

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 05053

ROBINZON

Daniel Defoe

*Permanent preservation of this book was made possible
by Marion Gray
in memory of
beloved husband, Sidney Gray*

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

גרזיסע פאָלקס-ביבליאָטעק.

רֹאבִּינֶזֶן

Robinson

פֿון דיטש איבערזעצט

ש. און ז. רייזען.

Reisen

פֿערלאג „ביכער-פאר-אלע“, ווארשע, דלונג 11.

ווארשע, — תר"ע.

דרוק „האור“, דלונג 11.

Р О Б И Н З О Н Ъ

Перев. съ Нѣм. Ш. и З. Рейзинъ.

Изданіе „Бихеръ-Фаръ-Алэ“, Варшава, Долгая 11.

Wydawnictwo

Wydawnictwo

Wydawnictwo

Wydawnictwo

Drukarnia M. Kryński, Długa 11.

Wydawnictwo

אינהאלט:

זיטע

- ערשטעם קאפיטעל. — ראבינאן פֿאהט קיין לאַנדאָן און פֿון דאָרט קיין גוואַנא. — און מאַדעאָראַ פֿערקאָוט ער פֿאַרשפּאַן און וויל רעווען קיין בראַזיליען. — דאָסער ווערט צוגעפֿאַרען אין מוסען ים, נאָר
- 5 ראבינאן ווערט גערעשעט אויף אַ וואַונדערליכען אופן. —
- צווייטעם קאפיטעל. — ראבינאן ווערט פֿערוואַרפֿען אויף אַניאָנוואַמען אינוועל און אַרדענט זיך אויף איהם אַנף. —
- 18 דריטעם קאפיטעל. — ראבינאן פֿונדעוועט זיך גוט אַינן אויף דעם אינוועל. — ער געפֿינט קארטאָפֿעל און ציטראָנען-בוימער. — ער בראַט זיך אויס אַ שעפּס. — דאָס ערשטע געוויסער. — דורך אַ
- 30 דונער בעקומט ער פֿיער. . . . .
- פֿיערטעם קאפיטעל. — ראבינאן מאַכט פֿיעל גינליכע ערפֿינדונגען. — ענטדעקט זאָרן. — האַפט אַ גאַנצע געוונד פֿון דעמעלעך. . . . .
- 40 פינפטעם קאפיטעל. — דאָס ערצייטערניש. — ראבינאן פֿערזאָרגט זיך אויף וויג-טער מוט אלעם גויטגעס, לערנט זיך אויס מאַלען טעם, מאַכט זיך נייע קלודער און ווערט שטארק קראַנק. . . . .
- 49 זעקסטעם קאפיטעל. — ראבינאן ווערט געוונד. — ראבינאן מאַכט דאָס ערשטע מאָל פֿוישע פּוטער, ער געפֿינט פֿרוכט-ברויט-בוימער, אַ געסט מוט פֿאַפּונאיען. — פֿאַר זיינע פֿיעל אַרבייטען מאַכט ער אַ געשטערמע צייט. — ער אונטערנעמט אַ נייע ענטדעקונג-רעזע איבערן אינוועל און געפֿינט איבער געבליבענע מענשליכע בוינער. . . . .
- 66 זעבעטעם קאפיטעל. — ראבינאן, צולעב מעהר ויכערקייט, בעפֿעסטנט זיין וואוינונג. — אויפֿן אינוועל קומען אַן די מענשען-פֿרע-סער. — ראבינאן און מציור אַ געפֿאַנגענעם פֿון ווערע

- וּמַעַן הַגִּבּוֹר, עַר גִּיעַט אִיהֶם אַ נְאֻמָּן, פֿרֵיטאַג. — עַר גִּעַט-
 76 פֿינט אין אִיהֶם אַ מַרְמֵצֵן פֿרֵינד. . . . .
- אַמְטֵעִם קאַפּיטעל. — פֿרֵיטאַג מאַכט רָאָבִינוּאָנֶען פֿייעַר. — זײַ מאַכֶּען ווּך אַ
 85 מָאָה־צײַט . . . . .
- צײַטעס קאַפּיטעל. — רָאָבִינוּאָן און פֿרֵיטאַג לאָזען ווּך אין אַפֿע־נעם ים. ווּיעַר
 רײַע קאָזט ווּך מַרְוִיעַרײַג אױם. — פֿרֵיטאַג מאַכט גרויסע
 פֿאַרשרױטען. — זײַ גרויסען ווּך צו פֿאַהרען אױף פֿרֵיטאַג'ס
 אױנוועל. — דו: שױף אױף אַ זאַמד. — אַ שױפֿמקאַפּיטאַן
 95 מיט הַעֲרַנְעַר. . . . .
- צײַהמטעס קאַפּיטעל. — רָאָבִינוּאָן און פֿרֵיטאַג מאַכֶּען אַ פֿליט. — זײַ פֿאַהרען צו
 דער צובראַפֿענער שױף אין ברענגען פֿון דאָרט גאַנצע
 אױצרות. — פֿרֵיטאַג'ס אױמה בײַם שױפען. — רָאָבִינוּאָן
 אױז אין אַ געפֿאַהר צו ווערען דערטרונקען. — זײַ אָרדנען
 ווּך אײַן אױפֿ'ן בעסטען אױפֿן מיט דו זאַכען, וואָס זײַ
 האָבען געבראַכט פֿון שױף, און פֿערבעסערן ווּיעַר לאַגע. —
 רָאָבִינוּאָן ווערט אַ טשעסלעך, אַ בעקער, אַ שמיר און
 106 אַניערד-אַרבוײַטער. . . . .
- עלפֿטעס קאַפּיטעל. — אַ צוואַמענשטויס מיט ווילדע. — רָאָבִינוּאָן ראַטעוועט אַ
 שפּאַניער, — אַ צווייטענדײַגער יום-טובֿ. — פֿרֵיטאַג'ס פֿאַ-
 מייער גוט מען אַ נאַמען דאָנערשטאַג. — דער שפּאַניער
 פֿאַהרט מיט דאָנערשטאַג'ן צו אִיהֶם אַהײַם ברענגען נאָך
 שפּאַניער, וואָס זענען דאָרט אױבערנעבלײַבען. — רָאָבִינוּ-
 122 זאָן שרעכט פֿאַר זײַ אַ געזעץ. . . . .
- צוועלפטעס קאַפּיטעל. — עס אױז אָנגעקומען אַניאַראַפּעאישע שױף. — רָאָבִינוּאָן
 קומט צו הילף דעם קאַפּיטאַן פֿון שױף און שמוצט אײַן
 דעם בונט. — צוויי שפּאַניער מאַכט ער פֿאַר דו בעל-הבתיים
 139 פֿון אױנוועל. — רָאָבִינוּאָן פֿאַהרט צוריק קײַן אױראַפּאַ. . . . .

ערשמעס קאפיטעל .

דיאבונאן פֿאָהרט קיין לאַנדאָן און פֿון דאָרט קיין
 בראַנאַע. - אין מאַדעאַורא פֿערלאָוט ער די שיף
 און וויל ריטען קיין בראַזיליען. - די שיף ווערט
 צונבראַכען אין מיטען ים, נאָר ראַבֿינוואַן ווערט
 גערעטעט אויף אַ וואַנדערליכען אָפֿן.

מיט פֿיעל יאָהרען צוריק האָט אין האַמבורג געלעבט אַ סוּחר מיט'ן
 נאָמען ראַבֿינוואַן. ער האָט געהאַט דריי זיהן. דער ערשטער האָט זיך
 גענומען אין זיין אַרטיין צו ווערען אַ סאָלאַט, און אז ער איז אויפֿגעוואַק-
 סען, האָט ער אַריינגערעמען אין אַ פּאַלק זעלנער און אין אַ מלחמה פֿון
 די דייטשען מיט די פֿראַנצויזען איז ער דער'הרגיעט געוואָרען. דער
 צווייטער האָט געוואַלט ווערען אַ גרויסער געלעהרטער, אַ פּראָפּעסאָר,
 און ער האָט זיך זעהר גוט און זעהר פֿליסיג געלערענט; האָט ער אָבער
 אינגמאָל, ווען ער איז געווען צוהינט, אַ טרונק געטהון קאַלט וואַסער,

און דערפון האָט ער געהאפט אַ שטארקע פֿערקוהלונג און איז געשטאָר-
בען פֿון שווינדנוכט.

איצט איז איבערגעבליבען נאָר איינער, דער יונגסטער, ער האָט
געהייסען קרוזאָ. און וויל ער איז געבליבען איינ-איינציגער, האָבען די
אומגליקליכע עלטערען געלעגט אויף איהם גרויסע האָפנונג. זיי האָבען איהם
ליעב געהאט און אָנגעהיט ווי דאָס שוואַרצאָפּעל פֿון אויג. און איבער זייער
גרויס ליעבשאַפּט צו איהם האָבען זיי איהם, ליידער, צופֿיעל נאָכגעגע-
בען, איהם געלאָזט טהון, וואָס נאָר ער האָט געוואָלט, וואָס איהם האָט
זיך נאָר גענאָסט. דערניבער איז ער געווען וועניג געלערענט, איז אַרומ-
געלאָפּען איבער די גאסען, - און האָט גאָרנישט געקענט. אזוי איז
ראַבנינאָן אייפגעוואקסען און וואָס פֿון איהם וועט זיין איז געווען שווער
פֿאַראַוים צו זאָגען.

דער פֿאָטער האָט געוואָלט, ער זאָל זיין אַסוחר, אָבער צו דעם
האָט ראַבנינאָן נישט געהאט קיין שום געפֿיהל. איהם איז מעהר געפֿעלען
געווען צו בערייזען די גרויסע וועלט און צו זיין און פֿערשיידענע לעב-
דער, ווי זיצען שמענדיג אויף איין אָרט און האַנדלען.

- פֿיעל בעסער און ליעבער איז אין די ווייטע וועלט צו רייזען, -
פֿלעגט ער זאָגען, - וויל אַלע טאָג קען מען זעהן און הערען נייעס.

אָבער דאָס איז געוואָנט געוואָרען אָהן איבערלעגונג, וויל וואָס
האָט אזא מין יונגעל געקענט איינשטחן אין דער ווייטער, פֿרעמדער
וועלט? ווען מען וויל אין פֿרעמדע לענדער זיכען גליק, - מוז מען זיך
דערצו צוגרייטען. מוז מען פֿיעל קענטשאַפּט האָבען, בעזונדען פֿיעל
שפראַכען. און וועגען דעם האָט קרוזאָ ביי אהער גאָר וועניג געטראַכט,
האָט ער איז שוין יעבעצעהן יאָהר אַלט געווען. טאָג-טעגליך האָט ער
געמוטשעט זיין פֿאָטער, ער זאָל איהם לאָזען פֿאַהרען, אָבער דער פֿאָ-
טער האָט דערפֿון ניט געוואָלט הערען.

איינמאָל, אין אַ שענעם טאָג, ווען קרוזאָ איז אַרומגעלאָפּען אַרום
ברעג, וואו די שיפֿען זענען געווען געאנקערט, האָט ער דאָרטען געטראָ-
פֿען זינעם אַ חבֿר, אַ שיפֿסמאַן'ס אַוזהן, וועלכער האָט בעדראַפּט מיט
זיין פֿאָטער אָפּפֿאַהרען קיין לאַנדאָן. דער שיפֿסמאַן'ס ווהן האָט איהם גע-
פֿרעגט, צו וויל ער נישט מיט פֿאַהרען, מיט'ן גרעסטען פֿערענדיגען,
האָט זיך אָנגעהאפט קרוזאָ, אָבער מינע עלטערען וועלען ניט איינשטי-
מען אויף דעם."

— „עט“, האָט דער חבר געוואָנט: „אנרויסע זאָך! וואָס איז דאָ אויף? אין דריי וואָכען ארום זענען מיר וויעדער דאָ צוריק. און דינע עלטערען קענסטו געבען צו וויסען, וואוהין דו ביזט געפאָהרען.“ — „אָבער כ'האָב דאָך קיין געלד נישט.“ — „דאָס מאַכט נישט אויס.“ האָט איהם געענטפערט דער חבר. „וועגען דעם וועלען מיר, ברודער, שוין דורכקומען, איך נעהם דך אויף מינע הוצאות.“

דעם יונגען ראַבינאָן איז די זאך שטארק געפּעלען געוואָרען. אָט איז געקומען די צייט און ער וועט האָבען די מעגליכקייט צו זעהן די שענע ווייטע וועלט!

ער האָט זיך אַפּילו דערמאָנט אָן זיינע עלטערען, וואָס וועלען זיין ביז אויף איהם, און וועלען האָבען פּיעל צער, אָבער דאָס האָט איהם נישט אָבגעהאַלטען, און נאָך אַוויילע קלעהרען האָט ער אויסגעשריגן צו זיין חבר:

— איך פֿאָהר מיט דיר מיט, קום אַרײַן אין שיף!

כדי צו בערוהרען זיינע עלטערען האָט ער געבעטען אימעם, און ווען ער וועט שוין אָפּפּאָהרען, זאָל ער געהן צו זיין און זאָגען, אז ער איז אויף אַביסעל צייט אוועקגעפּאָהרען קיין ענגלאַנד. זי זאָלען זיין רוהיג, ווייל ער וועט דאָרט לאַנג נישט זיימען, אין וועט באַלד צוריק קומען.

פּרעהליך און לוסטיג שפּרינגען ביידע חברים אין שיף אַרײַן. די מאַטראָזען ציהען אַרויס די אַנקערס, שפּרייטען אויס די זעגעל, דער ווינד היבט אָן די שיף צושרייבען און דורך זעקס קאַנאַן-שאַסען זאָגט דער קאַפיטאַן דער שטאַדט:

„זי געוונד!“

ס'איז געווען אַ שענער טאָג, דער ווינד האָט געבלאָזען אין דער זעלבער ריכטונג וואָס די שיף איז געגאַנגען. דער ווינד טרייבט די שיף און זי רוקט זיך אַלץ ווייטער און ביסלעכווייז פֿערשווינדען פֿון אויג די הייזער, די שפיגעל פֿון די טהורמעס.

איפֿ'ן צווייטען טאָג זענען זיי שוין געווען ווייט אין ים, און ראַבינאָן זאָן האָט נאָר געזעהן פֿאַר זיינע אויגען הימעל און וואַסער. דאָס לאַנד איז אינגאנצען פֿערשוואַונדען געוואָרען פֿון אויג, נאָר דער ליכטטורם פֿון דעם אינזעל העלנאַלאַנד האָט געפֿינקעלט פֿון דערווייטענס. באַלד איז ער אָבער אויך פֿערשוואַונדען געוואָרען, און וואַסער און הימעל האָט אַרומבערינגעלט די שיף.

צוויי טעג נאכאנאנד איז געווען זעהר א שטען וועטער מיט א גוטען ווינד. אויפ'ן דריטען טאג זענען געקומען פֿינסטערע וואַלקען און האָבען בעדעקט דען גאנצען הימעל. עס האָט אָנגעהויבען צו בליצען, און דער גאנצער הימעל איז ווי מיט אַ העלעש פֿייער געווען אָנגעצונדערן. אַ דונער נאָך אַ דונער האָט געקנאלט, געהאקט, געקראַכט אָהן אויפהער, און האָט אַ מינוט אויפֿגעהערט צו בליצען, איז געוואָרען פֿינסטער, ווי אין דער שוואַרצסטער, פֿינטערסטער נאַכט. דער רענען האָט געגאָסען פֿון דער הויך און גאנצע שטראָמען. דער ווינד האָט איבער'ן ים שטארק געריסען. די כוואַליעס האָבען זיך אויפֿגעטורעמט אין דער הויך, ווי גאנצע היוער. די שיף האָט זיך געוואַרפען ארויף און אראָב. דאָ האָט איהר אַ כוואַליע הויך און די רופֿט אויפֿגעהויבען. אַ צווייטע האָט איהר טיעף אין אָבגרונד געשלינדערט, דאָ איז זי געלעגען אויף אַין זייט, און אין דעם זעלבען אויגעבליק קומט אַ כוואַליע און וואַרפט איהר אויף אַ צווייטע זייט. די מאַטראָוען האָבען זיך געדארפט אָן עפֿים אָנהאלטען, אום אין יעדען אויגעבליק נים אַרענצופֿאלען אין דעם רוישענדיגען, ברויזענדיגען ים אַרײַן. צו אלע צרות האָט נאָך ראָבגזאָן פֿון דעם וואַרפען און שלינדערן געקראַנגען די ים-קראַנקהייט, און ער האָט זיך געפֿיהלט זוי שוואַך און עלענד, אז ער האָט געמיינט, אז זיין לעצטע מינוט איז שוין געקומען. און ער האָט געוויינט און געיאָמערט פֿאַר שרעק און אַנגסט:

— מינע טייערע עלטערען! מינע אַרומע גוטע עלטערען! איך וועל אייך שוין מעהר נים זעהן! קיינמאל נים זעהן! אַ! פֿארוואָס האָב איך דאָס גאַרניט פֿערשטאנען און זיך געלאָזט אָבנארען! אַ, ווי טיעף איז מיין עלענד, מינע טייערע עלטערען!

טראַך! טראַך! פֿלוצלונג איז געלעבערט געוואָרען דער פֿאַרדעק פֿון שיף, און דאָס וואַסער האָט גענומען אַרענשטרעמען פֿון אלע זייטען. די לייט, וואָס זענען געווען אין שיף, האָבען די הענד געבראַכען, געיאָמערט, נאָט געבעטען, ער זאל מיט זיי טהון תּסד און זיי מציל זיין פֿון מײַט.

„מיר זענען אלע פֿערלאָרען, דאָס וואַסער קומט פֿון אלע זייטען, נאָט, האָב רהמנות, ווייז אונז אויפֿ, גיב אונז נים אָב אין די מיילער פֿון די דונגעריגע פֿיש“, האָבען זיך פֿון אלע ווינקלעך געהערט פֿער-צווייפֿעלטע שטימען. וואָס הייסט דאָס, מיר זענען טאקן אלע פֿערלאָרען, האָט אויס-
=

געשרינען מיט טויט-שרעקעניש ראַבֿינאָן. דער שטורם האָט דערווייל דעם מאַכטבוים צובראָכען אויף שטיקלעך.
 - מיר זענען אלע פֿערלאָרען, - קלינגען די שטימען אין דעם תּהוֹ-וְבוּהוֹ פֿון וואַסער און הימל.
 „די שיף האָט געפֿלאַצט, און דאָס וואַסער איז אַרײַן אויף אַ פֿוס די הויך“.

דערהערט די לעצטע ווערטער איז ראַבֿינאָן געפֿאַלין אין קלשות.
 די מענטשען, וואָס זענען געווען אויפֿ'ן שיף, האָבען זיך פֿליסיג גענומען צו דער אַרבוט. מיט פֿאַמפען האָט מען דאָס וואַסער אויסגעשעפט, כדי די שיף זאל זיך קענען האַלטען אויפֿ'ן וואַסער, און ניט

אַרונטער געהן צום גרונד. דערווייל איז פֿערביי ראַבֿינאָנען דורכגענאָנגען אַ באַצמאַן און, דערזעהענדיג איהם רודהג ליעגען, האָט ער איהם אַ שטאַרקען שטייס געטהון און האָט געזאָגט: - דו שענער מענטש, וואָס שלאָפֿסטו! געה זעה, ווי דינע ברודער ראַנגלען זיך מיט'ן טויט - געה, העלף זיי. געשווינד שטעה אויף און העלף אונז זיך ראַטעווען.
 ראַבֿינאָן האָט זיך מיט מיה אויפֿגעהויבען און דאָס זיך אויך גע- שטעלט פֿאַמפען דאָס וואַסער. דערווייל האָט דער קאפיטאַן געהויסען שיסען פֿון קאַנאָנען. כדי צו געבען וויסען די פֿערביי-געהענדיגע שיפֿען.

אז זיי געפונען זיך אין אגרויסער געפאהר. ראָבּינאָן האָט ניט געוואוסט, וואָס דער דאָזיגער קנאַל בעדייט, און ער האָט געמיינט, אז די שיף איז צושאַטען געוואָרען, און ער איז וויעדער געפלאָען אין קלָשׁת.

מ'האָט געטרויעכען דאָס וואסער מיט דער גרעסטער פֿלייס־גקייט, אָבער דאָס וואסער איז געוואקסען אלץ העכער און העכער און מיט איהם די געפאהר דערטרוינקען צו ווערען. מען האָט גענומען אַרױסוואַרפֿען פֿון שיף אין וואסער אַרױן אַלע זאַכען אין לאַסטען נאָר אויך דאָס האָט נישט געהאָלפֿען.

דערווייל האָט אײַן אנדער שיף דערהערט דעם שטארקען נױט־שאַם, און האָט אוועקגעשיקט אַרעטונגס־שיפֿעל. אָבער דער שטורם האָט נישט געלאָזען דאָס שיפֿעל צוקומען, און די כּוואַליעס האָבען עס געשלאָדערט, ווי אַ שפּענדל אַהער און אַהין. אָבער געדולדיג האָבען די דאָזיגע בראַווע יונגען געקעמפֿט מיט די רוישענדע וואַסער־בערג, וועלכע האָבען יעדען אײַגענבליק געדראָהעט צו פֿערשלינגען זיי צוזאַמען מיט דאָס שיפֿעל. אַלאַנגע צײַט האָט געדויערט ביז זיי האָט געלונגען צו קומען. אז זיי זענען געקומען ניט ווייט פֿון איהם האָבען זיי איבערגעוואַרפֿען קאַנאַ־מען און מ'האָט זיי צוגעצויגען צום שיף.

ווער מ'האָט נאָר הענד און פֿיס געהאַט איז געלאָפֿען פֿון דער זינקענדיגער שיף, אום זיך צו ראַטעווען פֿון דעם שרעקליכען גרויזאמען טױט. ראָבּינאָן האָט זיך ניט געקענט שטעלען אויף די פֿיס, האָבען אויף איהם רחמנות געהאַט די פֿרעמדע מאַטראָזען און האָבען איהם איבערגעטראָגען אין קלײַנעם שיפֿעל.

קױם זענען זיי מיט'ן קלײַנעם שיפֿעל אוועק, האָבען זיי אַלע גע־זעהן, ווי יענע גרויסע שיף איז אַראָב צום גרונד.

צום גלויק האָט זיך דער שטורם אויפֿ'ן ים אײַנגעלעגט, ווען ניט, וואָלטען זיי מיט דעם קלײַנעם שיפֿעל אויך דערטרוינקען געוואָרען, אזוי ווי די וואָס זענען געבליבען אין דער גרויסער שיף. דאָס קלײַן שיפֿעל איז דערצו נאָך געווען פֿול אָנגעפאַקט מיט מענשען. ענדליך נאָך גרויסע מיה און געפאהר איז געקומען אָם קלײַנע שיפֿעל צו דער גרויסער נישט געשעדיגטער שיף, וואו מ'האָט אַלעמען אויפגענומען זעהר פֿריינדליך, געגעבען זיי צו עסען און צו טרינקען. און די שיף איז וויעדער אוועק מיט אַרױנגען שטילען ווינד.

אין עטליכע טעג ארום זענען זיי געקומען קיין לאַנדאָן. און ווי גרויס איז געווען זייער פרייד, ווען זיי האָבען דערזעהן די יבֿשָה. אלע האָבען זיך אַרױסגעשאַטען אויפֿ'ן ברעג, ווי נאָר מ'האַט די אנקער אַרױסגעוואָרפֿען. ראָבינזאָן איז גלייך אוועק געקוקען די גרויסע שטאַדט לאַנדאָן לאַנג איז ער געגאַנגען איבער די ברייטע רייכע גאַסען ענטציקט און פֿער-וואונדערט פֿון די פֿיעל אַנטיקען יואָם ער האָט געזעהן. ענדליך האָט ער דערפֿיהלט הונגער און איז אוועק צו דעם קאַפיטאַן, מיט וועלכען ער איז געקומען. בעטען, אפֿשר וועט ער איהם וואָס עס איז געבען צו עסען. דער קאַפיטאַן האָט איהם אויפֿגענומען זעהר וואָרם, זעהר נאַסט-פֿריינדליך, געמאַכט פֿאַר איהם אַמאָהלצײט, האָט זיך פֿעראַינטערעמערט צו וויסען דעם ציעל פֿון זײַן רײזע.

דאָ האָט ראָבינזאָן דערזעהלט די גאַנצע געשיכטע דערזעהלט אַפֿענהאַרציג, אז קיין שום געשעפֿטען האָט ער און לאַנדאָן ניט געהאַט, אז געפֿאַהרען איז ער צוליעב זײַן אײגענעם פֿערגעניגען, און אָהן די עלטערענס וויסען, און איצט ווייס ער אַלײן ניט, וואָס ער זאָל אָנהײבן צו טהוין.

דערהערט די דאָזיגע ווערטער איז דער שיפֿס-קאַפיטאַן געוואָרען אויסער זיך.

— אָהן די עלטערענס וויסען אָבטהוין אזא זאך! — האָט ער געשרי-ען מיט בעס. טאַטע פֿאַטער אין הימעל! פֿאַרוואָס האָב איך דערפֿון פֿריהער ניט געוואוסט? איך וואָלט אזא נאַרעשען באָד-יונג ניט מיטגע-נומען אין וועג אַרײַן! דו נאַרעש יונגעל, צו ווייסטו, וואָס דו האָסט דאָ אָבגעטהוין?

ראָבינזאָן איז געשטאַנען פֿערשעמט מיט אַראָבגעלאָזטע אויגען און האָט געהערט דעם שיפֿס-קאַפיטאַנס מוסר, און דער שיפֿס-קאַפיטאַן האָט אלץ ווייטער איהם געשמראָפֿט, אז זײַן אומרעכט קענען די עלטערען איז אונגעוויסער גרויס, און זײַן גאַנץ אויפֿפֿיהרונג איז קינדעריש-נאַריש, און ביז וואָנען ער וועט אויף אלע זײַנע טהאַטען ניט האָבען קיין ברֿטָה. ביז וואָנען זײַנע עלטערען וועלען איהם ניט פֿערגעבען די שווערע זינד, וואָס ער איז קענען זיי בעגאַנגען, וועט ער זײַן פֿערוואָגעלט אויף דער וועלט און קיין זאך וועט איהם נישט גילטען. אויסהערענדיג די אלע רײד פֿון שיפֿס-קאַפיטאַן, האָט ראָבינזאָן געוויינט מיט ביטערע טרעהרען, און מיט אַ טרויעריגער שטים האָט ער געפֿרעגט:

— אָבער זאָגט מיר, איך בעט איך, נומער מענש, וואָס זאָל איך

איצטער טהון?

— איצטער? — זאָגט דער שיפס-קאפיטאן, מוזטו צוריקפאָהרען קיין האַמבורג, זאָלסט פאלען פאר די עלטערען צו די פֿיס, און קושען זיי די הענד, או זיי זאלען דיר מוחל זיין די פֿיעל ליידען און האַרצ-וועהמאָג, וואָס דו האָסט זיי מיט דיין פֿאָהרען פֿערשאַפֿט.

— וועט איהר מיך דען וועלען צוריק נעהמען קיין האַמבורג? — האָט ראָבינזאָן געפֿרעגט.

— איך? וואונדערט זיך דער שיפס-קאפיטאן, — האָסטו דען פֿערגע-סען, אז מיין שיף איז אונטערגעגאנגען? אויף דער ערשטער און בעסטער שיף וואָס געהט קיין האַמבורג, זאָלסטו זיך וועצען און טאקע גלייך היינט, ניט אַבלענען אויף מאַרגען.

— אָבער איך האָב ניט קיין געלד, — האָט ראָבינזאָן שטיל געזאָגט. — געלד וועל איך דיר לייען, — האָט געענטווערט דער שיפס-קאפיטאן. —

ער האָט איהם געגעבען געלד און געהייסען געהן גלייך צום ברעג און בעשטעלען אנאָרט און דער שיף. פֿאר'ן אוועקגאנג האָט ער נאָך צו איהם געזאָגט, אז אויב זיין תשובה וועט זיין פֿון גאנצען האַרצען, וועט איהם נאָט העלפען, און זיין צוריקוועג וועט זיין גליקלייך, ניט אזוי ווי דאָס פֿאָהרען קיין לאַנדאָן. ער האָט איהם פֿריינדליך געדריקט די האַנד און האָט איהם פֿון פֿולען האַרצען געוואונשען אַ גליקליכע רייזע.

ראָבינזאָן איז אוועק. און געהענדיג צום ברעג, וואו די שיפֿען זענען געשטאנען, איז ער געווען פֿערוונקען אין געדאַנקען. וואָס וועלען זאָגען מיניע עלטערען? האָט ער ביי זיך געטראַכט. ווען איך זאָל יעצט וויעדער קומען אהיים, וועלען זיי מיר דאָס געוויס ניט שענקען און ווע-לען מיך שווער בעשטראַפען דערפֿאר. וויעדער וועלען לייט פֿון מיר לאַכען, וואָס איך בין געקומען צו לייפען, ניט אַנגעזעהן לאַנדאָן אַפֿילו. און אזוי פֿערוונקען אין געדאַנקען איז ער שטעהן געבליבען, און האָט ניט געוואוסט. וואָס פֿאַר אַ בעשלוס ער זאָל אָננעהמען. דאָ פֿאַרט איהם אַיין, אז ער דארף נישט און טאָר נישט אוועקפֿאָהרען אזוי שנעל, און ער וויל שוין געהן צוריק. קומען איהם וויעדער אין קאָפּ דעם שיפסמאַנס רעד, און ער דערמאָנט זיך, אז ווען ער וועט זיך ניט אומקעהרען צו זיינע עלטערען, וועט איהם זיין שיקזאָל פֿערפֿאַלגען און ער וועט און

נאָרנישט מצליח זיין, לסוף איז ער דאך אוועק צום ברעג און דאָרטען האָט ער דערהערט, צו זיין גרויס פֿערנעגניגען, אז אין האַמבורג וועט אין דעם טאָג קיין שיפֿען ניט אָבגיין. דער מענש, וואָס האָט עס איהם געזאָגט, איז געווען אַדורכפֿאָהרער פֿון גואנינעא. ראַבנינאָן איז דעם דאָ- זיגען מענשען געפֿעלען געוואָרען, אין ער האָט מיט איהם פֿערפֿוהרט אַ שמועס, און, אז ער האָט זיך דערוואוסט פֿון איהם, וואָס פֿאַר אַ חשק ער האָט צו בערזיען די וועלט, האָט ער איהם פֿאָרגעלעגט אוועקרייזען מיט איהם קיין גואנינעא.

לכתחילה האָט זיך ראַבנינאָן פֿאַר דעם דאָזיגען געדאַנק געשראַקען. וויעדער זיך לאָזען אין דער אומבעקאַנטער וועלט אַרײַן אָהן די עלטערענס וויסען און פֿליכט וויעדער אויסשטעהן אויניגע אומגליקען און טויט-שרע- קעניש? אָבער, אז יענער האָט איהם גענומען פֿערויזערן, אז די רײַזע וועט זיין זעהר אַנגענעהם, און ער געהט איהם אָהן שום קאַסעטן, דערצו קען ער נאָך דאָרטען פֿיעל געלד פֿערדיגען, - איז די דאָרשט צום רײַזען וויעדער אויסגעוואַקסען ביי איהם אין האַרצען, און ער האָט פֿער- געסײַן אַן פֿאַטער אין מיטער, אָן די אַלע צוואַנגען גוט-און-פֿרום צו ווע- רען דער גרויסער פֿערלאַנג „רײַזען“ און זעהן די וועלט, האָט אַרויס- געשמויסען פֿון זיין האַרץ אַלע געפֿיהלען און האָט איהם אינגאַנצען בע- הערשט. אָבער ער האָט זיך דערמאַנט, אז ער האָט וועניג געלד און ער האָט געזאָגט:

- איך האָב נאָר דריי פֿראַנק! וואָס קען איך מיט אזוי וועניג געלד קויפֿען, אז איך זאָל וועלען קענען מאַכען געשעפֿט אין יענעם אָרט, וואוהין איהר פֿאָהרט?

- איך וועל איך נאָך זעקס פֿראַנק דערלייען. - האָט ער איהם געענטפֿערט, מיט אזא סומע קען מען שוין קויפֿען פֿיעל זאַכען, און דאָס מוז זאָל נאָר בעגליקען, קאָן מען דאָרט רײַך ווערען.

- און וואָס אזוינס זאָל איך איינקויפֿען? - האָט ראַבנינאָן ווידער געפֿרעגט.
- מעהר נאָרנישט, ווי קליינגקייטען - לויטער קליינגקייטען, - אַלערליי שפּיעלצײג, גלעזערנע קאָראַלען, מעסערלעך, שערלעך, בענ- דער - און דעסמאָליכען. די שוואַרצע אַפֿריקאַנער האָבען עס אזוי לײַב, אז וויפֿיעל דאָס איז ווערט, וועלען זיי איך דערפֿאַר געבען הונדערט מאַל מעהר נאָלד, פֿלישבײַן און אַנדערע טייערע זאַכען, וואָס ביי זיי איז לאַנד איז דאָ.

דאָ האָט שוין ראָבינאָן מעהר זיך נישט געוואַקעלט. ער האָט אינגאנצען פֿערגעסען אָן די עלטערען, אָן זיינע פֿרײַנד און זײַן הימאָט, און אינגאנצען אָבגעבענדיג זיך זײַן פֿערלאַנג, האָט ער פֿרעהליך אויס-געשרייען:

— איך פֿאַהר מיט אייך, קאָפיטאָן!

— עס געהט, האָט געענטפֿערט דער קאָפיטאָן. מ'האָט זיך געגע-
בען די הענד און איבערגעהאַקט, אַלס צײַכען, אַז דאָס געשעפֿט איז גע-
שלאָסען געוואָרען.

ראָבינאָן איז שנעל אוועק מיט זײַן געלד אין שטאָרט, האָט דאָרט אָנגעקויפֿט, וואָס דער קאָפיטאָן האָט איהם געראַטהען. אין אײַן אָפֿאָר טעג אַרום האָט דער קאָפיטאָן געהייסען די אַנקער אַרויסציהען. ס'איז געווען אַנטער ווינד, און די שיף איז פֿאַרלוסן אוועק.

ראָבינאָנאָס צווייטע רײַזע איז געווען פֿול־דיגער ווי די ערשטע. אָהן שלעכטע צופֿאלען איז די שיף מיט גליק געקומען צו דעם אינוועל מאַדעראַ. די מאַטראָוען האָבען אַראָבגעלאָזט די אַנקערס, און ראָבינאָ-זאָן איז אַרויס אויף דער יבֿשָה.

דאָס בילד, וואָס האָט זיך ענטפֿעקט פֿאַר זײַנע אויגען, האָט איהם ענטזיקט, און בעצויבערט איז ער געשטאנען און האָט געקוקט אויף די בערג, וועלכע האָבען זיך געצויגען אין אײַן צוזאַמענגעשלאָסענער קײט, אויף די בוימער און וויינשטאַקען, מיט וועלכע דער דאָזיגער אינ-זעל איז אזוי רײַך. און ער האָט זיך ניט געקענט זאַט אָנקוקען דאָס שענע הערליכע בילד. מיט פֿערגעניגען האָט ער גענעסען די זיסע, געשמאַק-פֿאַלע ווינטרויבען, פֿון וועלכע מען מאַכט דעם בעריהמטען מאַדעראַ-וויין.

דער שיפֿסקאָפיטאָן האָט בעדאַרפֿט אויף דעם דאָזיגען אינוועל פֿער-ברענגען עטליכע וואַכען, ווייל די שיף איז צוריאָונירט געוואָרען און מ'האָט זי געמוזט צורעכט מאַכען, אין דאָס האָט שוין ראָבינאָנאָן ניט נוט געשמעקט, און ער האָט זיך באַרד אָנגעהויבען צו לאַנגוויילען. זײַן אויב-רוהיגער גײסט האָט ניט געקענט רוהען און האָט געבענגט נאָך נײַע ערטער, נאָך נײַע געשעהענישען. איהם האָט זיך געוואָרט האָבען פֿלײַג-לען, כדי ער זאָל קענען מיט אײַן מאָל די גאַנצע וועלט דורכפֿליהען. דערווייַל איז אָנגעקומען פֿון ליסאַבאָן אַפֿאַרטונאַלישע שיף, וועלכע האָט בעדאַרפֿט אוועקגעהן קײַן בראַזיליען. ראָבינאָן איז שנעל בעקאַמט

געווארען מיט דעם פֿיהרער פֿון דער דאָזיגער שיף, האָט איהם אויס-
 געפֿרעגט ווענען דעם גאנצען לאַנד, און דעם יונג איז דאָס דאָזיגע לאַנד
 שטאַרק געפֿעלען געוואָרען, ווייל, ווי ער האָט זיך דערוואוסט, פֿערמאָגט
 נאָר דאָרט די מוטער-ערד פֿיעל נאָרד, און ער האָט געהאַפֿט צו קומען
 און אָנגלענען דאָרט פֿולע טאשען, וויפֿיעל נאָר זיין הארץ וועט גליסטען,
 און ער האָט נאָר גערן געוואַלט מיטפֿאָהרען, און ווערען טאקע דאָרטען
 א גרויסער גביר, דער פֿאַרטונאלישער קאפיטאַן האָט איהם געוואַלט געה-
 מען אָהן שום געלד, איז ראַבינאָן אוועק צו דעם ענגלישען קאפיטאַן,
 מיט וועלכען ער איז אהער געקומען קיין מאדערע, און וועלכער איז צו
 איהם געווען פֿריינדליך, און האָט איהם דערצעהלט זיינע אלע פֿלענער,
 און אז ער וויל פֿערלאָזען דעם אינזעל און אוועקפֿאָהרען מיט דער פֿאַרטונ-
 גאלישער שיף, דער נוטער ענגלישער קאפיטאַן האָט אויף דעם איינגע-
 שטומט, האָט איהם געשענקט דאָס געלד, וואָס ראַבינאָן האָט ביי איהם
 געליהען אין לאַנדאָן, דערביי האָט ער נאָך איהם געגעבען פֿיעל גוטע
 עצות אויפֿ'ן וועג, אָבערוועגנט זיך מיט דעם נוטען קאפיטאַן, איז ראַבינאָ-
 זאָן אוועקגעגאנגען צו דער פֿאַרטונאלישער שיף, וועלכע איז שוין געווען
 גרייט אָפֿצושוימען.

די ערשטע טעג איז דאָס פֿאָהרען צוגעגאנגען זעהר גליקליך.
 אָבער מיט אמאָל איז אָנגעקומען אַ שרעקליכער שטורם פֿון דרום-מזרח,
 וועלכער האָט אָהן אויפֿהער געדויערט גאנצע זעקס טעג. די שיף האָט
 אזוי טיעף פֿערבלאָנדושעט, אז אפֿילו דער שטייערמאַן אלזיין, וואָס
 פֿיהרט די שיף, האָט גיט געוואוסט, אין וועלכער עק וועלעט זי געפֿינגען
 זיך איצט. דער קאפיטאַן פֿון שיף האָט גערעכענט, אז זי ווען גישט
 ווייט פֿון די קאראַיבישע אינזלען.

ערשט אויף דעם זעבעטען טאָג, ווי ס'איז נאָר ליכטיג געוואָרען
 האָט דער באַצמאַן אָנגעזאָגט דעם עולם פֿון שיף די נוטע בשורה „בִּשְׁחָה“.
 דער גאנצער עולם פֿון שיף האָט זיך אַרױסגעשאַטען אויף דעם פֿאָר-
 דעק צו זעהן, וואָס פֿאַר אַ מין לאַנד דאָס איז. אָבער אין דעם זעלבען
 אויגענבלױק איז זייער עמקָה צושטערט געוואָרען, און האָט זיך אין דער
 גרעסטער שרעק פֿערוואַנדעלט. עס האָט זיך דערהערט אַ שרעקליכער
 קראַך, און אלע וואָס זענען געווען אויף דעם פֿאָרדעק, האָבען געקומען
 אַזאַ מין העפֿטיגען שטויס, אז זי ווען אַנדערגעפֿאַלען צום באַדען. די
 שיף האָט זיך אָנגעשלאָגען אויף אַ פֿעלזען. די הוישענדיגע שווימענדיגע

ווארליעס האָבען זיך גענומען רייסען אין שוף אריין מיט אזא האסט, האָבען אזוי פילע וואסער אין פֿאָרדעק געשפּרונצט, אז ס'איז געווען געפֿעהרליך דאָ צו פֿלייבען, און דער גאנצער עולם פֿון שוף איז געלאָפֿען בעהאלטען זיך אין די קאיוועס.

די מענשען, זעהענדיג דעם שרעקליכען טויט שוין פֿאר די אויגען, האָבען אויסגעבראָכען אין אַ ביטער געוויין. די וועהגעשרייען האָבען שטייגער געקענט מאַכען צוגהען, נאָר קיינער האָט זיי ניט געהערט און קיינער האָט ניט געקענטפֿערט.

פֿלוצלונג האָט מען דערזעהן, אז די שוף האָט אינגאנצען געפֿלאָצט. די נאָהענטקייט פֿון טויט האָט אלעמען צוגעגעבען מיט. געשווינד האָט מען אַראָבגעלאָזען אַ קליין שיפֿעל און דער גאנצער עולם איז פֿון שוף אין קליינעם שיפֿעל אַריינגעשפּרונגען. דאָס קליינע שיפֿעל האָט אָבער ניט געקענט אויפֿגעהלפֿען מענשען געהען אויף זיך. דערצו נאָך האָט דער שטורם ווינד זעהר שמאָרק געריסען, געהויבען די וואַרליעס, און מיט זיי האָט מען מיט דער גרעסטער אָנשטרענגונג בעראַרפֿט קעמפֿפֿען, און די אומגלוקליכע האָבען אָנגעווענדט זייערע לעצטע כוחות, האָבען זיך געראַנגעלט מיט די וועלען און געוואַלט פֿון דעם שרעקליכען טויט אַנטלויפֿען. אָבער דער טויט האָט איבער זיי אויסגעשפּרויט זייע שוואַרצע פֿלוגלען, און האָט זיי דעם וועג פֿערשטעלט. מיט אַמאָל איז אויף דעם שיפֿעל אָנגעלאָפֿען אַ וואַרליע, ווי אַ פֿאָרג די גרויס, און האָט זיי גענומען פֿערפֿאָליגען — נאָכיאַגען. דאָס איז שוין געווען דער טויט אַלעין! דאָ האָט שוין ניט געהאלפֿען קיין ווידערשטאנד. די גרויסע וואַרליע האָט פֿערשלאָנגען דאָס שיפֿעל און האָט עס פֿערשלאָפֿט צו זיך אין אַבגרונד אַריין.

פֿון די אלע מענשען, וואָס זענען ייִפֿין שוף געווען, איז דער נאָרץ געפֿאלען אויף ראַבינזאָנען, ער זאָל לעבען ייִבען. די מעכטיגע וואַרליע האָט איהם אויך פֿערשלאָפֿט און פֿערשלאָנגען. אָבער דערנאָך האָט זי איהם אויסגעשפיגען און צום ברענג אוועקגעשלידערט. זי האָט איהם אויף אַ פֿעלדען-שטיין אַרויפֿגעשלידערט און אזוי האַסטונג, אז פֿון דעם וועהטאָג, וואָס ער האָט בעקומען, האָט ער זיך אַיפֿגעהאַפֿט פֿון דער בעטייבונג, אין וועלכער ער האָט זיך געפֿונען. ער האָט אַיפֿגעפֿענט די אויגען. דער זעהן, אז ער לעבט, אז ער געפֿינט זיך אויף דער טריקענעש, האָט ער צוזאַמענגענומען דאָס לעצטע ביסעל כוחות און אַרויפֿגעקלעמערט אַיפֿין ברענג. דאָ האָבען איהם די כוחות וויעדער פֿערלאָזען, און פֿערשלאָפֿט איז

ער נעבליבען לענגען אלטן אינטער דעם אפענעם הימעל ביי דעם ברעג פון דעם רוישענדיגען ים. ענדליך האט ער ווידער דן אייגען געעפענט אין האט זיך אומגעקוקט, וואו ער געפינט זיך. בארומהערציגער גאט! וואס האט ער פאר זיינע אייגען דערזעהן! איינציגע צעווארפענע ברעטער האט דער ים אויפ'ן ברעג ארויפגעווארפען. די שיף, דאס שיפעל, די מענשען זענען אלע אומגעקומען, נאר איהם אלטן האט דער טויט איינגעמיידט, איהם אלטן האט ער איבערגעלאזט! פון איין זייט האט איהם ארומגענומען א ווילדע מורא, אבער אויך א טיפע פרייד. ער האט אויפגעהויבען די הענר צום הימעל און האט מיט טרעהרען געדאנקט גאט, וואס געוועלטיגט איבער הימעל און ערד, וואס האט איהם אלטן פון טויט מציל געווען. ער האט זיך דערמאנט זיינע צוואגען, וואס ער האט ביו אהער גישט געהאלטען, און מיט'ן גאנצען הארצען האט ער יעצט גאט פערשפראכען אינגאנצען אנאנדער מענטש צו ווערען, און מערער שוין קיינמאל קיין שלעכטס נישט בענעהן.

צווייטעם קאפיטעל.

(ראבינאן ווערט פערווארפען אויף אביאייגנאמען אינזעל
און ארדענט זיך אויף איהם איין.)

אז ראבינאן איז צו זיך געקומען, האט ער ערשט אָנגעהויבען צו פערשטעהן, אין וואס פאר אלאגע ער געפינט זיך. ער האט זיך ארומגעקוקט. ארום און ארום נאר ווילדע בוימלעך, אונטרוכטבארע בוימער, אין קיין איין זאך, וואס זאל דערזעהלען, אז דאס ארט האט א מענטש בעוואוינט. איהם האט ארומגענומען א שוידער. אלטן אין אזא וויסט לאנד פערבליבען! און די האהר פון קאפ האבען זיך איהם אויפגעשטעלט, אז ער האט גענומען בעקלערען: וואס וועט זיין, אז דא וועלען זיך געפרייען ווילדע חיות, אדער ווילדע מענשען, פאר וועלכע מ'קען נישט קיין איין סעקונדע זיכער זיין מיט'ן לעבען.

און אגרויסע אנגסט האט ארומגענומען זיין נשמה און ער האט זיך נישט געקענט ריהרען פון ארט, ווייל דאס קלענסטע גערויש האט אויף איהם אָנגעווארפען א שוידער. ענדליך האט איהם שרעקליך אָנגע-הויבען דארשטען, און ער האט געמוזט געהן זיכען וואסער. צום גליק

האָט ער באַלד געפונען אַ קלאַרען קוואַל וואַסער, און ער האָט זיך דער-
 קוויקט מיט איהם. ער האָט געדאַנקט גאָט, וואָס ער האָט איהם צוגע-
 שיקט. איצט האָט ער געבענקט גאָך רוח, ווייל ער איז געווען אזוי מנעד-
 און מאַט פֿון דעם אלעם, וואָס ער האָט זיך אייטנעליטען, אז ער האָט
 זיך קיים אויף די פֿיס געהאלטען.
 אַליין, וואוּ זאָל ער די נאַכט איבערנעכטונגען? אויף דער ערד אונטער

דעם פֿרייען הימעל? קענען
 דאָך יעדע וויילע אַנקומען
 ווילדע חיות אָדער ווילדע
 מענשען און איהם אויפֿעסען.
 אַ לאַנגע צייט איז ער גע-
 שטאַנען פֿערצווייפֿעלט און
 האָט נישט געוואוסט, וואָס ער
 זאָל אָנהייבען צו טהון. לסוף
 האַפט ער זיך; ער וועט טהון
 אזוי ווי די פֿליגלעך - ער
 וועט זיך לענען שלאָפֿען אויף
 אַ בויים. און גלייך האָט ער

טאַקע געפונען אַ בויים, וועלכער איז געווען אזא דיקער אין שטאַם, אז
 מען האָט אויף איהם געקענט מאַכען דאָס בעסטע געלעגער. ער איז
 ארויפגעקראָכען אויף דעם דאָזיגען בויים, האָט אָפּגעדאַנקט גאָט און איז
 באַלד איינגעשלאָפֿען.

לאנג האָט אָבער זײַן שלאָף נישט געדויערט. איידער די זון איז נאָך אויפגעגאנגען איז ער שוין געווען וואָך. דאָ האָט ער גענומען בע-טראַכטען, וואו זאָל ער קריגען עפעס צום עסען.

אָבער מיטמיטן געזאָגט, וואָס מ'קען קריגען אויף אַוויסטען אינוועל! נישט קיין פֿלויש, נישט קיין ברויט, נישט קיין גרינס, נישט קיין מילך. און ווען ער וואָלט שוין עפעס געקראָגען, הייַז איהם געפֿעלט פֿיער, האָט ער נישט געהאט קיין טעפֿיל, האָט ער נישט געהאט קיין מעסער - אַלץ האָט איהם געפֿעלט.

די אלע בוימער, וואָס ער האָט בוי אהער געזעהן, זענען געווען פֿון דעם סאַרט קאָמפּישע בוימער, בוימער אָהן פֿירות, וואָס פֿון זייער האַלץ מאַכט מען פֿארב, אָבער איהם האָבען זיי נאָרנישט געקענט געבען, אויסער אַנאַרט אויף איבערשלאָפען און בעהאַרטען זיך פֿון די ווילדע קיזות און ווילדע מענשען.

און אזוי ווי ער האָט דעם גאַנצען טאָג נאָרנישט געגעסען, האָט דער הונגער איהם אָנגעהויבען שטאַרק צו מאַטערען, און ער לאָזט איהם ניט בלייבען רוהיג, ער צווינגט איהם פֿערגעסען די מאַרף פֿאַר דעם פֿרעמדען וויסטען אינוועל, ער טרייבט איהם אין אלע עקען פֿון איהם זוכען, זוכען! ער איז אַראָב פֿון בוים און האָט זיך געלאָזט געהן - אָפֿשר וועט ער געפֿינען מיט וואָס דעם הונגער צו שטילען. לאַנג איז ער אַרומגעלאָפען, און האָט אָבער נאָרנישט געפֿונען נאָר בוימער אָהן פֿירות און גראַז.

„איך וועל דאַרפֿען שטאַרבען פֿאַר הונגער“, האָט ער ביטער גע-וויינט אויפֿ'ן קול. דאָך האָט די פֿערצווייפֿלונג פֿון איהם ניט אוועקגע-רויבט דעם מוטה. די שרעקליכע נויט, אין ווילדער ער האָט זיך געפֿו-נען, האָט איהם נאָך מער מוטה און פֿאָחות צוגעגעבען. ער איז אויס-געלאָפען דעם גאַנצען ברעג, אָפֿשר וועט ער פֿאַרט ערגעץ וואו געפֿינען וואָס-עס-איז פֿון עסענוואַרג. אָבער ליידער, אומזיסט איז געווען זײַן זוכען! מער געפֿינט ער נאָרנישט נאָר די זעלבע קאָמפּישע בוימער, אינווישע ווערבעס, גראַז און זאמד! מאַט און דערשלאָגען איז ער אַנידער-געפֿאלען מיט'ן פֿנים צו דער ערד און אין דער גרעסטער פֿערצווייפֿלונג וויינט ער, פֿאַרוואָס איז ער בעסער ניט דערטרונקען געוואָרען צוזאַמען מיט זיינע מיטפֿאָהרער פֿון שוף, איידער שטאַרבען מיט אַלאַנגזאַמען שווערען מיט פֿון הונגער.

מיט אמאל קומען איהם אין קאפ אפאר שרות פון אליעדערל, וואס ער האט אמאל געקענט:

„דער נאט, וואס געהרט די קראָה, וועט מענשען נישט
פערשטויסען,
דער גרויסער נאט בעזארגט דעם קלוינעם מיט דעם
גרויסען.“

נאך די דאזיגע ווערטער האט ער זיך נאנין גוט אויסגעוירדעלט, וואס ער פערלאזט זיך אזוי וועניג אויף נאט, איז אויפגעשפרונגען פון דער ערד, און האט בני זיך פֿעסט בעשלאסען, אז ביו וואנען זיינע פוחות וועלען איהם אינגאנצען נישט פֿירלאזען, וועט ער נישט פֿערלירען דעם פֿטחון אין נאט. ער וועט איבערגעהן דעם גאנצען ברעג. פֿון עק ביז עק - און וועט דאך פֿארט ערגעץ געפֿינען וואס עס איז צום עסען. ענדליך האט איהם נאט געהאלפֿען. פֿון וויטען האט ער דערוועהן א שארבען פֿון אן אוסטריזע, ווי א שפארבער איז ער צוגעלאפֿען צו יענעם ארט. און ווירדליך האט איהם גענאלטען: אין זאמד זענען געלענען עט-ליכע אוסטריזעס. זיין פֿריינד איז געווען נישט אויסצודרעקען און נישט צו בעשרייבען: א קלויניגקייט ער האט געפֿונען מיט וואס איינצושטילען דעם שטרענגען נאגענדיגען הונגער!

איצט איז פֿון די ערשטע און גרעסטע דאָנות געווען, ווי אזוי זיך איינארדענען א וואוינונג, וואס זאל איהם אָבהוטען פֿון ווילדע מענשען און סיוות.

זיין ערשטער נאכטלעגער איז געווען פֿאר איהם אונבעקוועם, און אָהן פֿחד האט ער וועגען זיין פֿאָריגען נאכטלעגער נישט געקענט טראכט-טען, און וויעדער איז ער אריינגעפֿאלען אין א פֿערצווייפֿלונג.

- וואס קומט מיר ארויס, - האט ער פֿינליך געטראכט, אז איך האָב געקראָגען מיט וואס דעם דונגער איינצושטילען. באַרד, יעדע מינוט, יעדע קובע קען דאך קומען א ווילדע חַה און מיר צערניסען. ביי די דאָ-זיגע פֿינגערע געדאנקען האט איהם ארומגענומען אזא מין אַיִקה גלייך, ווי דער ווילדער טיגער וואָלט שוין געשטאנען געבען איהם מיט זיין גרוי-סען דאָרשטיגען מויל און מיט זיינע ביזע שארפע צייהן. און פֿון גרויס שרעק האט זיך איהם גענומען דאכטען, אז דער ווילדער טיגער שטעהט געבען איהם, מיט א ברויט פֿונאנדערגעפֿענטען מויל, ווארפט זיך אויף איהם און האַזט איהם פֿאר דעם האַל. און א ווילדער געשרי, וואס איז

געווען געבוירען פון זיין טייערער פערצווייפלונג, האָט צעריסען די שטיל-
קייט פֿון דעם וויסטען אינזעל.

„מיניע טייערע עלטערען, - האָט ער ווילד געשרייען און איז אונט-
מעכטיג אנדרענגעפאלען צו דער ערד. און אזוי איז ער אלאנגע צייט
געלענען פֿערוונקען אין אַנגסט און פֿערצווייפלונג, און פֿרוצלונג האָט
ער זיך דערמאָהנט אָן זיין מאַמעס אַליעד, וואָס זי פֿלעגט זינגען, ווען
עס פֿלעגט מיט איהר עפעס שלעכטס פּאַסיערען.

„ווער נאָר עס לאָזט פֿון נאָט זיך פֿוהרען
און האַפֿט צו איהם און יעדע צייט
דעם וועט ער קיינמאָל לאָזן אורען
און יעדען אומגלוק - יעדען ליד:
ווער ס'איז אָן גרויסען נאָט פֿערטרויט
דער האָט זיין גלוק אויפֿן פֿעלו געבויט.“

דאָס דאָזיגע ליערעל האָט איהם וויערער דערמונטערט; ער איז
שנעל אויפגעשפרונגען פֿון דער ערד און האָט זיך געלאָזט געהן, און
אזוי געהט ער, זוכט אויף אלע זייטען, אַפֿשר וועט ער ערגעץ געפֿינען
א הילף, וואָס זאָל איהם קענען דיענען פֿאַר אַוואַוינונג. און אזוי גע-
הענדיג דערזעהט ער אַ הילפען באַרג. ער איז געווען מיעד און אָבגע-
שוואַכט, דאָך האָט ער אויפגעזאמעלט זיינע לעצטע קרעפטען און איז
מיט גרויס מאַטערניש אַרויפגעשטיגען אויף דעם דאָזיגען באַרג. דאָ האָט
ער זיך פֿריי אַרומגעקוקט, אָבער, ביז וואַנען זיין אויג האָט געגרייכט,
האָט ער געזעהן בלוז וואַסער: הימעל און וואַסער. וואו גיט וואו האַבען
פֿון וואַסער אַרויסגעקוקט קליינע אינזלען און מעהר האָט ער גאָרנישט
געזעהן. איצט האָט ער שוין קלאָהר געוואוסט, אז ער איז פֿערוואַרפען
געוואָרען אויף אַ וויסטען אינזעל - און זיין שרעק האָט געוואַקסען.

„איך בין אומגליקליך און פֿערלאָרען“, האָט ער אויסגעשרייען. פֿון
אלע מענשען בין איך פֿערוואַרפען און פֿערשטויסען געוואָרען! און ווי
אזוי קען איך האַפען אַוועג צו געפֿינען פֿון דער דאָזיגער טרויעריגער,
וויסטער מִדְבַּר אַרויס! אָ, אויף עבנג בין איך שוין פֿערפֿאלען! מיניע
אַרימע עלטערען! איך וועל איך שוין קיינמאָל מעהר נישט זעהן, קיני-
מאָל גיט קענען פֿאַר איך בעטען מחילה, קיינמאָל גישט.“
און ער האָט אויפגעהויבען די אויגען צו נאָט און האָט איהם מיט

גאנצען הארץ הייס געבעטען, ער זאל איהם געבען פח איבערצוטראגען די שווערע לידען, און וועלכע ער איז אליין שולדיג געווען. גלייך נאך דער תפלה האט ער זיך גענומען פיהלען א סך מוטונער. ער האט וויי דער אָנגעפאנגען אַרומצוקלעטערען איבער די בערג און האט אלץ געוואלט עפעס א פאסיג אָרט, וואָס ער זאל קענען מאַכען פֿאַר אַ וואוינונג. לאַנג האָט ער געוואלט און נישט געקענט געפֿינען. און אזוי זוכענדיג איז ער געקומען צו אַ קליינעם בערגעל, וואָס איז פֿון אַין זייט געווען גלייך ווי אַנ'אויפֿגעשטעלטע וואַנד. און אז ער האָט גוט בעקוקט די דאָזיגע וואַנד האָט ער אין איהר געפֿונען אזא מין אָרט, וואָס איז געווען אזוי ווי אַביסעל דורכגעריסען און האָט געהאט אַ קליינעם שמאַלען דורכגאַנג. ווען ער זאל האָבען אַ האַק, אַ גראָב-איינען און נאָך אזויגע ווערק-צייג, וואָלט ליבט געוועזען מאַכען טיעפֿער דעם אַרענגאַנג און מאַכען דערפֿון אַ וואוינונג, אָבער האָבען האָט ער גאַרנישט געהאט מיט וואָס די וואַנד דורכצובויען, און דערצו איז זי נאָך געווען אַ פֿעלונגע און ס'איז געווען אונמעגליך, וואָס-עס-איז מיט דעם איינגאַנג צו מאַכען, ער זאל קענען דיענען פֿאַר אַ וואוינונג. האָט ער בעדאַרפֿט קרוינען אַ מיט טעל ווי אזוי זיך צו בעגעדן אָהן זיי. אַלאַנגע צייט איז ער געשטאַנען און האָט זיך געבראַכען דעם קאַפּ, וואָס ער זאל טהון, וואָס פֿאַר אַ מיט טעל זאל ער געפֿינען. ענדליך האָט ער בעקלעהרט: אז די בוימער, וועלכע ער האָט דאָ געזעהן וואַקסען, זענען געווען גיט טיעף איינגע-וואַרצעלט אין דער ערד. ער האָט דאָס געוואוסט נאָך דעם אַרט בוימער, אַלזאָ וועט ער געהמען מיט די הענד און וועט אזוי לאַנג גראָבען ביז וואַנען ער וועט זיי פֿון דער ערד אַרויסגראָבען, און וועט מיט זיי אַרומ-שטעלען דאָס לאָך, דאָס הייסט דעם שמאַלען איינגאַנג אין וואַנד - און אײף אזא אַפֿן מאַכען זיך אַ וואוינונג, און ווען די בוימער וועלען זיך לאָזען דערנאָך איינפֿלאַנצען, וועלען זיך צונעמען אין אָנהויבען וואַקסען, דאַן וועט ער האָבען גאָר אַ זיכערע וואוינונג, וואָס וועט איהם בעשיצען ווי אַ הייזעל.

גלייך האָט ער זיך גענומען צו דער אַרבייט, האָט מיט די הענד אײסגעגראָבען עטליכע יונגע בוימער און האָט זיי אוועקגעטראָגען צו יענעם אָרט. איצט האָט ער וויעדער בעדאַרפֿט מיט די הענד אײסקראַ-צען אַ לאָך, וואו די בוימער איינצופֿלאַנצען, און אזוי ווי די אַרבייט איז צונעגאַנגען שווער און פֿאַמעליך, האָט זיך דערווייל אונטערגעקוקט דער

אָווענד, ער האָט אפילו בעוווּזען פֿינף זעקס ביימער איינצופלאַנצען בײַ דער אָווענד און אָנגעקומען .

פֿון דער שווערער אַרבייט האָט זײַן אפּעטיט געוואַקסען, און ער האָט ווידער דערשפּירט הונגער. און ער אוועק צוים ברעג זוכען ווידער אויסטריצעס. אָבער יעצט האָט איהם נישט געגאַלטען. ס'איז געווען גראַד די צייט, ווען דער גוט פֿערפֿליצט דעם ברעג. אַלזאָ האָט ער נאָך גאָר נישט געפונען און האָט געמוזט דוגנער־געהרײט אהיים געהן שלאָפען. דעם דורשט האָט איהם יאָ געלונגען איינצושטילען. נישט ווייט פֿון זײַן קינפֿטיגעס וואוינונג און געווען אַ קלאָהרער וואַסער־קוואַל און ער האָט מיט קאַלט וואַסער דערקוויקט זײַן פֿערמאַטערט האַרץ. וואוהין אָבער געהט מען שלאָפען? וואו לענט מען זיך שלאָפען? לאנג טראַכט ער נישט, דער אָווענד רוקט אָן, שנעל קומט די נאַכט, וועלכע וועט באַלד אַלע ערטער פֿעררעקען. ער בעשליסט, בײַ זײַן וואוינונג וועט נישט ווערען פֿערטיג. שלאָפען אויפֿן בוים. ער ווילקעלט זיך אַרום מיט געדערעהטע צווייגען, בעט אונטער אויף דעם בוים, און נאָך אַלע שווערע אַרבייט, נאָך פֿילע זאָגן און איבערלעבונגען, ווערט ער אַנשלאָפען און שלאָפט שטאַרק און רוהיג.

מיט טאָג גלייך איז ער אייפֿנשעשטאַנען. פֿריהער פֿון אַלע אַרבייט איז ער געלאָפען צוים ברעג ים זוכען אויסטריצעס, אָבפֿרישטיקען און פֿלינגן און דרייסט זיך ווידער געהמען צו זײַן שווערער אַרבייט. דאָס מאַל איז ער אוועק מיט אַנאַנדער וועג צוים ברעג געהט ער אזוי און טראַכט, ווי גוט וואַלט דאָס איהם געווען, ווען ער וואַלט אויף דעם דאָזיגען וועג געפֿינגען עפעס גוטע שפּיז. און ווי ער טראַכט אזוי, קוקט ער זיך אום אויף אַלע זײַמען, און ווי גרויס איז זײַן פֿרויד, און ער דער־ועהט פֿאַר זײַנע אייגען אַהײכען בוים, אַוואונדער־שענעם, אזוי ווי אַ פֿאַלמע, נאָר אָהן צווייגען, נאָר אויפֿן שפּיץ האָט ער לאנגע בלעטער ווי שווערדען, און די דאָזיגע בלעטער רינגלען איהם אַרום ווי אַ קרוין, און צווישען די דאָזיגע בלעטער הענגען גרויסע, גלויסט־גע פֿרוכטען .

מיט פֿרויד האָט דאָבונאָן אייכגעשרייען :

— ס'איז דאָך אַ קאָקוס־בוים! אָ גאָט! איך דאַנק דיר פֿאַר דיין חסד, וואָס דו ווייזט מיר, איצט וועל איך שוין פֿאַר הונגער נישט שטאַרבֿען. געשווינד האָט ער אַראָבגעקלאַפט פֿון בוים אַנוס, ס'איז איהם אפילו געווען נישט לײכט די ערשטע שאַל אַראָבצוגעהמען. ווי ס'איז בעוואוסט,

האָבען די קאָקוס-ניס ררין שאַלען, און די שאַלען האָבען צו דרין לעכער, פֿון וועלכע מען קען אַרויסווינגען דעם זאָלט פֿון דער ניס. ראָבינאָן אָט גענומען אַגרויסען, שווערען שטיין אין האָט געעפֿענט די אויבערשטע זאָל. פֿון דער צווייטער, וואָס איז געווען זעהר האַרט, האָט ער געמאַכט אַבעכער צום שעפען וואַסער, און אזוי ביסלעכווייז איז ער דערנאָנגען צום יאָדער, וועלכער איז געווען זעהר געשמאַק.

ס'איז שוין געווען אינמאָל אַ מאַהל צייט! ער האָט זיך מיט אַיין ניס גיט געוואָלט בענגונגען. נאָך אזויפֿיעל הונגעריגע מעג האָט זיין מאָגען גיט אזוי שנעל געוואָלט זאָט ווערען. דערצו האָבען די ניס אזוי גוט געשמעקט, אזוי איהם דערפֿרישט! ער האָט אָפּגערויסען אַ צווייטע ניס, אַדריטע, און האָט געקוויקט דאָס האַרץ און געדאַנקט גאָט. אָבענגעסען, איז ער שנעל אוועק צום ברעג זוכען די אויסטריצעס, דאָס מאָל האָט ער געפֿונען וועניג, אָבער פֿאַר הונגער האָט ער איצט שוין מעהר גיט מיראָ געהאַט. אונטער גאָטס-שוץ איז ער. און דער בוים וועט זיין איצט זיין שפּיזער.

די פֿאַר אויסטריצען געהמט ער מיט און געהט זיך געהען פֿאַר דער געלט גער אַרבייט זיך אַוואַינונג מיט בוימער אָפּצוימען. געהענדיג צוריק איז איהם וועדער געגליקט: ער האָט געפֿונען אַ מושיעל-שאָל און האָט דאָס געמאַכט פֿאַר אַ לאַזאַטע צו גראָבען די ערד. מיט דעם גע-ווינס איז ער געווען איבערצופֿריעדען, און דערזיבער האָט ער בעשלאָסען ביי זיך, אַז געהענדיג אויפֿן וועג זאָל ער זיך צו אַלעס צוקוקען, ווייל יעדע זאך קען איהם אויף דעם וויסמען אינזעל ברענגען נוצען און פֿער-גרינגערען זיין לעבען. אזוי געהט ער, קוקט זיך אויף אַלץ אום, און גראָד דערזעהט ער הייבֿע זאנגען וואַקסען, אין די זאנגען געהען ווי אין פֿערזימלעך, ווי אונזער פֿלאַקס. ביי זיך אין דער היים וואָלט ער זיך אויף דעם גאַרניט אומגעקוקט, אָבער דאָ איז ער געצוואונגען אין אַלץ זוכען פֿאַר זיך שפּיז און נוצען. אין ער בעטראַכט די דאָזיגע געוויקסען, „טאַמער, טראַכט ער, וועט מען פֿון די פֿערזים קענען מאַכען פֿאַרזיט, אזוי ווי פֿון אונזער פֿלאַקס?“ אויף צו פֿרובֿירען רייסט ער אויס זאנגען, בונדט זי אין בינדלעך און לעגט זיי אַרײַן אין וואַסער. אין וואַסער ליגען זיי ביז וואַנגען זיי ווערען גוט צעוויקט, דעמאָלט געהמט ער די בינדלעך אַרויס, געהמט זיי פֿונאַנדער און צעשפּרייט זיי אויס אויף דער זון צו טרוקענען. אין אַז די זאנגען זענען גוט טרוקען געוואָרען, האָט ער

געקראָגען אַ גרויסען שמעקען און האָט איבער די זאָנגען אויף לאַנג גע-
קלאַפט, ביז וואָגען איינציגע פֿעדים האָבען זיך שוין גענומען פֿונדאָרער-
נעהמען. און איהם איז געלונגען! פֿון די זאָנגען זענען געוואָרען פֿעדים,
ווי פֿון אונזער פֿלאַקס.

פֿון דעם דאָזיגען פֿלאַקס האָט ער זיך געפרובט אויספֿלעכטען
שטריק, די דאָזיגע שטריק קען מען פֿערשטעהן, זענען געווען ניט געווען
אויף שטארק, ווי די וואָס דער שמוקלער מאַכט אויף אַ דרעה-מאָשין,
אַבער דאָך זענען זיי פֿאַר איהם געווען גענוג שטאַרק, און זענען איהם
זעהר גוט צוגינג געקומען. ער האָט געפֿונען אַ לאַנג שטיק האַלץ, האָט
צוגעבונדען די שטערעפֿאַכע-שאַל צום האַלץ און האָט געמאַכט פֿלומערש
אַ לאַפֿאַטע אויף צו גראָבען ערד.

איצט געהט ער זיך פֿרײַסיג צו זײַן אַרבייט. ער גראָבט אײַם אײַן
בײַמעל נאָך דעם אַנדערען און פֿלאַנצט זײ אײַן געבען זײַן הײל, און
צוויי רײען. און פֿרי מאַכען דאָס אָרט נאָך זיכערער, האָט ער מיט
גרינע צווייגען דורכגעפֿלאַכטען די בײַמער, און די שפֿאַלטען האָט ער
פֿערשטעלט מיט דערנער, מיט ערד. און אויף אײַם געוואָקסען אַ הײ-
לע געמויערטע וואַנד, ווי אַנאַממע פֿעסטונג, וואו ער וועט שוין רוהיג
און אומגעשטערט קענען שלאָפען. איצט האָט ער נאָך בעדאַרפֿט זאָרגען
וועגען מאַכען אַנאַרויסנאָנג. זײַן לאַך, אָדער הײל האָט ער דאָך פֿון
אומערום פֿערשטעלט. פֿון דער וואַנד האָט ער קײן אַרויסנאָנג אויך ניט
געקענט האָבען, האָט ער עס געמאַכט אויף אזא אופן. אויפֿן באַרג, איבער
זײַן קלײן דיר'לע, איז געשטאַנען אַנאַלעסער פֿעסטער בוים, וועלכער איז
איז דאָביגונגען זעהר צוגינג געקומען. ער האָט וויערער אויסגעפֿלאַכטען
שטריק און האָט זיך אַ שטריק-לײטער געמאַכט, איהם אָנגעבונדען אָן בײַם
און האָט געקענט אַרײַן און אַרויס פֿון זײַן הײל, ווי אַ פֿרײַער ווירטה. מיט
דעם אַלץ איז ער געווען איבערגליקליך. אַ קלײַנגקײט! איהם האָט געלונג-
גען מיט זײַנע אײַגענע קרעפֿטען פֿאַר זיך אַנאַרט צו געפֿונען, וואו ער וועט
קענען זײַן קאַפֿ אַנדערלעגען, וואו ער וועט זיך אויסרוהען, און וועט זײַן
זיכער, אז קײנער פֿון די אומגעבעטענע געסט וועט ניט שמעקען זײַן שלאָף.
איצט האָט ער אָנגעהויבען צו בעקלעהרען, ווי זאָל ער פֿערגרעסערן זײַן
קלײַנע הײל, וועלכע איז געווען אויף ענג, אז ער האָט זיך און איהר ניט
געקענט פֿרײ אַקערד שוין, אָבער אום צו גראָבען טיעפֿער די הײל
האָט ער דאָך געמוזט האָבען דאָס נײַטיגע געצײג דערצו. און וואו געדעמט

מען עס? וואו קריגענט מען ווי? מיט וינע פֿינף פֿינגער וועט ער דאך דאָס ניט קענען מאַכען! אָבער ער האָט שוין בוסלעכֿווייז גענומען גלויבען אין זיין מוֹל, און ער האָט וויעדער אָנגעהויבען זוכען, אָפֿשר וועט איהם דאָס מאָ גאָט וויעדער פֿיהרען אויף אַ גוטען וועג. אין ער לאָזט זיך אוועק זוכען.

ער דערמאָנט זיך, אז ער האָט ערגעץ בעמערקט גרינע, זעהר האַרמע שטיינער. און ער לאָזט זיך אוועק זי ציגעפֿינען, און באַה געפֿינט ער אַ שטיין אוינעם, און פֿונקט, ווי דער דאָזיגער שטיין אין פֿאַר איהם בעשאַפֿען. פֿונקט, ווי

גאָט האָט עס איהם פֿערזאָרגט. צו אַ פֿאַרטיגע האַק איז עהנליך דער שטיין. אין מיטען מיט אַ לאַך אויף אַ הענדל אַרייַנצושטעלען. ער האָט געהאַט אַ גראַבען שטעקען און אין און אוינגעבליק איז ביי איהם געוואָרען אַ האַק. ער האָט זיך גלייך געפרובט מיט איהם אַ פֿויס דורכהאַקען, און ווי גרויס איז געווען זיין פֿרייד, אז די דאָזיגע אַרבייט איז גענאָנגען, ווי געשמירט. ער איז געווען און גאנצען גליקליך מיט זיין ערפֿינדונג. ער זוכט וויעדער צווישען די שטיינער און געפֿינט

גאָך צוויי, וועלכע זענען איהם אויך געווען, ווי פֿון גאָט צוגעגרייט. און שטיין איז געווען, ווי אַ האַמער, וואָס די סטאַליאַרעס בענוצען, דער אַנדערער איז געווען ווי אַ דראַמטע פֿון איין זייט, און פֿון דער אַנדערער, ווי אַ קליין. זיין שפֿיטה איז נישט צו בעשרייבען, נישט צו דערצעהלען. מיליאָנען-מיליאָנען וואָלט ער נישט גענומען פֿאַר אזא שטיקעל שטיין. ער האָט צוגעפֿונגען די אַלע שטיינער און איז מיט שמחה געשווינד געלאָפֿען אַהיים.

איצט האָט זיך רַבִּינְזָן גענומען מיט זיין געצייג צו דער אַרבייט.

און זי איז געשווינד צוגעגאנגען, אז אין אייניגע טעג האָט ער אזוי ווייט
 אויסגעהאקט די היהל, אז זי איז געוואָרען אנאַמט'ע גערוימע וואוינונג.
 פֿעהלט איהם איצט נאָר אַ געלעגער, וואו זיך אויסצורעהן, די
 ביינער צוגויפקלייבען. אָבער אונזער ראָבינוואָן וועט שוין קריגען אַ מי-
 טעל. גראָ וואַקסט, די זון שיינט גערן, גנעדניג און שנעל וועט זי ראָ-
 בינוואָנען דעם נאכטלעגער פֿארטיג מאַכען. ראָבינוואָן רייסט גראָ, און די
 זון טריקענט דאָס גראָ און מאַכט דערפֿון היי. און אנגענעהם וועט זיין
 צו שלאָפֿען אויף דעם פֿרישען שמעקעדיגען היי. דאָ וועט ער וויעדער
 זיך אויסשלאָפֿען, ווי אַ מענש, וועט אויסגלייכען די בוינער, און ס'וועט
 זיין ויס די רוח נאָך אזוי פֿיעל שווערע נעכט, ווען ער האָט געמוזט אויף
 דעם בוים, ווי אַ פֿויגל, נעכטיגען און ברעכען זיך דעם רוקען.

דער קומענדיגער טאָג איז געווען שבת, און ראָבינוואָן האָט בע-
 שלאָסען איהם צוברענגען, ווי גאָט, ווען ער האָט די וועלט בעשאָפֿען,
 רוהען פֿון אַלע אַרבייט, פֿון אַלע זאַרג, ער האָט אזוי געטרום. געהאַ-
 טען שבת. ער איז געזעסען און בעטראַכט זיך אַליין, זיין גאנצען לעבען,
 ווי ער האָט זיך אויפֿגעפֿיהרט, און עס דריקט איהם ביים האַרצען. וואָס
 פֿאַר אַ שמערצען ער האָט אָנגעהאָן זיינע גוטע ליבעע עלטערען. ער
 דערמאָנט זיך אָן זי און פֿון פֿולען האַרץ בעט ער גאָט, ער זאָל איהם
 מוחל זיין זיינע שווערע זינד, וואָס ער איז קעגען זיינע עלטערען בעגאנ-
 גען. און ער זאָל זיי האַטש צושיקען עפעס אַ טרויסט.

כדי צו וויסען, ווי אזוי די טעג געהען, וויסען ווען איז יום טוב,
 שבת, האָט ראָבינוואָן געמאַכט אַ לוח.

ער האָט אויסגעזוכט פֿיער בוימער, וואָס זענען געשטאנען איינע
 קעגען די אנדערע. אויף איין בוים פֿלעגט ער יעדען טאָג מאַכען אַ ציי-
 כען, וועלכער האָט בעדייט דעם פֿערנאנגענעם טאָג. און אז ער האָט
 שוין זעכען אזוינע צייכענס געמאַכט - האָט ער געוואוסט, אז אוואָך איז
 שוין פֿערנאנגען, און אז ס'איז שבת. אויף אַ צווייטען בוים פֿלעגט ער
 יעדע וואָך מאַכען אַ צייכען, און אז ס'זענען שוין געווען פֿיער אזוינע
 צייכענס, האָט ער געוואוסט, אז אַ חודש איז אַריבער און האָט געמאַכט
 אַ צייכען אויפֿ'ן דריטען בוים. פֿערשטעהט זיך, אז ער האָט צו די פֿיער
 וואָרען נאָך צוגעלעגט טעג וויפֿיעל עס האָט זיך געפֿאַסט צו יענעם חודש,
 ווייל אין אַ חודש איז דאָך דאָ טיילמאָל ניין און צוואַנציג טיילמאָל דריי-
 סג טעג. און ווען צוועלף אזוינע צייכענס פֿלעגען זיין געמאַכט אויף

רעם דרױטען בוים, פֿלעגט דעמאָלט ראָבױנאָן ווױסען, אז אױאָרר איז פֿער-
נאנגען, אין דאָן פֿלעגט ער מאַכען אויף דעם פֿערטען בוים אַ שטרױך.
אין אויף אזא מין אופן האָט ער געוואוסט דױ צױט, האָט ער געוואוסט,
ווען שבת צו האַלטען, ווען יום טוב איז.

דערוויײל האָט ער אויפֿגעגעסען דױ גאנצע ניס פֿון דעם קאָקוס=בוים,
וועלכען ער האָט געפֿונען, אוסטרויזען פֿלעגט ער אויפֿן ברעג געפֿינען
ווענג אין מיט זױ זיך שפּױען איז איהם געווען קארג, דערויבער האָט ער
בעצױטענס אָנגעהויבען צו זאָרגען וועגען זײן קינדטיגער חױנה, און צולעב
דעם האָט ער בעשלאָסען מאַכען אַ שפּאַציער=גאַנג איבערן איגועל און
מאַכען נײַע ענטדעקונגען. אין כּדי דױ זױן זאָר איהם אזױ שטאַרק ניט
ברענגען אין קאָפּ, איז ער וועדער געפֿאלען אויף אַנױמאַצאַה: מאַכען זיך
אַ שױם! דאָס ער גענומען רױטלעך פֿון ווערבּעס, האָט זױ געפֿלאַכטען
קױלעכדיג, וױ אַ דעכעלע, אין דערמיט האָט ער אַרױנגעשטעלט אַ שטע-
קיל און האָט אױנגעפֿונדען מיט שטריקלעך, דערנאָך האָט ער גענומען
פֿון דעם קאָקוס בוים ברייטע בלעטער, האָט גוט און פֿעסט בעדעקט
דאָס דעכיל און ס׳איז בעשאַפֿען געוואָרען אזא מין גראָסאַרטױגער שױם,
וועלכער האָט ניט געקענט דורכלאָזען קײן אײן שטראַהל פֿון דער זון און
קײן טראָפען רעגען. דױ דאָזיגע אַרבייט האָט איהם ממש ענטציקט און
האָט איהם מונטער און פֿרעהליך געמאַכט.

ס׳איז נאָך געווען גאַנץ פֿריה, אין ראָבױנאָן דאָס נאָך געוואַלט
פֿאַר זיך, וואָס עס איז טהון. ער האָט זיך דערמאַנט, אז אין וועג וועט
ער דאָך דארפֿען מיט זיך געהמען פּראָוויאַנט, וואו וועט ער זשע לעגען?
דארף מען מאַכען אַ פּראָוויאַנט=טאַש. אָבער פֿון וואָס מאַכט אַ פּראָוויאַנט=
טאַש? נאָר אונזער קלוגער ראָבױנאָן וועט שױן אויסגעפֿינען אַ מיטעל.
און ער האָט גענומען דינע שטריקלעך האָט פֿון זױ אויסגעפֿלאַכטען אַ
סעטקע, וױ אַ נעץ, דױ נעץ האָט ער אויפֿגעבונדען, וױ אַ זעקיל, דאָס
צוגעבונדען אַ שטריקעל - מױאָל עס קענען אָנטהון אויפֿן האַלד, און עס
איז פֿאַרטיג אַ פּראָוויאַנט=טאַש - אין ווען ער וועט שױן געפֿינען וואָס אויפֿן
וועג, וועט ער שױן האָבען וואו אוועקצולעגען. פֿאַר שְׂמױה, וואָס דױ
אַרבייט איז איהם געפֿינען, האָט ער אַ גאַנצע נאַכט ניט געקענט שלאָפען.

דרוטעם קאפיטעל .

ראַבנזאָן פֿונדעוועט זיך נישט אַהן אויף דעם אינגעל . - ער געפֿינט קארטאָפֿעל און ציטראָנען-בוימער . - ער בראַט זיך אויס אַ שעם . - דאָס ערשטע געוויסער . - דורך אַ דונער בעקומט ער פֿייער .

ראַבנזאָן האָט קוים דערלעבט ס'זאָל טאָג ווערען . ער איז אויפֿ-געשטאַנען נאָך אירער די זון איז אויפֿגעגאַנגען און האָט זיך גענומען

ציגרייטען צו דער רייזע . ער האָט אַריבערגעוואָרפֿען זײַן פראַוויאָנט-טאַש אַבער דער פֿלייצע , האָט זיך אַרומגע-גאַרטעלט מיט אַ שטרײַק . אין גארטעל האָט ער אַרייַנגעשטעקט די האַק , ווי מען שמעקט אַריין אַ שווערר , האָט גענומען זײַן שירם , און הידאָ אין וועג אַריין .

דער פֿריהמאַרגען איז געווען הערליך שען . פֿריי און פֿרעהליך האָט די זון געגאַסען איהרע שטראַהלען אַיבער דעם שטיבלען אינגעל . טויזענדער-ערליי פֿויגלעך , קליינע און גרויסע האָבען פֿרעהליך געגרוסט די זון און געלויבט דעם בעשעפֿער פֿאַר זײַן שענער וועלט ; ברומען פֿון אַלערליי קאָליע-רען , ווייסע , גרינע , בלויע , רויטע האָבען פֿערשפּרייט זײַן דער רײַכער לופֿט זיסע

ריחות . און כּי ראַבנזאָנען האָט זיך דערוועקט אַגעפֿיהל פֿון דאַנקבאַר-קייט און איהם האָט זיך פֿערוואַלט גלייך מיט די פֿויגלעך זינגען און

לויבען נאָט און צוזאמען מיט די פּויגלעך האָט ער אָנגעהויבען צו זינגען אזוי:

מיט פּויגלעך צוזאמען זינג אונד שיריה פאַר דור,
און פּול און מיין זעלע מיט לועבע צו דור.

ער געהט און זינגט, אָבער דאָס הארץ שרעקט איהם. דער וועג איז איהם אומבעקאנט און ער האָט מורא פאַר ווילדע חיות און ווילדע מענ-שען, און ער וויכט אויס אלע געדילכטע וועלדער, וועלכע קענען פֿער-באָרגען אין זיך זינע ביווע פּינד. ער זוכט נאָר אזוינע וועגען, וואו ער זאָל זיך קענען ארום קוקען אויף אלע זייטען. און זאָל קענען בעצייטענס אָנגעהמען מיטלען קענען געפאהר.

אין אזוי געהט ער און קוקט אויף אלע זייטען און איז דערביי אזוי אָנגעשרענגט, אז דאָס קלענסטע גערויש פֿון ווינד, דערשרעקט איהם, און ער מינט, אז אין איין אויגענבליק שפּרינגט ארויס אַ ווילדער טיגער אין מאַכט פֿון איהם אַ מאַהל-צייט.

און אזוי איז ער אָנגעגאנגען אַ שטיק וועג און האָט נאָרנישט גע-פונען, וואָס זאָל איהם קענען נוטצען. דערווייל אזוי געהענדיג, איז ער געקומען צו אַ קליין וועלדל, וואו עס האָבען געוואקסען זעהר פּיעל קוסטעס נראָו, אזוינע קליינע נידריגע בוימלעך, צוים ביישפּיעל, ווי בוימלעך מאלניגעס. אנדערע קוסטעס האָבען געהאט רויטליכע בלומען, אנדערע בלויזליכע, אנדערע ווייסליכע בלומען, און אין דער הויך האָבען אויף זיי געהאנגען קליינע עפעלעך, ווי קארשען די גרויס. ער האָט אַפֿאַר אָנגעריסען, אָבער זיי זענען געווען זעהר ניט געשמאק.

איז ראַבינזאָן געוואָרען אזוי אין פֿעס, אז ער האָט איין קוסט אויסגעריסען מיט דעם וואַרצעל צוזאמען, און ער האָט דערזעהן, אז אויף די וואַרצעל וואקסען פֿירות גאנצע קניילען, קליינע און גרויסע. גלייך האָט ער פֿערשטאנען, אז דאָס זענען די אַמת'ע פֿירות און די בוימלעך מיט די קערשלעך איז דאָס די בליהונג. און ער האָט פֿערזוכט די פֿרי, איז זי געווען זעהר הארט און נישט געשמאק, דאָך האָט ער ניט געוואָלט זי אוועקווארפען. האָט אָנגעריסען נאָך עטליכע און האָט אַריינגעלעגט צו זיך אין זעקל, און איז אוועק ווייטער. און ער איז צוגעקומען צו אַ טייך, דאָ האָט ער בעשלאָסען זיך זענען אַברוהען. און אָבעסען מיטאָג. געבען טייך איז געשמאנען אַ גרויסער שאַטענדיגער בוים און ער האָט זיך אוועקגעזעצט אונטער איהם. ער איז געווען זעהר מועד און האָט גע-

וואָלט אַבסעל אָברוהען, מיט אַמאָל האָט ער אָבער דערהערט אַ שרעק־ליך גערויש און איהם האָט זיך אָבגעריסען אין האַרצען, הענר און פֿיס האָבען איהם אָנגעהויבען ציטערן, דאָך איז ער געבליבען זיצען אויף דעם זעלבען אָרט. האָט ער דען געוואוסט וואוהיין צו לויפֿען? און מיט וועה און האַרצקלאַפֿעניש קוקט ער זיך ארום, „אַט אָט געהט זיין טויט“, דאַכט זיך איהם, און ער וויל, דאַכט זיך, ניט קוקען, אָבער די אויגען רייסען זיך אין אלע זיטען און זוכען דאָס געפֿאהר.

און ער האָט דערזעהן אַ גאַנצע סטאַרע ווילדע חיות, וועלכע זענען געווען עהנליך צו אונזערע הירשען, נאָר די העלזער זענען ביי זיי געווען לענגער, ווי ביי די הירשען, דאָס זענען געווען לאַמעס, ציענען אזוינע, וואָס מען רופֿט אויך „שאַף־קעמלען“. זייער געבורטס־אַרט, פֿון וואַנען זיי שטאַמען איז דער טייל פֿון אַמעריקע, וואָס האָט געהערט צו די שפּאַניער. אין דער קריג פֿערו געפֿינען זיי זיך, פֿון דאָרטען קומען זיי אַרױס, אַמאָל, ווען די אימפּאַריע האָבען נאָך ניט געהאַט געפֿונען דאָס דאָזיגע גליקליכע לאַנד, האָבען די ווילדע איינוואוינער פֿון פֿערו די ווילדע ציענען בעצוואונגען, ביסלעכווייז זיי צוגעוואָהנט צו מערקען און געמאַכט פֿון זיי רוהיגע הויז־חיות: האָבען מיט זיי געאַרבעיט, ווי מיט אייז־לען: געפֿהרט אויף זיי שווערע לאַסט, ווי אויף קעמלען. פֿון דער וואָל האָבען זיי שוין דעמאָלט אויך פֿערשטאַנען צו מאַכען צייג אויף קלויזער, — מיט איין וואָרט: געדאַט פֿון זיי גרויסע נומצען.

ווי ראָבנינאָן האָט דערזעהן די סטאַרע ציענען נאָהענט פֿון זיך, דאָט זיך איהם מיט איין מאָל פֿערוואָלט עסען בראַטענס; ווירקליך, האָט ער שוין אזוי לאַנג אין טייל ניט געהאַט אַ שטיקעל פֿלייש! און ער מאַכט ביי זיך אָב, אַז איינע וועט ער אוועקלענען און וועט זיך מאַכען אַ מאָהל־צייט, ער וואַרט געדולדיג ביז די לאַמען וועלען צו איהם אָדער פֿערביי איהם געהן. מוראָ האָט ער שוין פֿאַר זיי ניט געהאַט. און אזוי איז גע־ווען. די נארעשע ציענען איז אין זינגען ניט געלענען, אַז הינטערן בוים איז געקומען אַ מענש רויבען ביי זיי אַ חבר. און זאָרגלאָז זענען זיי געגאַנגען פֿאַרביי דעם בוים, וואו ראָבנינאָן האָט זיך בעהאַלטען. זיי זענען געגאַנגען גען טרינקען צו דעם טיך, גראָר איז פֿערביי ראָבנינאָנען דורכגעגאַנגען דאָס יינגסטע לעמלעך, זי איז געווען צו איהם אזוי פֿיעל נאָהענט, אַז איהם האָט געלינגען מיט איין קערעווע זי אוועקלענען מיט זיין העקל אַ טײַטע.

אביסעל האָט איהם באנג געטהון דאָס יינגע לעמעלע, וועלכע איז זיך צווי רודיג, זארגלאָז געגאנגען טרינקען, ניט ווייט פֿון איהר מוטער, אָבער אַסך האָט ער ניט געוואָלט וועגען דעם טראַכטען. איהם האָט זיך געוואָלט בראַטענעם, און מיט פֿיעל טראַכטען, וואָלט זיין געבראַטענעם פֿערלירען דעם טעם.

און ראַבינוואָן האָט אויפגערויבען דאָס לעמעלע פֿון דער ערד, האָט עס ארויפגעוואָרפען זיך אויף די אַקסלען, און האָט זיך געלאָזען אהיים. ניט ווייט ביים וועג האָט ער דערזעהן — אַ שְׂמֵחָה איבער אַ שְׂמֵחָה! — פֿון זעקס ביז אַכט ציטראָנען-בוימער. אויף דער ערד נעבען די דאָזיגע בוימער זענען געלעגען אַראָפּגעפֿאלענע צייטיגע פֿירות. ער האָט גענומען עטליכע, אַריינגעלעגט צו זיך אין זעקל און לאָזט זיך געהן צוריק אהיים מיט פֿרוי, וואָס ער האָט אזא נוסען וועג געהאט.

אז ער איז געקומען אהיים איז זיין ערשטע אַרבייט געווען אַראָפּ-ציהען פֿון דעם לעמעלע דאָס פֿעל. ער האָט גענומען אַ שאַרפען שטיין, און האָט די פֿעל אַראָפּגענומען. האָט עס אויסגעשפּרייט טריקענען אויף דער זון, כדי ער זאָל דערנאָך פֿון דעם עפעס קענען פֿאַר זיך מאַכען.

דערנאָך האָט ער דאָס פֿלייש געמאַכט צורעכט. דאן האָט ער אָפּ-געשניטען אַ גאַנץ הינטער-פֿערטיל צום בראַטען. און איצטער איז געבליבן בען איין האַרבע פֿראַגע — אויף וואָס זאָל מען בראַטען דאָס פֿלייש? ער האָט לאַנג געטראַכט. ער האָט געדאַרפֿט האָבען אַ שפּין-בראַטען האָט ער אזוי געטהון: ער האָט זיך אָפּגעשאַרפֿט אַ הילצערנעם שפּין און האָט אַרויפגעשטעקט דאָס פֿלייש, דערנאָך האָט ער גענומען צוויי צוויינען האָט זיי געמאַכט, ווי נאַפֿלען, שפּיצערין, און האָט זיי אַריינגעשטעקט אין דער ערד איינע קענען די אנדערע, און האָט אויף זיי אין דער מיט-טען אַרויפגעלעגט די שפּיעז מיט דעם פֿלייש, און איז געווען אין איין שמחה פֿון זיין אַרבייט: דער שפּיעז האָט זיך זעהר פֿלינג געדערעהט הין און צוריק. אָבער זיין שמחה האָט זיך מיט אַ וואָלקען בערעקט. ער האָט זיך דערמאַנט, אז דאָס נייטיגסטע פֿעדלט איהם — ער האָט דאָך ניט גע-האַט קיין פֿיער! וואָס זאָל ער טהון? ווי שווער עס געהט איהם צו זיין געבראַטענעם! אָבער אינווער קלוגער ראַבינוואָן וועט ניט בלייבען שטעהן. איהם איז שוין אזוי אַפֿט געלינגען אַרויסצוקומען פֿון שוועריגקייטען, אז ער האָט גענוג מוטה צו זוכען, צו קעמפֿען, און ער רייבט שטאַרק דעם שטערן און טראַכט, ווי אזוי צו מאַכען פֿיער. אַהא! מען קען דאָך

מאכען פֿייער פֿון רייכען א האַרץ אָן א האַרץ". נעהמט ער צוויי שטיקער האַרץ, רייכט זיי איינע אָן די אנדערע, אָבער וואָס טהוט מען, דאָס פֿייער וויל זיך ניט ווייזען! טראָפֿענס שווייס קאָפֿען פֿון זיין געזיכט, און דאָס פֿייער איז, ווי אין גהנום אוועק. אָט איז שוין דאָס האַרץ אזוי הייס, אז עס רויכערט שוין זאָגאר, אָבער ער איז אזוי מיעד געוואָרען פֿון דער ארבייט, אז ער האָט נעמוזט אַרבעט אָברוהען, אָפּהאַפֿען דעם אָטהעם, דערווייל איז דאָס האַרץ וויעדער קאלט געוואָרען און די נאָנצע ארבייט איז געווען פֿאַר'ן טיוועל.

מיט אַ ביטער האַרץ האָט ער אוועקגעוואָרפֿען בייַדע שטיקער האַרץ און מיט אַ דערשלאָגענעם געמיט האָט ער זיך אוועקגעזעצט אויף זיין געלענער. טרויעריגע געדאַנקען קומען אין זיין קאָפּ און מאַכען איהם נאָך שווערער דאָס האַרץ, נאָך דערשלאָגענער דאָס געמיט.

"האָט ער דען אזוי פֿיעל געזינדיגט, וואָס זיין לעבען איז אזוי שווער?" און לאַנג טראַכט ער, און אזוי ווי ער טראַכט און זיצט זיך שטיל, ווערט דאָס האַרץ וויעדער רוהיג, און ער הייבט אָן וויעדער צו טראַכטען, וואָס זאָל ער טהון מיט זיינע געבראָמענס? דערווייל דערמאָנט ער זיך, אז די טאָטערין בראַמען פֿלייש אויף אזא מין אָפֿן: זיי לעגען אונטער דאָס פֿלייש אונטערען זאָטער, ווען זי רייטען. און אין אַ וויילע אַרום איז דאָס פֿלייש ווייך און פֿערמיג. טראַכט ער עפעס אויף אזא מין אָפֿן מאַכען. געטראַכט און געטהון! ער לויפט געשווינד און האַפט צוויי גלאַסע פֿלאַכע שטיינער, לעגט צווישען זיי אוועק אַ שטיק ווייך פֿלייש אָהן ביינער, און הייבט אָן מיט זיין האַמער קלאַפֿען איבער דעם אויבערשען שטיין און קלאַפֿט אזוי לאַנג, ביז בייַדע שטיינער זענען גע-וואָרען הייס ווי פֿייער. איצט איז דאָס איהם געלינגען אויסגעצייכלענט! און צייט אין אַ האַלבן שעה איז דאָס פֿלייש געוואָרען אזוי ווייך, אז מען האָט עס שוין געקענט עסען. און ראַבינאָן נעהמט זיך צו זיין מאַהל-צייט! לאַנג געוואַרט, לאַנג גענאַרט, און ווי גוט עס שמעקט איהם איצט דאָס פֿלייש! ער שלינגט איהן שטיקעל נאָך דעם אנדערען, און דערקויקט זיין האַרץ. און דאַנקט גאָט פֿאַר דעם גוטען מאַהלצייט, וואָס ער האָט איהם צוגעשיקט.

איצטער האָט ער גענומען מיט זיך האַלמען אַנעצה, וואָס זאָל בי איהם זיין פֿון די ערשטע ארבייטען. צוליבע די סוף פֿאַר דעם קומענדיגן ווינטער, צו וועלכען ער איז גאַרניט געווען צוגעגרייט, האָט

ער בעשלאָסען האַפּען עטליכע ציעגען, זיי טויטען און האַבען די פּעל דאָס האָט ער בעשלאָסען דארף ביי איהם זיין פֿון די ערשטע אַרבייטען. און מיט דעם געדאַנק איז ער געגאַנגען שלאָפֿען. און אַגוטען זיסען שלאָף האָט ער געהאַט, ער האָט אָבגערוהט פֿון אַלע אויסשטעהענישען פֿאַר'ן נאַצען טאָג.

דאָס מאָל האָט ראָבּינאָן אַריינגעשלאָפֿען ווייט אין טאָג אַרײַן. ער האָט זיך גאָר דערשראָקען, ווען ער האָט זיך אויפֿגעשאַפט און האָט דערזעהן, ווי ער האָט זיך פֿערשלאָפֿען און ווי שפּעט ס'איז שוין. גע- שווינד איז ער אויפֿגעשטאַנען און האָט זיך גלייך גענומען גרויסען אין וועג אַרײַן אויף יאָגד איבער די ציעגען, אָבער פֿלוצלונג איז דער הימעל געוואָרען בעדעקט מיט שוואַרצע וואָלקען, עס האָט אַגאָס געטוהן אַ שלאַקס-רעגען, און וועגען אַרויסצוגעהן האָט מען גאַרניט געקענט טראַג- טען. עס האָט זיך אויפֿגעהויבען אַ שטורם-ווינד, וועלכער האָט הימעל און ערד גערויסען, גאָרן אויפֿהער האָט געדונקערט און געבליצט, און פֿון די בליצען איז ביי ראָבּינאָן און זיין פֿיננסטערער וואוינונג אזוי ליכטיג געווען, גלייך ווי זי וואָלט אינגאַנצען אַ שטיק פֿייער געוואָרען. דער גאַנ- צער האַרײַזאַנט האָט פֿון די בליצען, ווי אַ פֿלאַם פֿייער אויסגעזעהן, גאָר ביסלעכווייז איז דער דונער שטילער געוואָרען. דער רעגען האָט אויפֿגעהערט און ראָבּינאָן האָט געוואָלט אַרויסגעהן פֿון זײַן הייזל, ער האָט אַראָבגענומען זײַן יאָגד-טאַש, געוואָלט מיט זיך געהמען די האַק, אַז עס גיט דאָס מיט אַמאָל אַ קנאַל אַדונער, די ערד האָט אַצוטער געגעבען. ראָבּינאָן איז פֿאַר שרעק אַנדערגעפֿאלען און געבליבען ליעגען גע'חלש'ט.

לאַנג האָט געדויערט ביז ער איז געקומען צו זיך. און אז ער האָט זיך אויפֿגעשטעלט אויף די פֿיס, אַז ער האָט זיך גענומען אַרומקוקען וואָס מיט איהם טוהט זיך, וואו איז ער, האָט ער גלייך דערזעהן, אַז דער דונער האָט געטראָפֿען אין דעם גרויסען בוים, וואָס איז איבער זײַן הייזל געשטאַנען און האָט איהם אינגעוואָרפֿען. די געשעהעניש האָט ראָבּינאָן בעטראַכט, ווי אַנ'אומגליק פֿאַר זיך. וואָס וועט ער איצט טוהן? ווי וועט ער קענען אַרײַן און אַרויס, ווי אזוי וועט ער די טוהר פֿער- שטעלען, אַז דער גאַנצער בוים איז אינגעפֿאלען?

און אזוי ווי ער וועט און טרויערט און זאָרט הערט דערווייל אויף צו רעגענען, עס דונקערט מעהר גיט - אין ראָבּינאָן געפֿינט שוין אַן זיך

מוטה ארויסצוגעדן פֿון זיין הויז. און וואָס האָט ער דערזעהן? קען מען דען בעשרייבען זיין פֿרײַד? דער שטאם פֿון דעם הויכען בוים, וואָס דער דונער האָט איינגעוואַרפֿען האָט זיך פֿון דעם זעלבען דונער אָנגעצונדען און ער האָט ראָבינאָנען פֿייער געבראַכט!

פֿייער! זי קען ער דאָס גלויבען? ער האָט זיך גערעכענט אזוי פֿערלאָרען, און דאָ איז ער געוואָרען אזוי בעזאָרגט, גלײַך ווי גאָט וואָרט זיין אַ צערטליכער פֿאַטער צו איהם און האָט איהם איינע פֿון זיינע נױטגוטע בעדערפֿנישען געשיקט!

און דער שטאם פֿון בוים ברענגט זיך. עס רײַסען זיך צינגעלעך פֿייער און טאנצען אין דער לופֿט. און ראָבינאָן האָט גענומען בעטראַכטן טען, ווי אזוי איצטער אונטערצוהאַלטען דאָס פֿייער, עס זאָל נישט אויסגעהן. און אזוי ווי דער אונטערשטער שטאם האָט זיך נאָך ניט אָנגעצונגען דען און דער לײַטער איז נאָך געשטאַנען פעסט, האָט ראָבינאָן גענומען געשווינד אַ ברענענדיג שטיק האָלץ און איז דערמיט אַריבערגעקראַכען אין זײַן וואוינונג. דאָרטען האָט ער פֿונדערנעלעגט אַ פֿייער פֿאַר זײַנע געבראַטענס, וואָס האָט נאָך פֿון געכטען געשטעקט אויף דעם הילצערנעם שפיז און האָט טאַקע נאָר ווי אויף דעם פֿייער געוואַרט. און ער האָט ניט אַכטונג געגעבען דאָס פֿייער זאָל זיך ניט פֿערלעשען. ער איז צוריק ארויסגעקראַכען, און אזוי ווי ער האָט פֿאַר זיך גענוג פֿייער אָנגעגרייט, האָט ער פֿערלאָשען דעם ברענענדען בוים, כדי ער זאָל קענען זײַן לײַטער אָן איהם בעפעסטונגען.

און באַלד איז געוואָרען פֿאַרטיג זײַן געבראַטענס. דעם ערשטען מאָל, ווען זײַן אַרבייט האָט איהם אזוי פֿילע מיה געקאָסט, האָט ראָבינאָן זאָן פֿערפֿעהרט זאָלן - האָט ער געגעסען אָהן זאָלן, אָבער היינטגען מאָל, האָט ער געוואָלט, אז אַלץ זאָל זײַן ווי געוואונשען! און ער האָט זיך ניט געפֿילט געדן צוים ים ברענגען וואַסער, ער האָט גענומען דאָס שאַלעכץ פֿון דעם קאָקוס נוס, וואָס איז גרויס, ווי אַ קינדערשע קעפֿעל, און האָט געבראַכט זיך וואַסער, מיט דעם וואַסער האָט ער בעגאָסען זײַנע געבראַטענס עטליכע מאָל, און ס'איז געוואָרען גענוג געזאָלצען, אַקוראַט צוים עסען. און באַלד איז דאָס פֿלײַש פֿערטיג געוואָרען.

די פֿרײַד, מיט וועלכער ראָבינאָן האָט געשלאָנגען יעדעם שטיקעל געבראַטענס, קען מען ניט איבערגעבען און ניט בעשרייבען. פֿערשטעהן און פֿיהלען קען זי נאָר דער, וועמען ס'איז אויסגעקומען עהנליכעס

איבערצולעבען, אָבער מיט געוועהנליכע ווערטער איז עס שווער אויסצו-
 דריקען.

איצט האָט ער גענומען ערנסט בעטראכטען ווי אזוי צו בעזאָרגען,
 אז דאָס פֿייער זאָל זיך קלִיָּה נישט פֿערלעשען. און ער זוכט און זיין
 הײהר עפעס אַפּאָסענד אָרט, ווי עס צו בעהאלטען, און אזוי האָט ער
 גענומען זיין און אלע ווינקלעך פֿון הײהר. און האָט ווירקליך אַפּאָסענד
 אָרט געפֿונען: פֿון דער וואַנד פֿון באַרג, וועלכער איז געווען פֿון פֿעלזענ-
 שטיין האָט אַנגרױסער שטיין זיך אַרויסגערוקט, אונגעפֿעהר אַנױל פֿון
 דער ערד, דער דאָזיגער שטיין איז געווען, ווי אַ קלױן רעכיל איבער
 דעם שטיקעל אָרט, וואָס ער האָט פֿערנומען. און ראָבניזאָן האָט שווער
 נישט געטאָנזט פֿאַר פֿרייד. דאָס דאָזיגע אָרט איז פֿאַר איהם געווען אַנױ-
 אַמת'ער געפֿינס. ער וועט דאָ אַנױוועלע אינאַרדענען און דאָן ווער
 וועט צו איהם קענען זיין גלייך? אױן זעג נאָך דעם צווייטען! - און ער
 פֿיהלט זיך פֿרעהליך און צופֿרייערען.

און אונזער ראָבניזאָן פֿילט זיך נישט. געטראַכט און געטהון! ער
 געהט זיך גלייך צו דער אַרבייט. מיט זיין לאַפּאַטע האָט ער אונטער-
 גענראָבען אונטער דעם שטיין אַקלױנעם גרוב אַנױל די טיעף, און האָט
 געוואַלט פֿון דעם שטיין צומאַכען צו בירע זייטען ווענדטליך, עס זאָל
 זיין אזוי ווי אין אַנױוועלע.

אז ראָבניזאָן פֿלעגט אוועק געהן וואו, פֿלעגט ער דאָן גוט בעקו-
 קען און בעטראַכטען יעדעס אָרט, און אזוי האָט ער זיך דערמאָנט, אז
 ער האָט געזעהן אַנױ אָרט פֿון לײם, וואָס איז איהם איצט זעהר גוט צו-
 נישט געקומען. ער האָט בעשלאָסען פֿון דעם לײם מאַכען ציגעל, און
 זיין ער דאָס זיך נאָר דערמאָנט, איז ער גלייך אוועק צו יענעם אָרט,
 וואו דאָס לײם איז געווען. ער האָט נאָר גענומען זיין גראָב-אױוען, דאָס
 אינזערנע מעסער - זיין גאַנצע געצייג. נאָלץ רעגען איז דאָס לײם געווען
 זעהר ווייך, און נאָר אָהן מיה האָט איהם געלונגען אין ווענג צייט זיך
 פֿועל ציגעל צומאַכען פֿאַרטיג. דערנאָך האָט ער זיין אוועקגעלעגט אױגע
 אויף די אַנדערע, זי זאָלען זיך אַביסעל צוטרױקענען אונטער דער זון.
 און איז אוועק צו זיך אהיים מאַכען אַנױ ענדע מיט דעם איבערגעבלױבענעם
 געבראָטענס. ער האָט פֿלײסיג געאַרבייט און דערױבער איז דער אַפעטיט
 צו איהם קיינמאָל נישט געווען פֿיל אונטערצוקומען.

אין דעם טאָג איז איהם אַרץ צוגעגאַנגען אזוי גליקליך, אז איהם

האט זיך גענליסט מאכען די סעודה פֿרעהליך קינערליך, יום טוב'דיג, און ער האט נאך גענומען א פֿאר קאָקוס ניס פֿון די ביסעל, וואָס איז נאָך איהם איבערגעבליבען, און איז אוועק אהיים.

און זיין מאָהציט איז טאקע געווען גרויסארטיג, אָבער דאָ האָט ערשט ראָבינזאָן דערפֿיהלט זיין עֿלענד. אין זיין האַרצען זענען געבוירען געוואָרען צוויי געפֿיהלען, אַגעפֿיהל פֿון פֿריד, וואָס איהם געלינגט אַרץ, וואָס ער קען אַרויס אַזענער פֿון אַלע שוועריגקייטען, און אין דער זעלבער צייט, אַגעפֿיהל פֿון עֿלענד, וואָס איז, ווי אַ שווערער באַרג געֿלענען אויפֿ'ן האַרץ.

„אינער אַליין! אַהן איין פֿרינד, אַהן איין מענשען! עֿלענד און אַליין, ווי דער פֿעלד!“ האָט ער מיט וועהמוט געטראַכט. — ווי גליקליך וואָלט איך מיך געשעצט, ווען איך וואָלט האָטש איין לעבעדיג בעשעפֿע-ניש צו מיר געהאט.“

און ער האָט זיך געסטאַרעט פֿערטריבען די שווערע געדאַנקען, נאָר דאָס איז איהם שווער אָנגעקומען.

ווען ער האָט אָנגעגעסען איז נאָך געווען העלער טאַג און שלאָפען געהן האָט נאָך ראָבינזאָן ניט געוואָלט, האָט ער אָנגעהויבען בעטראַכטען וואָס וואָר ער נאָך עפעס אויפֿטוהן אין דעם טאַג? ער האָט גענומען זיין לאַפֿאַטע און האָט געוואָלט טיעפֿער דערגראָבען די גרוב פֿון זיין קיך. פֿלוצלונג האָט זיך די לאַפֿאַטע אָנגעשטויסען עפעס אויף אַ האַרטע זאך און איז שיער ניט צובראָכען געוואָרען. ער האָט געמיינט, אַז זי האָט זיך אָן אַ שטיין אָנגעקלאַפֿט, אָבער ווי ערשטיינערט איז ער געוואָרען, אַז אַנשטאַט אַ שטיין, האָט ער אַרויסגעשלעפט אַ גרויסע גרודע גאָלד, פֿון וועלכען מ'האָט געקענט מאַכען אַפֿשר הונדערט טויזענד רובל. אָבער דאָ האָט זיך ביי איהם ניט ערוועקט קיין פֿונק פֿון פֿריד, וואָס טויג איהם דער אוצר? דאָ אויף דעם אינוועל געהט דאָס גיט אָן, און מיט פֿעראַכטונג וואַרפט ער אוועק דאָס גאָלד און זאָגט נאָך צו:

דאָ קענסטו לענען רוהיג — מיך וועסטו ניט רייצען, מענשען וועלען דיך, מען גראַכט, מען אַקערט ערד, בערנער הייכע גראַכט מען טיעף אַראָב. מען ווילט און מען דאַרשט נאָך דיר, אָבער וואָס טוינסטו פֿאַר מיר? צו וואָס קענסטו מיר יעצט נוצען? אַז איך וואָלט אָנשטאַט דיר געפֿונען אַ שטיק אייזען, וואָלט איך פֿיליכט געקענט פֿון זיי מאַכען אַ מע-סער, אַ האַק און איך וואָלט געהאַט עפעס דערפֿון, אָבער דיך דאַרף איך

ניט, און מיט פֿערגעניגען וואָלט איך דין אויף אַ שטיקעל איינען פֿער-
 ביטען, פֿון וועלכען איך וואָלט געוויס עפעס געקאָנט מאַכען. און מיט
 פֿעראַכטונג האָט ער ווייט אָבגעוואָרפֿען דעם טייערען איצר, פֿאַר וועל-
 כען מענשען וואָלטען זעהר פֿיעל אָבגעגעבען איהם צו קריגענען.
 די זון האָט זיך לאַנג געשפּיעלט מיט איהרע שטראַהלען און ים, בע-
 גאָרדעט דאָס וואַסער און געבאָרען די שטראַהלען, און איז אַם ענדע
 פֿערשוואַנדען. וואו - וואוהין - ווייס גאָט אַליין. אַ געדילטע נאָכט האָט
 אַרומגענומען דעם איינזעל. ראָבינזאָן האָט צוגעלעגט שטיקער האַרץ,
 בעזאָרגט זיך מיט פֿייער אויף אַ גאַנצע נאָכט, און איז אוועק צו זיין
 געלעגער.

פֿיערטעם קאפיטלעך.

ראָבינזאָן מאַכט פֿיער גוצליכע ערפינדונגען. - ענטדעקט
 זאלץ. האַפט אַ גאַנצע געוונד פֿון לעמלעך.

די היץ אויף דעם איינזעל, וואו ראָבינזאָן איז געווען, פֿלעגט אזוי
 אונערטרעגליך ברענען און בראַטען, אז אַרבייטען אַ שווערע אַרבייט,
 וועלכע האָט דערצו געפֿאָדערט אַ געוויסע אָנשטרענגונג, האָט ער ביי
 טאָג ניט געקענט, און זיינע שווערע אַרבייט פֿלעגט ער מאַכען אין די
 פֿריהמאָרגענס און אין די אָווענדען.

און ווי נאָר ס'האָט אָנגעהויבען צו בעגינען, איז שוין ראָבינזאָן
 געווען וואַך. גלייך איז ער צוגעגאַנגען צום פֿייער, געוואָר-ווערען, וואָס
 הערט זיך מיט איהם, און האָט צוגעלעגט נאָך האַרץ. פֿון אַ נוסען
 פֿריהשטוק וואָלט זיך ראָבינזאָן געוויס ניט אָבגעזאָגט, אָבער ער האָט
 זיך געקענט בענוגענען מיט דעם וואָס ער האָט פֿערמאַגט, דערצו נאָך
 האָט די קאָוס ניס איהם זעהר גוט געשמעקט, און ער האָט
 איבערגעביסען אַ האַלבע נוס, וואָס ער האָט געהאַט פֿאַר זיך איבערגע-
 לאָזט פֿון נעכטען. איבערגעביסען, געהמט ער גרייטען פֿאַר זיך אַ מיטאָג:
 פֿון דעם לעמעלע איז איהם איבערגעבליבען נאָך אַ האַלבע זימעל פֿלייש,
 אָבער, ווי גרויס איז געווען זיין פֿערדראָס, אז ווען ער האָט געוואָלט
 שוין דאָס פֿלייש אַרויפֿוועצען אויף דער בראַט-שפיז, האָט ער דערזעהן,
 אז מ'קען עס שוין ניט גיצען: ס'איז קאַליע געוואָרען פֿון היץ.

און ער האט ארױפגענומען זײן יאנד-טאש פֿון וואַנד און האָט שוין געהאט געוואַלט גערן ענדיגען מאַכען די ציגעל צו זײן אויוועלע, דער-ווײל האָט ער בעטראַכט די געוויקסען, וואָס זענען נאָך פֿון נעכטען גע-לענען אין זײן יאנד-טאש. און האָט דערזעהן, אז דאָס זענען נישט-צײטונגע קארטאָפֿעל. איהם איז איינגעפֿאלען, ער וועט זי נאָר אוועקלענען אין אש אָבבאַקען, און וועט זעהן, ווי וועט עס געראַטהען, און וואָס פֿאַר אַ טעם עס וועט האַבען. ער האָט זי ארײַנגע-לעגט באַקען און איז אוועק.

ער האָט געאַרבעײט אזוי שנעל, אז פֿון מוטאָג האָט ער געמאַכט פֿערטיג די גאַנצע צאָהל ציגעל, וואָס ער האָט בעדאַרפט צו זײן אויוועלע. און איהם האָט זיך שוין פֿערוואַלט עסען מוטאָג. איז ער אוועקגעלאָפֿען צום ברעג זוכען אויסטריצען, אָבער ער האָט געפֿונען זעהר וועניג, נאָר אַ געפֿינס האָט ער יאָ געהאַט, אַ געפֿינס, ווי מען זאָגט, פֿון געפֿינס-לאַנד! ער האָט געפֿונען אַ שילדקראָט (טשערעפֿאַטש). הַבֿים ער האָט נאָך קיינמאַל גיט געגעסען דאָס דאָזיגע פֿלייש, ער האָט אָבער עעהערט, אז דאָס פֿלייש שמעקט זעהר גוט, און ס'איז זאָגאַר זעהר געזונד אויך. די שילדקראָט איז גע-ווען אַ גרויסע און האָט געוואויגען נאָ-הענט פֿון דריי פֿוד.

ראַבינוואַן האָט זי קוים אויף די אַקסלען פֿער-שלעפט אהיים. געקומען אהיים, האָט ער גענומען זײן האַק און האָט-אזוי לאַנג געקלאַפֿט איבער דער שאַל, פֿיז ס'איז צושפּרונגען געוואָרען, דערנאָך האָט ער זיך גענומען צו דער שילדקראָט, האָט זי צושניטען, האָט גענומען

אנרויסען שטוק, אָנגעשטאַלען אויפ'ן בראַט-שפיז און האָט אוועקגעשטעלט
בראַטען. איצט האָט ער גענומען בעטראַכטען, וואָס זאָל ער טהון מיט
דעם איבערגעבליבענעם פֿלייש, אז ס'זאָל ניט ווערען קאליע. זאָל ער עס
איינפֿעקלען - איז אין וואָס? ער האָט ניט קיין געפֿעס, און וואו געהט
מען זאָל?

און ס'הוט איהם אזוי וועה דאָס האַרץ. ער וואָלט דאָס פֿלייש
געקענט האָבען גענוג אויף צוויי וואָלען, און ביי איהם וועט עס מוזען
קאליע ווערען ביו מאַרגען, און ער וועט עס דארפֿען ארויסוואַרפֿען. און
אזוינע געפֿונסען זענען דען אָפטע? און דאָך קען ער ניט געפֿונען קיין
מיטעל. און פֿלוצלונג פֿאלט איהם אין: דאָס שאַלאַכץ פֿון דער שירל-
קראַט איז עהנליך אויף אַ מולטעריז - און אין דעם קען ער איינפֿעקלען
דאָס פֿלייש. דער איינפֿאַר געפֿעהלט איהם שטאַרק, און איצט בלייבט
נאָר אין קליינע דאגה, וואָס איהם פֿעהלט אויס זאָלן, אָבער וועט ער
ברענגען פֿון ים וואַסער, וועט בעניסען דאָס פֿלייש, און ס'וועט ווערען
געזאָלצען, און ס'זענען אַראָב אלע דאגות! צו אלץ וועט אונזער קלוגער
ראַבנזאָן שוין געפֿונען אַן אויסוועג.

דער ווייל איז געוואָרען פֿאַרטיג זיין בראַטען. ראַבנזאָן האָט פֿער-
זוכט אַ קליין שטיקעל פֿון זיין מאַהל-צייט, און ס'האָט איהם זעהר גוט
געשמעקט, אָבער ער האָט זיך זעהר פֿערבענגט נאָך אַ שטיקעל ברויט.
„מיט אַ שטיקעל ברויט וואָלט דאָס ערשט גוט געווען“, האָט ער
געטראַכט און געזופֿצט. און מיט אַ מאָל - אַ גליקליכער געדאַנק! ער
געהט זעהן וואָס עס מאַכען זיינע געוויקסען, וועלע ער האָט אַרײַנגע-
לעגט אין אַש אָבזובאַקען, „לאַמיר אַקאַרשט זעהן“, זאָגט ער צו זיך
אַזײַן: -- „וואָס איז פֿון זיי געוואָרען“, און ער געהט און געהט ארויס
צו פֿערזוכען. ווי גרויס איז זיין שמחה, ווען ער פֿערזוכט און עס שמעקט
איהם אזוי גוט, ווי אַמת'ע קאַרטאָפֿעל, וואָס ער האָט ביי דער מאמען
געגעסען! עס האָט אזא גוטען ריח, אז ער וואָלט זיי אלע מיט איינמאָל
איינגעשלאָנגען! און ווערער איז בעשערט אַטייערע סעודה. אָנגעגעסען,
אָנגעדאַנקט נאָט פֿאַר אלץ, געהט ער זיך אַביסעל צולענען אָברוהען.
די זון ברענט - אַרבייטען אין אזא היץ איז אונמעגליך, און ער וועט
וואַרטען אויף דעם פֿערינאָכט, ווען ס'וועט ווערען קיהלער. דער ווייל וועט
ער לייענען און בעטראַכטען, וואָס ער האָט צו טהון.
און אזוי לייענט ער און טראַכט וואָס ער האָט צו טהון, די צייט

וענען נאך ניט געוואָרען גוט טרוקען אין האַרט, און טויערען מיט זיי די ווענדטלעך פֿון אויוועלע קען מען ניט, וועט ער געהן נאָר אויף יאָנד, פֿיליכט וועט איהם געלינגען פֿערנעהמען אפּאַר לעמלען. און דערווייל דערמאָנט ער זיך, אז דאָס פֿלייש פֿון דער שילדקראַט וועט קאַליע ווערען, און ער נעהמט בעטראַכטען, ווי צו מאַכען זיין אויוועלע, אז מ'זאָל קענען אויף איהם פֿעקלען פֿלייש.

איהם איז שוין געווען קלאָהר, ווי ער דאַרף אזאָ מיין אויווען מאַכען. ער שפּרינגט פֿרעהליך אויף פֿון אַרט און לויפט בעטראַכטען, אויב איהם וועט געלינגען דורכצופֿיהרען זיין פּראָיעקט. „אויסגעצויכלענט, בעסער, ווי געוואונשען“, האָט ער פֿרעהליך אויסגעשרינגען. ער וועט נעהמען אין די ווענדטלעך, וואָס ער וועט אוועקשטעלען פֿון די ציגעל און וועט דורכ־בוייען צוויי לעכער און אין די לעכער וועט ער אַריינשטעקען אַלאַנגען שטיק האַלץ, אויף וואָס ער וועט אויפֿהענגען דאָס פֿלייש און עס וועט זיך קענען אויפֿין פעסטען אַלפֿן פֿעקלען. און איהם האָט זיך געוואַלט, אז די ציגעל זאָלען שוין ווערען גענוג האַרט און ער זאָל זיך גלייך קענען נעהמען צו זיין גרויסער אַרבייט, און פֿונדעסטוועגען האָט ער געמוזט געדולדיג וואַרטען ביז די זון וועט איהם צוטריקענען די ציגעל. איז וואָס זאָל ער פֿאַרנעהמען איצט? רעהיג זינען קאָן ער ניט, דאָס ערלויבט איהם נישט אי זיין גייסט אי זיין לאַגע, און ער מוז אַהן אויפֿהער זינען און זשאַפען. טראַכט ער אווילע וואָס ער זאָל אָנהויבען טהון און בע־שליסט זיך — לאָזען זיכען לעמלען, אָפּשר וועט איהם געלינגען פֿערנעה־מען אפּאַר לעבעדיגע, דאן וועט ער אָנווענדען אלע זיינע מעגליכקייטען און זיי מאַכען הייזיג, און וועט זיך מוט זיי קענען בענוצען, ווימער מוט אונזערע פֿיה! דערצו וועט ער אזוי איינזאָס ניט זיין, האַמטש לעבעדיגע בעשעפֿעניש, ניט מענטשען וועלען דאָך אויך פֿערקלענערען זיין עלענד! אָבער ווי אזוי זאָל ער צו דעם צוגעהן? וועט איהם דען געלינגען פֿאַנגען זיי לעבעדיגערהייט?

אין ער האָט געהאַט גענומען אַרומטראַכטען ווי אזוי ער זאָל דאָס אָנ־הייבען צו טהון, אין דאָ האָט ער זיך אויך ניט פֿעראַרען און האָט באַלד אַ מיטעל געפֿונען. ער האָט געמאַכט אַנעץ, וועלכער האָט זיך איהם זעהר גוט איינגעגעבען. ער איז געווען איבערגליקליך מיט זיין ערפינדונג, און האָט געוואַלט גלייך געהן די לעמלען פֿאַרנעהמען צו זיך, און געץ אַריין, נאָר ער האָט זיך דערמאָנט, אז ער האָט זיי מיטאָג־צייט געזעהן

ניט ווייט פון זיין היהל; דאס ארט, וואוהין זיי פלעגן געהן שטענדיג טרינקען וואסער, איז געווען נאניץ ווייט, האט ראבינאן פערשטאנען, אז זיי וועלען בעשטימט ניט קומען זיך אנטרינקען - און זיין גאנג וועט זיין אומניט, האט ער אוועקגעלעגט די נעץ און האט אָבגעלעגט די יאגד אויף מאַרנען.

און איצט האט ער זיך דערווייל גענומען צו אנדערע ארבייט. ער האט גענומען זיין יאגד-טאש און איז אוועק ברענגען די קארטאפּעל, וואָס ער האט ענטדעקט. קיין סך צייט האט דאָס ביי איהם ניט אָבגענומען - ער איז גלייך צוריקגעקומען און האט שוין געהאט אנגעפאקט זעקל מיט קארטאפּעל. האט ער געטהון, ווי אַ גוטער שפּאַרוואַסער בע-הבית. אַביסעל האט ער אוועקגעלעגט באַקען אין אש, און די רעשט געלעגט אין אַ ווינקעל, ער זאל האָבען אויף שפּעטער. דערנאָך האט ער גענומען דאָס פלייש פון דער שילדקראַט, האט איבערגעלאָזן, וויפּיל ער האט בעדאַרף אויף אַוועק און אויף מאַרנען, און דאָס איבערגעבליבענע האט ער בעגאַסען מיט ים-וואַסער. איצט האט ער אַביסעל געוואַלט אָברוהען פון אלע זיינע ארבייטען און איז אוועק שפּאַצירען אויף דעם בריק פון ים.

דאָ אויפ'ן ברעג האט געוועהט אַ וויגד פון מורח-זיט און האט קיהל געמאַכט די שווערע הייסע לופט, און מיט גרויס פּערגעניגען האט ראָבינאָן געשעפט די קיהלע לופט, ווי גוטען וויין, און האט געוואַלט זיך אַנטרינקען, וואָס מעהר.

און ווי ער איז אזוי געגאַנגען ביים ברעג ים, האט זיך איהם פּערגלויסט אויסבאָרען, און שוין פאַר איהן גאַנג אָבּוואַסען זינע וועש. שווימען האט ער זיך נאָך געהאט אויסגעלערענט און דער יוגער, איז קיין סך האט ער ניט געטראַכט און איז אַריינגעשפרונגען אין וואַסער. פון דער ווייטען האט זיך געזעהן אַ שמאַלע קעמפּע, וואָס פלעגט אין דער צייט פון פּלוט (דאָס הייסט, ווען דער ים גרעסט אויס), אינגאַנצען פּערגאַסען ווערען מיט וואַסער. האט ראָבינאָן פּערשטאנען, אז ווען דאָס וואַסער לאָזט אָב, מוזען געוויס אויף דער קעמפּע בלייבען פּילע אויסטריי-צעס, שילדקראַטען און ראַקאווינעס, און ער האט בעשלאָסען אַהינצו צו שווימען, האַטש ס'איז געלעגען ווייט אין ים, און ער איז נאָך טאַקע דאַרטען קלימאַל ניט געווען.

און שווימענדיג האט ער זעהר פּילע פּיש געזעהן, האַטש מיט

די הענה אן צו האפען. ווען ער וואָלט בני זיך געהאט אנעץ וואָלט ער געקענט אָנעהמען וויפֿיעל ער וואָלט שוין געוואָלט. און אזוי ווי איהם איז אין אלץ געגאנגען און אלץ זיינע שווערע ארבייט איז איהם ביז אהער געלונגען, האָט ער געהאָפֿט מאַכען אנעץ אייף האפען פֿאַר אײַך. און אַלאַנג צײַט איז ער געשוואומען איבער'ן וואסער, און ווען ער איז ענדליך אייף דעם ברענ ארויס איז שוין זײַנע וועש געווען טרו-קען. דערפֿרישט און דערמונטערט האָט ער זיך געפֿיהלט, אָנגעטהון אין פֿרישע רײַנע וועש, און לעבעדיג-פֿרעהליך איז ער אוועק אהיים.

אייף מאַרנען איז ראַפֿיגאָן אויפֿגעשטאנען גאָנץ פֿריה און האָט זיך גענומען גריטען צו דער יאָגד אייף די ווילדע ציענען. זײַן יאָגד-טאש האָט ער אָנגעפֿאַקט מיט געבאַקענע קאַרטאָפֿעל און האָט נאָך מיטגענוג מען אַ גרויס שטיק בראַטענס. ער האָט גענומען דעם שטרוק, וואָס ער האָט נאָך געכטען צוגעגרייט, האָט זיך מיט איהם אַרומגעאַרטעלט, אַרײַנגעשטעקט זײַן האַק אין גארטעל, גענומען דעם שירם אייף די אַקסלען און האָט זיך געלאָזט אין וועג אריין. דאָס מאָל האָט ער גע-וואָלט געהן מיט אַנאַנדערן וועג, אום צו בעקוקען נאָך ערטער פֿון זײַן אינוועל, און בעקאנט ווערען מיט איהם, מיט אלע וועגען און שטענען. און געהענדיג איבער'ן אינוועל האָט ער געווען גאַנצע מַחנות פֿויגלעך אייף די בוימער, און זעהר פֿיעל פֿאַפּוגאַיען פֿון וואַנדערליכע שענע פֿאַרבען.

איהם האָט זיך אזוי געוואָלט איינעם פֿון זײַ צו זיך געהמען, אָבער ווי פֿאַנגט מען זײַ? די אלטע זענען אזוי קלוג, אזוי אָבגעוויטען, און אַנעסט מיט יונגע האָט ער ערגעץ ניט געווען. אָבער דערפֿאַר האָט ער געהאט אזא געפֿינס, וואָס איז איהם געווען פֿיעל טײַערער און ווילכטיגער, ווי אַפּאַפּוגאַי. אייף זײַן וועג איז ער אַרויסגעגאַנגען אייף אַ קלײַן בערגליך ניט ווייט פֿון ים און דאָרטען האָט ער דעם טײַערען געפֿינס געטראָפֿען: אין דעם שפּאַלט פֿון באַרג האָט ער געפֿונען אַ קופּע זאַלץ! ווי גרויס זײַן פֿרייד איז געווען, קען זיך שוין לײַכט יעדער פֿאַרשטעלען. זאַלץ! אַ קלײַ-ניגקײט זאַלץ, ער וועט שוין איצט קענען אויסגעצײכענט איינפֿעלקלען דאָס פֿלייש. אָמת ער האָט ביז אהער אויך אָהן זאַלץ דאָס פֿלייש ניט גע-בראַטען, ווי מיר ווייסען פֿלעגט ער דאָס בעגיטען מיט דעם וואַסער פֿון ים, און ס'פֿלעגט ווערען געזאַלצען אָבער ניט אלץ קען מען דאָך בע-גיסען. ניט קיין קאַרטאָפֿעל און נאָך פֿיעל זאַכען, וואָס פֿאַרדערן זאַלץ.

און מיט גרויס שמחה פילט ער אן בידע קעשענעס מיט דעם געפינע-
 נעם זאלן און געהט א צופריעדענער אוועק צו יענעם ארט, וואו ער האט
 זיך געריכט די ציעגען צו פאנגען. געקומען אהין איז נאך פון די ציעגען
 קיין שפור ניט געווען. האט ער זיך פונאנדערגעלעגט מיט זיין האב און
 גוטס אונטער א בוים און האט גענומען זיך ארומקוקען און ער האט
 איבערגעבליען. דאס פרישטיק האט איהם איצט גוט געשמעקט. ער האט
 געמונקט דאס פלייש אין די קארטאפעל אין זאלן און האט דערביי גע-
 פיהלט דעם טעם פון גן-עדן. ערשט ווען ער האט שוין אָבגעגעסען,
 האָבען זיך פון דערווייטענס בעוויזען די שפרונגענדיגע לעמלען. האט זיך
 ראָבנינאָן געשווינד אויפגעהויבען און האט זי ערווארט מיט זיין נעץ
 בעהאלטענדיג זיך אונטער א בוים. א סך ציעגען זענען פארבייגעגאנגען,
 אָבער פֿערגעהמען זיי מיטן נעץ האט איהם ניט געלינגען. נאָר פֿלוצלונג
 איז איינע איבערגעגאנגען פֿערביי איהם אזוי נאָהענט, אז ער האט בע-
 דארפט נאָר אויסציהען די האַנד, און ער האט שוין געהט געפֿאנגען
 דאָס לעמעלע ביי זיך אין נעץ. און אז ס'האט אָנגעהויבען מיקען און
 רופֿען צו הילף אויף זייער לשון, האט ראָבנינאָן געשווינד און אזוי פֿעסט
 פֿערווינגען דעם נעץ, אז די קולות האט מען שוין נישט געקענט הערען.
 געטוהן האט ער דאָס צוליעב דעם, כדי די אנדערע לעמלען זאלען ניט
 דערהערען און זיך ניט דערשרעקען און צעלויפֿען.

דאָס געפֿאנגענע לעמעלע איז געווען א „זי“, א מוטער פֿון צוויי
 קליינע, וועלכע זענען באַלד טאקע צו איהר אונטערגעקומען און האָבען
 נאָר קיין שכל ניט געהאט זיך שרעקען פֿאַר ראָבנינאָנען און פֿערשטעהן
 דאָס אומגליק, וואָס מיט זייער מוטער האט פֿאַסירט.

ראָבנינאָן איז געווען זעהר דערפֿרעהט פֿון זיין יאָגד. אזוי גליקליך
 און געלונגען איז זיין פֿערלאַנג דערפֿילט געוואָרען, נאָך בעסער ווי גע-
 וואונשען! גלייך האט ער גענומען די געפֿאנגענע מוטער און האט זי
 אוועקגעשלעפט צו זיך אהיים. די צוויי לעמעלעך זענען געגאנגען נאָך
 זייער מוטער. איצט איז געבליבען די פֿראַגע, וואו זאל ער זיי אהינטהוּן?
 נאָר באַלד האט ער בעשלאָסען, ביי וואָס ווען, מאַכען פֿאַר זיי אַ שמעל-
 כיל ניט ווייט פֿון זיין וואוינונג. און גלייך, ווי ער איז געקומען אהיים
 מיט דער נייער פֿאַמיליע, האט ער זיך גענומען צו דער אַרבייט. דער-
 ווייל האט ער די געפֿאנגענע מוטער אָנגעבונדען אָן א בוים, און די
 קליינע האָבען זיך געבען איהר געשפּיעלט.

און ער האָט גענומען זיין שטייגעריגע האַק, אויסגעהאַקט אַסך יונגע בוימלעך און האָט מיט זיי אַ מיין שטעלנדיג אָבערצוימט. דערווייל איז די מוטער אנדערנעפאלען פֿון מיעדקייט אויף דער ערד, און די קליינע, וועלכע האָבען פֿון גאַרנישט געוואוסט, האָבען זיך אויך צולעגט געבען איהר און האָבען זאָרגלאָז ביי איהרע בריסט געווינגען.

מיט ענטציקונג האָט ראָבינאָן געקוקט אויף דעם בילד, און איהם האָט זיך אויסגעדאַכט, אז ער איז גאַרנישט אזוי פֿערלאָזען און פֿערנעסען. איצט וועט זיין לעבען נישט זיין אזוי איינזאַם, און דאָס האָט איהם צוגעגעבען מוט און פֿרוהת שנעל צו מאַכען די שווערע אַרבייט.

איצט האָט ער גענומען דאָס קליינע הויזגעזינד און האָט זיי אַריינגעפֿיהרט אין שטאַל. דאָס אָפֿענע לאַך, וואָס איז איבערגעבליבען האָט ער פֿערשטעלט מיט צוויינגען. ווי נישט איהם איז געווען אויפֿן האַרצען, קען מען דען אַרויסגעבען? אויסער דעם, וואָס ער איז שוין נישט געווען אזוי עלענד, וואָס ער האָט געהאַט געבען זיך די לעבעריגע בעשעפֿעניגעשען, האָט דאָך איהם געשמייכלט די פֿייער נוצען, וואָס ער וועט פֿון זיי האָבען: פֿון זייערע וואָל וועט ער אָפֿשר מיט דער צייט זיך אויסלערנען מאַכען קליינע, די מילך וועט ער טרינקען און וועט נאָך מאַכען קעז און פֿוטער אויך.

די מוטער מיט די קליינע לעמעלעך האָבען זיך צו ראָבינאָנען שנעל צוגעוואוינט. ווי באַלד ער פֿלעגט קומען אַהיים, פֿלעגען זיי איהם שפּרינגען ענטקענען, אַרום שמעקען איהם, צי ער האָט עפעס געבראַכט. און אז ער פֿלעגט זיי אַמאָל ברענגען גראָו אָדער בלעטער, פֿלעגען זיי איהם מיט דאַנקבאַרקייט לעקען די האַנד. די יונגע לעמעלעך האָט ער גלייך אַנטוויינט פֿון דער מוטערס מילך, און האָט פֿאַר זיך אָנגעהויבען מעלקען די אַלטע ציעג צוויי מאָל אַ טאָג אין דערפֿריה און אין אָווענד. פֿון די מילך האָט ער געמאַכט אַלערליי מילכיגס, זייערמילך און סמעטענע, האָט געטרונקען זיסע, און בכלל האָט די מילך פֿייער רייכער געמאַכט זיין הויז-אויפֿהאַלטונג.

און די ציענען זענען, וואָס ווייטער, אַלץ מעהר געוואָרען צו איהם צוגעוואוינט, אזוי צוגעבונדען און איבערגעגעבען, ווי פֿיי אינו די הינד. האָט ער זיי אָנגעהויבען בענוצען אויף איבערטראָגען שווערע משאָות. און די פֿערשטענדיגע בעשעפֿענישען פֿלעגען איהם אַלץ אויספֿיהרען אויסגעצייכענט.

דעם וועג אהיים פלענען זיי געפונען און האָבען געוואוסט אזוי ווי ראָבינזאָן אליין. זיי פלענען קומען צום שטעלכלי, וואָס ראָבינזאָן האָט פֿאַר זיי געמאַכט, אָנקלאַגען אין טהורעל און וואַרטען אַנשטענדיג, ביז ראָבינזאָן וועט אַרויסקומען, וועט אַראָבנעהמען די פֿעקלעך, דערנאָך פלעגט ער זיי עפֿענען דאָס טהורעל, פלענען זיי זיך אַריינגעהן איינע נאָך די אַנדערע, און ראָבינזאָן פלעגט נאָך זיי אויך נאָכגעהן, און קליי-בען פֿון זיי גרויס נחת.

אין אַ קורצער צייט אַרום איז ראָבינזאָן אוועק זעהן, וואָס הערט זיך מיט זיינע ציגעל. זיי זענען שוין געווען גענוג האַרט, אז מעהר האָ-בען זיי שוין נישט געדאַרפט טרוקענען, און ראָבינזאָן האָט זיך שוין גע-קענט געהמען צו דער אַרבייט. אַנשטאָט קאָלך האָט ער גענומען לייג-מיגע ערד, אַלפֿאַטקע האָט ער געמאַכט פֿון אַשמיין און האָט זיך צו-געגרייט אלע געצייג, וואָס זענען נויטיג צו דער אַרבייט. געוויס האָט ער דאָס אַלץ געמאַכט, ווי ער האָט נאָר געקענט, ווי איהם האָט זיך איינגעגעבען, און פֿילייכט וואָלט דאָס אויף אַנאָיסשטעלונג ניט אויס-געהאַלטען קיין קאָנקורס, אָבער ווען מען זאָל געהאַט געהמען אין אַכט די בעדינגונגען, אין וועלכע ער האָט זיין געצייג געמאַכט, וואָלט ער געוויס געוואונען דעם גרעסטען קאָנקורס.

לאַנג האָט שוין ראָבינזאָן געטראַכט, אז איהם וואָלט זעהר נויטיג געווען אויספלעכטען אַפֿאַר קערב. ער האָט זיך אַבך געאיבט אין דעם, און ענדליך האָט איהם געלונגען. ער האָט אויסגעפֿלאַכטען צוויי קערב, אַנגעבונדען צו זיי אַ שטרוק, האָט דאָס אַנגעטהון דעם לעמעל אויף דעם רוקען און האָט די ציגעל איבערגעפֿיהרט.

פֿון אַנפֿאַנג איז די אַרבייט געגאנגען אַם בעסטען, ווי געשמירט! ער האָט שוין איינגעמויערט איין זייט קיך, און ווען ער האָט די צווייטע שוין אַנגעהויבען, איז פֿאַרגעקומען אזוינס, וואָס האָט מיט איינמאָל אומגענדערט אלע זיינע פלענער און קיטובנות.

פֿינפֿטעם קאפיטעל .

דאָס ערדציטערניש. ראָבינאָן פֿערזאָרגט זיך אויף ווינטער
מיט אלעם גויטונגעס, לערונט זיך אויס מאַכען טעפּ, מאַכט
זיך גייע קלויזער און ווערט שטארק קראַנק.

ס'איז געווען ביינאַכט. ראָבינאָן איז געלעגען און געשלאָפֿען.
דער טאָג, מיט זיין שווערע אַרבייט האָט איהם מיעד געמאַכט, און זיין
שלאָף איז געווען פֿול זיסע חלומות. ער האָט געזעהן אין חלום די ער-
טערען. ער איז נעבען זיי, און אלץ איז ווי געווען, ס'האָט גאַרנישט
פאַסירט. יענע דערטרונקענע שיף, וואָס האָט איהם פֿערוואַרפֿען אויפֿן
אינזעל, איז נאָר געווען אַ חלום, און אין שלאָף וויל ער לויפֿען צו זינע
חברים, זיי דעם דאָזיגען חלום צו דערצעהלען. אָבער וואָס איז דאָס
אזוינס? וואָס קראַכט דאָס? דער דונער? אָדער עס ציטערט די ערד?

ראָבינאָן האָט זיך אויפֿגעהאַפט מיט טויט שרעקעניש. די ערד
האָט גענומען שרעקליך ציטערן. ערגעץ אין איהר תּהום האָט געדונערט,
געקנאַרט און ס'האָט זיך געדראַכט, און באַלד וועט זי איינשלאָנגען און זיך
דעם גאַנצען אינזעל און וועט מאַכען פֿון אלץ אַ סוף. אין דערזעלבער
צייט האָט זיך אויפֿגעהויבען אַ שרעקליכער שטורם-ווינד, וואָס האָט אַרויס-
געריסען בוימער, פֿעלדען-שטיינער און האָט געוואַלט מיט זיך אוועק-
שלעפען דעם ים.

פֿון גרויס שרעק האָט ראָבינאָן אָנפֿאַנגס ניש געוואוסט וואו ער
איז און וואָס ס'האָט פאַסירט, נאָר אז ער איז צו זיך געקומען, איז ער
אַרויסגעלאָפֿען פֿון היהל און האָט זיך געוואַלט לאָזען לויפֿען צום
באַרג.

די אַרימע לעמעלעך זענען נאָך איהם נאָכגעלאָפֿען. אָבער ווי ער
איז נאָר אַרויסגעלאָפֿען פֿון זיין היהל, האָט זיך איבער איהר, אויף דעם
אַרט, וואו זיין געלעגער איז געווען, אַראָבגעלאָזען אַ פֿעלדען-שטיק.
איצט האָט ער ערשט דעזעהן אין וואָס פֿאַר אַ שרעקליכע געפֿאַהר ער
געפֿינט זיך, און ער האָט זיך געלאָזען לויפֿען פֿון זיין היפֿעל, און מיט
איהם אויך די לעמעלעך, וואָס האָבען אויך געוואַלט אנטלויפֿען פֿון טויט.
אָבער צוליבפֿענדיג צום באַרג. האָט ער מיט ערשטייננג און שרעק דער-
זעהן, אז אין באַרג האָט זיך אויפֿגעפֿענט אַ תּהום, פֿון וועלכען ס'האָט
געהאַקט אַ געדריכטער רויך מיט פֿלאַמען-פֿייער: ברענענדיגע אש אין

שטיינער זענען פון תהום געפלוניגען
 אין דער לופטען, און אנליהענדע
 מאסע, וואס רופט זיך „לאווע“, האט
 דער בארג פון זיך ארויסגעווארפען,
 דרהענדיג אלץ צו פערניכטען, וואס
 זי וועט נאר טרעפען אויפן וועג.
 ראבינוואן האט שוין געשפירט
 דעם אטהעם פון טויט און וואהין
 ענטלויפען האט ער אליין נישט גע-
 וואוסט: איהם האט זיך געדאכט,
 אז אומעטום איז שוין פאר איהם
 פערשפרייט אנגען, און ער וועט
 מוזען אומקומען. אנווענדענדיג די
 לעצטע כוחות, האט ער זיך געלאזט
 לויפען צו דעם ברעג, אבער דא

האט אויף איהם געווארט
 נייע שרעק. דער שרעק-
 ליכער שטורעם-ווינד האט
 פון אלע עקען וועלט צוזא-
 מענגעטרייעכען די שוואר-
 צע וואלקענס און זיי הא-
 בען בעדעקט דעם הימעל
 מיט גאנצע בערגער פליג-
 סטערניש, און פון דער

דאָזיגער פֿינסטערניש האָט זיך אַראָבגעלאָזט אויף דער ערד אַ ניש מיט רעגנען, און אין אײַן אויגענבליק איז געוואָרען אזא מיין פֿערפֿליצונג, אז זינט אונזער ראַבובואַן האָט געלעבט, האָט ער אזא מבור ניש געזעהן. ס'איז געווען אַ צווייטער מבור, אָבער ער האָט קיין תּיבה ניש געהאט, אזיין האָט ער פֿאַר גרויס ניש זיך אַרויפֿגעהאפט אויף אַ בוים, אָבער זיינע אַרומע לעמעלעך האָט ער ניש געקענט ראטעווען. ווי האָט אוועק־געשלעפט דער שטאַרקער וואסער־שטראָם.

וואָס וואָלט ער ניש אָבגעגעבען, ער זאָל זיי קענען ראטעווען. ער וואָלט האָטש זיין אייגען לעבען איינגעשטעלט, אָבער ווייט, ווייט האָט שוין זיי דער שטראָם פֿערשלעפט - „אדיע, מינע ליבע!“

באַלד האָט דער רעגנען אויפֿגעהערט און מיט איהם אויך דאָס ערד־ציטערניש, און אלעס איז וויעדער געוואָרען רוהיג און שטיל. דער זיינד האָט זיך איינגעלעגט, דאָס פֿייער פֿון תּהום באַרג איז געוואָרען קלענער און האָט מעהר ניש געוואָרפֿען מיט אש און שטיינער, דער הי־מעל איז געוואָרען וויעדער בלוי און ריין, און די גאַנצע פֿערפֿליצונג איז אין אײַן שעה צייט ניש געוואָרען.

ווען ראַבובואַן איז אַראָב פֿון בוים, וואו ער האָט זיך געראטע־וועט פֿון דעם פֿערפֿליצונג, איז איהם אויפֿן האַרצען געווען זעהר טרויעב. זיין איצטיגע לאַגע האָט איהם אויסגעוויזען פֿיעל ערגער ווי יענע, ווען ער האָט זיך דאָס ערשטע מאל אויפֿגעהאפט אויף דעם איינזאַמען אינגעל, ביי דעם רוישענדיגען ים. אַ שוידער האָט איהם אַרומגענומען, אז ער האָט זיך בעטראַכט, אז אלעס, וואָס ער האָט ערוואָרבען מיט אזוי פֿיעל מיה, איז אין אײַן אויגענבליק געגאַנגען פֿערלאָרען, פֿון אלע פֿלענער איז געוואָרען אש און רויך. זיין הויפֿל איז פֿערשאַטען און צעבראָכען געוואָרען, זיינע לעמעלעך, וואָס זענען איהם געווען אזוי לייעב און טייער, האָט פֿערשלעפט דער בייזער שטראָם, און פֿון אלע זיינע מיה איז געוואָרען אַתל.

דער באַרג האָט שוין אפֿילו אויפֿגעהערט אַ שלאָנגען מיט פֿייער, אָבער פֿון איהם איז געגאַנגען אַ געדילטער שוואַרצער רויך, אין מ'האָט געקענט האַפֿען, אז ער זאָל זיך וויעדער צעשפּיעלען, און דערפֿאַר האָט טאַקע ראַבובואַן מורא געהאט, און טרויעריגע געדאַנקען, ווי די פֿערשוואַנדענע שוואַרצע וואָלקען, האָבען געדריקט זיין האַרץ. פֿון אזוי־פֿיעל ענטפֿת־נפֿש און שרעק איז ער געווען אזוי אָבגעמאַטערט, אז ער

ה' זיך ניט געקענט ריהרען פון אַרט. אַנגעשפּאַרט אַן בוים, פּון וועל-
 כען ער איז אַראָב, ווען די פּערפּליצונג האָט אויפּגעהערט, איז ער אזוי
 אַבגעשטאַנען די גאַנצע צייט, און האָט זיך אינגאַנצען אַבגעגעבען זיינע
 אוימעדיגע געדאַנקען, און קיין שפור פּון האָפּענונג האָט ער ניט צוגעלאָ-
 ווען צו זיך, וואָס זאָל איהם טרייסטען. און אזוי איז ער אַבגעשטאַנען,
 ביז ס'איז געוואָרען טאָג, און האָט ניט צוגעמאַכט קיין אויג. אַבער אז
 דער טאָג איז אַנגעקומען, האָט מען דאָך געמוזט עפעס אַנהויבען טהון,
 און ראָבינזאָן איז אוועק פּון דעם בוים. ער האָט זיך ניט געקענט האַל-
 טען אויף די פּיס, און וואַקלענדיג זיך ווי אין הלום, האָט ער זיך גע-
 לאָזט געהן צו זיין וואוינונג, וועלכע ער האָט שוין געהאַלטען אינגאַנצען
 פאַר טרויב. נון! הַגם מען זאָגט, אז אַ מענשענס האַרץ פּיהלט, וואָס
 מיט איהם וועט פּאַסירען און וואָס איהם ערוואַרט, אַבער היינטזוטאָג-
 מאָל איז דאָס געווען אינגאַנצען ליגען. ווען ראָבינזאָן האָט געזעהן, אז
 זיינע שעפּעלעך זענען אוועק מיט'ן שטראָם, האָט ער זיך מיט זיי אויף
 אַיבוג געזענענט, היינט קען אַ מענש עפעס וויסען? היינט קען מען פּאַר-
 שטעלען ווי גרויס זיין פּרייד איז געווען, ווען ער האָט דערזעהן ניט ווייט
 פּון זיין וואוינונג זיינע געטרייע לעמעלעך, געזונד, פּריש און פּרעהליך!
 זיי האָבען איהם בעמערקט פּון דערווייטענס און מיט שמחה געלאָפּען
 איהם ענטקעגען. גלייך, ווי זיי וואַלטען אַרץ פּערשטאַנען און געוואוסט,
 וואָס איז פּאַרנעקומען, אַבער זיך דורכרעדען האָבען זיי דאָך פּאַרט ניט
 געקענט, האָבען זיי האַטש אויסגעדריקט זייער פּרייד מיט פּרעהליכען
 מעקען אין שפּרינגען, האָבען זיך געדריעהט ארום איהם, געלעקט איהם
 די הענד, און האָבען אַליין ניט געוואוסט. וואָס צו טהון פּון גרויס צו-
 פּריעדענהייט, ניט ווענגער איז געווען צופּריעדען ראָבינזאָן, און ער האָט
 זיך אויך ניט געקענט אַברייסען פּון זיינע לעמעלעך. און היינט טרעהרען
 פּון שמחה האָבען זיך געגאַסען פּון זיינע אויגען

די הייהל האָט ראָבינזאָן געפונען פּיעל בעסער, ווי ער האָט זיך
 פּאַרנעשטעלט. דער שאַדען איז ניט געווען אזוי גרויס, ווי ער האָט גע-
 מיינט. אַמת, זיין סטעליע, וואָס איז בעשטאַנען פּון איין גרויסען פּעלדען
 איז טאַקע איינגעפּאַלען און האָט נאָך אַרויסגעקריסען גאַנצע שטיקער ערד,
 אַבער ס'איז ניט געווען אזוי שרעקליך, און ס'האָט נאָך געזאָגט אַ מעלה
 אויך: דערווייט איז די וואוינונג געוואָרען פּיעל גרעסער. נאָר ס'איז נאָך
 געשטאַנען די פּראַגע, ווי אזוי דערלייט צו ווערען פּון דעם גרויסען

פעלזען, וועלכער איז האַטש פֿון פֿאַר געוואָרען צו שפּאַרטען אויף צוויי, אָבער האַט געדאַרפֿט פֿערנעהמען גענוג אָרט. און לאָזען איהם לעגענען איז געווען אונמעגליך, וויעדער אַרױסוואַרפֿען איז געווען נישט אזוי ליכט. אום עס אױפהױבען האָט מען בעדאַרפֿט זײן שטאַרק, ווי שמשון הנבֿור. אָבער, וואָס מען קען נישט מיט כּחות דאַרף מען מיט שכל, זאָגט אַ גלײַכוואָרט. שטעהט ראָבינאָן און טראַכט, און געהט און וואַרפֿט דערווײַל אַרויס די שטיקער ערד, דערנאָך קלעהרט, ער אָפֿשר וועט ער קענען האַטש דעם קלענערען שטיין אַרױסוואַרפֿען, אָבער עס געהט נישט פֿון אָרט, גלײַך ווי ער וואַלט זײן צוגעוואַקסען, איז וואָס זאָל ער טהון? לאָזען לעגענען די שטיקער שמעקט איהם גאַרנישט, אָבער ווער זאָל איהם העלפֿען?

שטעהט ער אזוי פֿערבאַגה'ט, קלעהרט און טראַכט, וואָס זאָל ער טהון, ווי אזוי זאָל ער אַרױסקוקלען די שטיקער? ער טראַכט לאַנג, ס'איז שוין פֿערהאן אַ מיטעל, אונזער ראָבינאָן וועט שוין נישט בלײַבען קײן נאר! ער האָט זיך דערמאָהנט אָן אַ העבעל, מיט וועלכען מען קײַ-קעלט אַרױס מַשׂאות. דאָס איז אַ לאַנגער גראָבער שטעקען, מיט איהם בענזען זיך אַרױסער ווען מען דאַרף הױבען שווערע בערווענעס אָדער אַנדערע מַשׂאות.

ראָבינאָן האָט געפֿינען אזאַ לאַנגען שטעקען און ער פרובט זיך. און ווי גרויס איז זײן שמחה, אז זײן ערפֿינדונג איז געלונגען; צײט פֿון אַהאַלבער שעה איז ער געוואָרען פֿערטיג מיט זײן אַרבייט. ער האָט אַרױסגעקוקעלט כּידע שטיקער, און זײן וואוינונג איז געוואָרען נאָך אַמאָל אזוי גרויס ווי פֿריהער.

איצט איז ראָבינאָן אוועק צו דעם פֿײַער-שפּײַערדיגען באַרג, פֿון וועלכען ס'איז נאָך אַליץ גענאַנגען אַ שוואַרצער רויך. נאָהענט האָט ער געהאַט מוראָ צוצוגעהן, און ער איז געשטאַנען פֿון דערווײַטענס און האָט בעטראַכט דאָס מוראָ'דיג-פּרעכטיגע שפּײַעל פֿון דעם תּהום פֿון דער לאַווע. און אזוי ווי ער איז געשטאַנען און געקוקט, האָט ער בעמערקט, אז דער שטראָם פֿון דער לאַווע פֿליסט אין דער זײט, וואו עס האָבען געוואַקסען זײנע קאַרטאָפֿעל. די ערפֿאהרונג האָט איהם זעהן דערשראָ-קען. די לאַווע האָט געוויס געמאַכט אַתּל-עולם פֿון די קאַרטאָפֿעל. געשווינד איז ער אוועקגעלאָפֿען צו יענעם אָרט, וואו די קאַרטאָפֿעל האָבען געוואַקסען, אָבער די לאַווע האָט דאָ נישט געשאַרט, און זײן שמחה

קען שוין יעדערער אַרײַן פֿערשטעהן! אָבער דערפֿאַר האָט ער זיך געגעבען
אױסצושפּילן אױסער אַסך ערטער פֿון אינוועל פֿערווען די פֿלאַנצונגען פֿון די
קארטאָפֿעל, כדי ער זאל זײַן מעהר זיכער, אױב עס וועט זיך וויעדער
צושפּילען דער באַרג, און וועט דראָהען די גוטע פֿלאַנצונגען צו פֿערניכטען.
געזאָגט און געטהון! ראַבינזאָן האָט פֿערוועהט אױף פֿיעל ערטער
פֿון אינוועל קארטאָפֿעל, און אז ער איז געוואָרען פֿערטיג מיט דעם, האָט
ער גענומען מאַכען זײַן אױווען אָדער ווי ער האָט דאָס גערופֿען: די קיך.
און דאָ האָט איהם די נאָטור אױך געטהון אַ טובה. דער פֿיער-שפּיטעדיגער
באָרג האָט אַרױסגעוואָרפֿען זעהר פֿיעל וואַפֿע-שטיינער. און האָט איהם פֿער-
שפּאַרט פֿיעל אַרבייט. די דאָזיגע שטיינער מוז מען פֿריהער לעגען אין אַנאױווען,
זי זאלען ווערען ווײַך, און דעמאָלט קען מען פֿון זיי ערשט מאַכען וואַפֿע,
אָבער אין דעם פֿאַל, האָט דער וואַלקאן פֿערביטען אַנאױווען. ראַבינזאָן
האָט נאָר בעראַרפֿט אױסגראַבען אַ גרוב, אַ הײַן אַרײַנוואַרפֿען די שטיינער,
בעניסען מיט וואַסער, פֿונאַנדעררייבען, און ס'איז געוואָרען וואַפֿע.
ראַבינזאָן האָט דאָס אַלץ אזוי געטהון, האָט נאָך צוגעשאַטען אַפּוסעל
זאָר, און בעסערע וואַפֿע האָט מען זיך ניט געקענט ווינשען, די גאָלד-
צע אַרבייט איז איהם געלונגען אזוי גוט, אז ער איז געווען פֿיל פֿריער.
איצט איז ראַבינזאָן געווען בעזאָרגט וועגען צוצוגרייטען זיך שפּיט
אױפֿן ווינטער, און נאָך נויטיגע זאַלען. צוליבע דעם האָט ער געפֿאַנגען
גען אַכט לעמעלעך, האָט זיי אַלע געשאַכטען, אױסער דעם פֿאַק, וועל-
כען ער האָט אױבערגעלאָזט לעבען צוליבע די דריי לעמעלעך. דעם
גרעסטען טײַל פֿלייש האָט ער אײַנגעפֿעקעלט. ער האָט זיך דערמאָהנט,
ווי זײַן מאַמע פֿלעגט עס צוגרייטען. פֿריהער האָט ער דאָס פֿלייש אײַנגע-
געזאַלצען און עטליכע טעג געלאָזט לעגען, נאָכדעם האָט ער עס אױפֿ-
איצט איז ער געווען זיכער, אז פֿלייש וועט איהם קלעקען אױף
נאָר אַ לאַנגע צײַט. ווען ניט דאָס ער-צײַטערניש וואַלט ער נאָך געהאט
אַ זאַגה, וואו עס אַלץ צו האַלטען, אָבער איצט איז ער שוין מיט דעם
אױך געווען רעהיג: דאָס ער-צײַטערניש האָט איהם אַגוטען קעלער צו-
געגרייט. ניט ווייט פֿון זײַן הײַז איז אַ שטיק באַרג אײַנגעוועקען געוואָ-
רען צוויי קלאַפּטער אין דער טיעף און ס'איז געוואָרען נאָך אַ הײַזל.
און מיט אַנאָרײַנגאַנג, וואָס איז אַרױסגעקומען אױף זײַן הײַז-פֿלאַץ,
אַזאָ איז ער שוין געווען פֿערזאָרגט מיט אַ וואַינבאָג, אַ קיך און אַ קעלער.

אלע איינע געבען די אנדערע, און אזוי גוט זענען זיי אלע געווען גע-
מאכט, אז א פּרעמדען מענשען וואָלט געווען שווער צו גלויבן, אז דאָס
האָט אלץ געמאכט איין מענש מיט דער הילף פֿון דער נאָטור.

איצט האָט ער נאָך בעדארפֿט בעזאָרגען דריי זאכען, כדי ער זאָל
שוין פֿאר דעם ווינטער גאָרניט מוראָ האָבען, און זיין מיט אלץ רוהיג.
ער האָט נאָך געמוזט אויסטריקענען הייה, אָנגרייטען האָלץ און אויסגראָ-
בען די קארטאָפֿעל. דאָס הייה, וואָס ער האָט אויפֿגעזאמעלט זעהר פֿיעל,
האָט ער געבראַכט צו זיך אויפֿ'ן הויף. און אז ער פֿלעגט צולעגען אבנ-
סעל הייה, פֿלעגט ער דאָס אזוי פֿעסט איינטרעטען, אז קיין שום רעגנען
זאָל נישט קענען צוקומען. אָבער פֿאַר אזא אַרבייט האָט ער בעדארפֿט
בעזאָהלען רבי גערד. ער האָט זיך גאָרניט געהאפט, אז פֿריהער מוז
דאָס הייה אינגאנצען טרוקען ווערען, און דאמאָלס קען מען עס ערשט
צוזאמענלעגען, ווען מען לעגט עס אָבער נאָסע און מען געהט דאָס
פֿעסט איינטרעטען, ווערט דאָס אזוי צוהיזט, אז עס הייבט זיך אָן צו
רויכערן און עס קען זיך זאָגאר אָנצינדען אייך. און וועגען דעם האָט
ראַבינזאָן קינמאָל גאָרניט געטראַכט, האָט גאָר אויף זיין לעבען דערפֿון
נישט געהערט, און מען קען זיך שוין לייכט פֿאַרשטעלען זיין איבערראַשונג,
ווען ער האָט דערזעהן, אז דאָס הייה רויכערט זיך, און נאָך מעהר איז
ער ערשטוינט געוואָרען, ווען ער האָט צוגעלעגט זיין האַנד, און דאָס
דערפֿיהלט, ווי דאָס הייה איז זעהר הייס.

ער האָט שנעל פֿונאַנדערגעוואָרפֿען די קופּע און כאַלד האָט ער
זיך געהאפט די סיבה: די ערהיזונג איז געקומען פֿון דער פֿייכטקייט.
איצט האָט ער פֿערשטאנען, אז פֿריהער מוז מען אויסטריקענען דאָס הייה,
און דערנאָך עס ערשט צו לעגען אין קופּעס. און אזוי האָט ער געטרוּן.
ער האָט געווארט ביי ס'איז אינגאנצען געוואָרען טרוקען, דערנאָך האָט
ער וויעדער פֿון דעם געמאכט אַ הויכע קופּע, בעדעקט עס מיט אַ דעקעלע
פֿון בלעטער, דער רעגען זאָל עס נישט פֿערגיסען.

שפעטער האָט ער גענומען קלייבען האָלץ און אז ער האָט
שוין געהאט גענוג, האָט ער זיך גענומען צו זינע קארטאָפֿעל. די
קארטאָפֿעל האָט ער אויסגעגראָבען און געשאַטען גלייך אין קעלער,
ענדליך האָט ער נאָך אַראַבגעטרייסעלט די צייטגע ציטראָנען און איצט
איז שוין אונזער פֿלייסיקער ראַבינזאָן מיט אלץ געווען בעזאָרגט. פֿאַר'ן
ווינטער האָט ער שוין זיך נישט געשראַקען, ער האָט זיך צו איהם מיט

א קלאָרערן קאַפּ ציונגרײַט און האָט איהם שוין זאָגאר ערוואַרט.
 אָבער דער ווינטער איז ערנעץ פֿערזעכען געוואָרען אין די קאלטע
 לענדער און האָט נאָר אַן ראַבֿינזאָג'ס אינוועל פֿערגעסען. ניט קוקענדיג
 אויף דעם, וואָס ס'איז שוין געווען ענדע אַקטאָבער, איז נאָך פֿון ווינטער
 ניט געווען קיין סימן; אָנשטאַט שנייען און קעלטען, האָט גערעגענט און
 גערעגענט אָהן אויפֿהער, גלייך, ווי די גאַנצע לופֿט וואָלט פֿערוואַנדעלט
 ווערען אין אַים וואַסער. שוין פֿויערצעהן טאָג האָט זיך דאָס געצויגען,
 פֿאַר דער גאַנצער צײַט האָט ראַבֿינזאָג ניט אַרױסגעשטעקט אַ פֿום פֿון
 הײהל, אויסער ווען די נױט פֿלעגט איהם צווינגען, ווען ער פֿלעגט דאַר-
 פֿען געהן געבען הײהל די לעמלען, וואַסער ברענגען, געהן אין קעלער
 נאָך שפּײַז, די אַברױגע צײַט האָט ער געמוזט ויצען פֿערשפּאַרט, ווי אַ
 געפֿאַנגענער, אוי, ווי פֿײַל און פּאַמעליך זענען געגאַנגען די טעג! וואָלט
 ער האָטש געהאַט אַ בוך! פּאַפּיער, טײַטש! ווען עמיצער וואָלט דאָס איהם
 געגעבען, וואָלט ער פֿאַר יעדען בלאַט אָבגעגעבען אַ טאָג פֿון זײַן לעבען,
 און וואָלט גאַרניט געטראַכט אפּילו, און אָפֿט האָט ער פֿאַר זיך אַלײַן
 געטראַכט, וואָס פֿאַר אַ נאַר ער איז געווען אַמאָל אין דערדיגס, ווען ער
 האָט געמוזט, אַז דאָס גאַנצע גליק איז לעדיג אַרומגעקן, און אַז לעוען
 און שרײַבען איז אַנאָבאָקומעניש! אַ ער האָט דעמאָלט גאַרנישט פֿערשטאַ-
 נען, און האָט ניט געוואוינט, וואָס ער טהוט! איצט וואָלט ער שוין
 קליגער געווען. איצט וואָלט בײַ איהם דאָס ערגסטע בוך געווען טײַערער
 פֿאַר אוצרות געלד, און פֿאַר אַ בױגען פּאַפּיער, און שרײַב-געצײג וואָלט
 ער ניט פֿערביטען אויף אַ גאַנצען קעניגרייך!

און בדי צו פֿערטריבען די לאַנגווייליגע טעג, האָט ראַבֿינזאָג גע-
 נומען טראַכטען, וואָס זאָל ער עפעס מאַכען פֿאַר זײַן ווירטשאַפֿט, ער
 האָט נאָך אַ סך בעדאַרפֿט האָבען, אָבער ניט אַרײַן איז געווען אזוי לײַכט
 צו מאַכען. לאַנג, שוין זעהר לאַנג האָט ער זיך אַרומגעטראָגען מיט'ן
 געדאַנק מאַכען עפעס אַ מיין לאַמפּ אין אַ טאָפּ, און איצט האָט ער גע-
 וואָלט דעם דאָזיגען געדאַנק פֿערווירקליכען. אָבער ווי אזוי? ער האָט
 קײַנמאָל ניט געוועהן, ווי די דאָזיגע זאַכען מאַכען זיך, אָבער איהם האָט
 זיך זעהר געוואָלט דערנעהן דעם קױץ.

און לאַמיר דערױיל האַפֿען, אַז אונזער ראַבֿינזאָג וועט שוין דאָס
 מאָל אויך קיין נאַר ניט בלייבען. ער האָט אונז בעוויזען, אַז מיר מעגן
 אַן איהם גלױבען.

קודם-בֵּל אִינוּ עַר אוועקגעלאָפֿען נאָך לַיהוָה, נִיט קוקענדיג אױף דעם שרעקליכען רעגען, וועלכער האָט נאָר קיין מיעדקייט נִיט געוואוסט, און האָט אַרױף געגאַסען און געגאַסען.

געקומען אַהײם, האָט ראָבינזאָן זיך גלייך גענומען צו דער אַרבייט, הגם ער האָט נִיט געוואוסט, ווי די דאָזיגע אַרבייט הױבט זיך אָן און לאָזט זיך אױס, אָבער געדולד מאַכט אַרױף; און נאָך אַסך מױה און אומױסמע אױבונגען זענען ענדליך בעשאַפֿען געוואָרען אַ טאַפּ מיט אַ לאַמפּ! ראָבינזאָן אִינוּ געווען אזױ ענטציקט פֿון זײן אַרבייט, פֿונקט ווי ער וואָלט אַ גאַנצע וועלט בעשאַפֿען. ער האָט געשפרונגען פֿאַר גרויס שמחה. ענדליך האָט אױס געלונגען פֿערווירקליכען זײן פֿעראַנגאָ! אָבער די דאָזיגע פֿליס זענען נאָך נִיט געווען טרוקען, און ראָבינזאָן האָט זײ אוועקגעשטעלט אױפֿן קיך בײַם פֿיער, זײ זאָלען זיך גוט צוטרוקענען און האָט זיך נאָך מיט אַגרעסערער תּוֹמָה גענומען מאַכען נאָך טעפּ גרויסע, קליינע, פֿענדלעך אַלערליי, און וואָס אַמאָל אִינוּ אַרױף די דאָזיגע אַרבייט געגאַנגען געשטיקטער און געראַטענער, און ער אִינוּ אַרױף מעהר געווען צופֿריע=דען און ענטציקט פֿון זײנע ערפֿינדונגען.

און דער רעגען נִיסט און נִיסט אָהן אױפֿהער, און וואָס זאָל ער דערווייל טהון; פֿאַלט אױס אײַן, ער וועט מאַכען אַ נעץ אױף חאַפֿען פֿיש. שטריק האָט ער געהאַט אַסך אָנגעגרייט, וועלכע זענען אױס געווען זעהר גוט געקומען צונױטץ. האָבענדיג גענוג געדולד און צײַט, האָט זיך אונזער ראָבינזאָן גענומען צו דער דאָזיגער שווערער אַרבייט. און נאָך אַסך שווערע מױה האָט אױס געלונגען אױספֿלעכטען אַ פֿיש-נעץ. דערנאָך האָט ער אױסגעשניצט מיט זײן שטיינערנעם מעסער פֿון אַ שטיקעל האַרץ אַ נאָדעל, האָט דעם נעץ צוזאַמענגענייהט, און ווען ער אִינוּ געוואָרען אִינע גאַנצען פֿערטיג, אִינוּ ער נִיט פֿיער ערגער געווען פֿון די נעצען, מיט וועלכע אונזערע פֿישער חאַפֿען פֿיש.

איצט אִינוּ פֿון די נױטיגסטע זאַכען אױס געווען פֿיילענע-בױגענס, מיט וועלכע ער וואָלט געקענט שױסען פֿײַגלעך, לעמלעך. און די הױפט=זאַך, וואָלט ער נִיט בעדאַרפט אזױ מוראָ האָבען פֿאַר ווילדע מעגשען. — ער וואָלט זיך געקענט שטעלען ענטקעגען, ווען זײ וואָלטען אױף אױס אַ אָנפֿאַרען, און דעריבער אִינוּ זײן גרעסטער בעגעהר געווען מאַכען זיך אַ פֿיילענע-בױגען.

און נִיט קוקענדיג אױף רעגען און ווינד, אִינוּ ער אוועקגעלאָפֿען

זוכען דאס פאסענדיגע האַרץ, עס זאָל זיך קענען בויגען. און אין דער-
 זעלבער צייט זאָל עס זיין גענוג האַרט, און דערנאָך, אז ער האָט אזא
 האַרץ געפונען, האָט ער עס אָבגעשניט און איז גלייך געלאָפֿען אַהיים
 געהמען זיך צו דער אַרבייט, אָבער איצט האָט ער שטארק געפֿיהלט די
 נויטווענדיקקייט פֿון אַרעכטען מעסער, מיט זיין שטיינערנעם מעסער איז
 די אַרבייט זעהר שווער און לאַנגזאָם צוגעגאנגען. וואָס ער וואָלט מיט
 אונזערס אַ שטאַל-מעסער אָבגעשניטען אין איין שניט, האָט ער מיט זינעם
 בעדארפֿט שניידען צוואַנציג מאָל, אָבער ראַבינזאָן האָט גענוג געדולד
 געהאט און אין ניין מעג אַרום איז דער פֿיילען-בויגען געוואָרען פֿערטיג.
 מיט דער גרעסטער אונגעדולד האָט ראַבינזאָן געוואַרט אויף דער דאָזיגער
 שַעֵדָה און זיין פֿערגעניגען איז געווען ניט אייסצושרייבען און ניט אויס-
 צורעדעלען, עס האָט איהם נאָר געפֿעהלט אַ שניידעל צו דעם פֿיילען-
 בויגען און פֿיילען. און אַ שניידעל האָט ער זיך שוין אַנזעה געגעבען,
 אָבער פֿיילען וואו קרעגט מען? אז ביי איהם איז פֿון איינען קיין אַנדער
 נישטאָ! נאָך לאַנגען נאָכדענקען האָט ער זיך ענדליך דערמאָהנט, אז
 ער האָט ערגעץ געלעבט, אז די ווילדע מעגשען בענוצען זיך מיט די
 ביינער פֿון גרויסע פֿיש און אויך מיט שאַרפֿע שטיינער און שפּיטען צו
 מיט זיי די שפּיטען און די פֿיילען, פֿאַרוואָס זאָל ער דאָס אזוי נישט
 טהון? פֿאַר איין גאַנג דערמאָנט ער זיך, ער וועט שוין טאַקע מאַכען
 אַ שפּיט אויך. ער איז אוועקגעלאָפֿען צום ברעג און ווי גליקליך איז ער
 געווען, אז ער האָט גלייך געפונען ביינער פֿון פֿיש און שאַרפֿע שטיינער,
 דערנאָך האָט ער געקריגען אַ לאַנגען פֿלאַקען אויף צו מאַכען אַ שפּיט
 און דורכגעניצעט פֿון רענען האָט ער זיך געלאָזט געהן אַהיים, און אין
 אַפֿאַר מעג אַרום האָט שוין אונזער פֿלייסנער ראַבינזאָן פֿערמאָנט אַ
 פֿיילען-בויגען מיט אַ שפּיט.

גלייך, ווי דער פֿיילען-בויגען איז געוואָרען פֿערטיג האָט זיך דאָ-
 בונזאָן געפרובט, ווי וועט עס צוגעהן, און ער האָט זיך איבערצייגט,
 אז האַטש אינגאַנצען פֿאַלקאָם איז דער פֿיילען-בויגען ניט געווען, דאָך
 האָט מען מיט איהם גאַנץ ניט געקענט שוםען קליינע היות און פֿיילען,
 און ווען אַ ווילדער וועט איהם בעפֿאלען, האָט ער אויך געהאַפֿט מיט
 דעם דאָזיגען פֿיילען-בויגען ערלעזען זיך פֿון געפֿאהר.

געענדיגט מיט דעם פֿיילען-בויגען האָט זיך ראַבינזאָן דערמאָהנט
 אין זיינע טעפֿלעך און דעם לאַמפּ, עס האָט אויסגעוויזען, אז זיי זענען

שוין גוט אויסגעטריקענט געווארען, און ראָבִינאָן האָט שוין געוואָלט זי
 געהמען נישצען. דעם לאַמפּ האָט ער געוואָלט אָנגויסען מיט דעם שמאַלן,
 וואָס ער וועט אויספּרענגלען פֿון זיינע לעמלען, וואָס ער האָט געשאַכטען.

האָט ער צום ערשטען
 גענומען אַגרויס שטיק
 פֿעס, אַרטינגעלענט
 אין דעם גרעסמען טאַפּ
 און האָט דאָס אוועק-
 געשטעלט פּרעגלען.
 אָבער ווי גרויס איז
 געווען זיין פֿערדראָם,
 אז ער האָט דערזעהן,
 אז ווי דאָס שמאַלן
 צענעהט, אַזוי זאפט
 דאָס לימה אַינן אין זיך
 און עס רינט אַרויס
 צוריק! און דעם זעל-
 בען פֿעהלער האָבען
 געהאט אלע טעפּלעך
 מיט די פֿאַנען מיט
 דעם לאַמפּ! איז וואָס
 טהוט מען און פֿאַר-
 וואָס איז דאָס אַזוי?
 ראָבִינאָן איז געווען

אויסער זיך. איז דען זיין גאנצע אַרבייט אומזוסט? און ער האָט אַליץ געבראַכען
 די קאָפּ און געוואָלט געפֿינען די סיבה. אין דערהיים מאַכט מען דאָך
 אויך לימהמענע טעפּ, פֿאַרוואָס רינגען יענע נישט? און נאָך לאַנגען נאַכ-
 דענקען פֿאַלט איהם אַינן, אז די סיבה איז געווען דאָס, וואָס די טעפּער
 „פֿאַליווען“ זייערע טעפּ, דאָס הייסט, זיי גלייטמען, און דערניבער זענען
 יענע טעפּ פֿעסטער און לאָזען גאָרנישט דורך. אָבער, ווי אַזוי זאָל ער
 דאָס מאַכען? אַמאָל האָט ער געלעזען, אז די טעפּער פֿאַליווען זייערע
 טעפּ אויף אזא אַופן: זעצען זיי עטליכע מאָל גאָלאַנאנד אין אַגליהענדען
 אויזען, ווייל אין אַינמאָל, וואָלטען זיי, ווען מען זאָל זיי לאָזען לאַנג

שטעהן, צופלאצט ווערען, און אזוי ווערען זיי געפאליוועט, אָדער ווי מען זאגט געגלייסט, און ראַבינזאָן בעשרייסט מיט זיינע געפֿעס אויך אזוי צו טהון.

ער נעהמט זיין גרויסען טאָפּ-קעסעל און שמעלט איהם אוועק אין אַ שטארק פֿייער, ער פלאצט אפילו נישט, נאָר ער ווערט נישט געגלייסט אויך. אָנפֿאנגס קען ראַבינזאָן גאָרנישט פֿערשטעהן די סיבה, נאָר ווען ער בעטראַכט זיך גוט, פֿערשטעהט ער, אז דאָס איז בלויז דערפֿאר, וואָס די טעפֿער ברענגען די טעפּ אין אַ פֿערמאכטען אויווען, און נישט אויף אַ פֿרייען אָרט, וואו דאָס פֿייער צופֿליהט און האַלט נישט די נויטיגע היץ, אַרױף האָט ער געפֿונען די סיבה, און ער וויל שוין מאַכען אַנאָווען אויף די טעפּ צו ברענגען, אָבער ווי היבט מען אָן אזא אַרבייט, אז דרויסען הערט נישט אויף צו רענגענען? ערשט אין צוויי מאָנאטען אַרום, האָט זיך דער הימלעל בעפֿרייט פֿון די שווערע וואַלקען, וואָס האָבען איהם בעלאַגערט.

ראַבינזאָן מיינט, אז איצט וועט קומען דער שטרענגער ווינטער, צו וועלכען ער האָט זיך צוגעגרייט מיט אזוי פֿיעל מיה. אָבער וואו איז ער אַנטריגען געוואָרען?

אָנשטאָט שניי בעדעקט די ערד פֿרישע גראַז, בלומען און פֿלאַנ-צונגען און אָנשטאָט קעלט לייכט די פֿרויהלינגס זון און בעגייט דעם איינ-זאמען אינוועל.

דאנקט ראַבינזאָן גאָט פֿאר די אלע גוטס, וואָס ער האָט מיט איהם געטהון, און וואָס ער האָט איהם געהאַלפֿען אין אלע זיינע נויטען. געקומען דער פֿרויהלינג, און עס זענען געבוירען געוואָרען בלומען, גראַז זען, וואָס בעשטינען די ערד, אָבער צוזאמען מיט זיי וועלען דאָך באַלד אויך געבוירען ווערען די אלערליי פֿליגען, ווערמען, וואָס שמעלען מיט זייער גילט, און וואָס זאָל איצט ראַבינזאָן טהון, אז זיינע קליידער זענען אין איינע לעכער און פֿאלען ממש פֿונאנדער אויף שטיקלעך. און ער שמעלט זיך פֿאַר וויפֿיעל וואונדערן וועלען איהם מאַכען די דאָזיגע פֿלי-געלעך, אָבער ער האָט נאָך נישט געוואוסט, ווי איינצושאפֿען זיך עפעס קליידער, ווען זיינע וועלען אינגאנצען אַראַפֿפֿאלען פֿון איהם. און די צייט, ווען די לעבע פֿליגעלעך קומען אָן, איז דאָך שוין באַלד געקומען און פֿיעל באַגות דריקען זיין האַרץ.

אַמאָל בעהערשט איהם אַנאָנערטרענגליכע בענגשאַפֿט נאָך זיינע

עלטרען, און נאך מענשען בכלל, דאמאלס געהט ער אוועק אויף שעה'ן-
לאנג צום יום, גלייך, ווי ער וואלט האפען דארטען זי צו טרעפען.
זעהר אפט לאזט ער זיך אבנארען פון אפאלשער האפנונג, פון דעם וויי-
טען האריוואנט שווימט ארויס א קלוינער וואלקענדיג, און ראבנוואן לאזט
זיך אליין איינרעדען, אז דארטען פון דער ווייט קומט אן א שוף מיט
זעגעל, און ער ווערט ערלעזט, און דאמאלס קלאפט דאס הארץ אזוי
שמארק! אבער עס קען דאך אמאל פאסירען און ואל טאקע קומען א
שוף, און ער קאן גראד דאמאלס ניט זיין ביים ברעג, ער קען גראד
זיצען ביי זיך און דערהיים, און די שוף קען קומען און קען וויעדער
פערשווינדען, און ער וועט וויעדער בלייבען אויף דעם איינזאמען אינזעל
פערווארפען אין עלענד, און עס ואל קלייבן נישט פארקומען אזא שרעק-
ליכער צופאל, האט ראבנוואן גענומען א הויכען שמעקען האט אויף איהם
אנגעהוהן זיין העמד, וואס איז שוין געווען אזוי צופליקט, אז אויפ'ן לייב
אנטהוהן האט מען זי אלץ איינס נישט געקענט, האט ער געמאכט, ווי
א פאהן און האט דעם שמעקען אריינגעשמעקט ביים ים פאר א צייכען, אז
דא געפינט זיך אמענש, און אין וואס פאר א לאגע ער געפינט זיך וואלט
שוין דער אנגעקומענער מענש אליין פערשטאנען און וואלט איהם געקומען
אויסלייזען.

וואס ער האט איצט בעדארפט נויטיגער פון אלץ, איז עס געווען
שיך מיט זאקען. די וואס ער האט געטראגען, זענען שטיקער ווייז פון די
פויס אראבגעפאלען, און די „מאסקיטאזען“ (אזוינע פלינגעלעך), האבען
איהם אזוי אונתקמנות'דיג צוביסען די פויס, אז ער האט זיך גאר קיין
ארט נישט געפונען, און ער האט געזוכט עפעס א מיטעל, ווי צו פער-
דעקען די הוילע פויס. דאס בעסטע וואלט געווען, געדמען דאס פעל פון
זיינע געשאכטענע לעמלען און פון זיי מאכען זיך עפעס אפאר שיך, א
קלייד. אבער ער האט ניט געוואוסט, ווי אזוי עס אנצוהויבען. און דער-
היים האט ער זיך קיינמאל ניט אינטערעסירט, זיז אזוי די גארבער בע-
ארבמיטען דאס פעל, דערצו האט דאך איהם אויך געפעלט פאדיס און א
גארעל, מיט הוילע הענד וועט ער דאך קיין שיך און קליידער נישט
אויפגעהען.

אבער יעדען מאג פערפאלגען איהם די מאסקיטאזען אזוי שמארק,
אז ער פוהלט, אז מיט איהם וועט עפעס געשעהן, אז ער וועט נישט
אויבערטראגען מיט די פוהות און וועט מווען פון זיי אומקומען. האט ער

גענומען זיין שטייגערן מעסער, האָט אויסגעשניטען ווי עס איז פֿון דעם לעמעל-פעל אַ פּאַר שיק און אַ פּאַר זאַקען. אויפֿגעהען זיי האָט ער נישט געקענט, האָט ער געמאַכט קלוינע לעכער, מ'זאָל קענען אַרײַנציהען פֿאַדעם און פֿערשנורעווען.

פֿון אַ צווייטען שטיק לעדער, וועלכער איז געווען קרום אויסגעבוי- גען און זעהר אַ האַרטער האָט ער זיך געמאַכט אַ מאַסקע, ער האָט נאָר אויסגעשניטען צוויי לעכער פֿאַר די אויגען און אַ דריטעס פֿאַר'ן מויל ער זאָל קאָנען אַטמען. אין אַז ער האָט זיך שוין יאָ גענומען צו דער אַרבייט האָט ער זיך געגעבען אַ וואָרט, אָנווענדען אלע זיינע פֿעהיגקייטען, אין בעשאַפֿען זיך פֿון דעם פעל אַרעקעל מיט הויזען. געוויס האָט ער בע- דאַרפֿט אויף דעם גענוג ברעכען דעם קאַפּ, אָבער אוינע זאכען האָבען נישט אָנגעשטעלט אונזער ראַבינזאָנען, און סוף-בכל סוף האָט ער דע- גאַנגען די קונסט פֿון אַ שניידער און האָט בעשאַפֿען פֿאַר זיך אַנאַצוג, זיין אלטען אַיראָפּעאישען צערויסענעם אַנצוג האָט ער אוועקגעלעגט צו טראָ- גען אין די גרויסע יום טובים.

זיין נייער אַנצוג איז געווען דער וואונדערליכסטער פֿון נאָר דער וועלט. שטעלט אייך פֿאַר, אַ מענשען פֿון קאַפּ ביז די פֿיס איינגעהילט אין האַרטע פעל. אַ גרויסע, שטייגערנע האַק אַרײַנגעשטעקט ביי דער זייט, אויף די אַקסלען די יאָנד-טאַש מיט דעם פֿיילענ-בויגען און מיט אַ בינדעל פֿיילען - אין דער רעכטער האַנד אַ שפּיען, וועלכער איז געווען צוויימאַל אזוי הויך, ווי ער אליין, און אין דער לינקער האַנד אַ געפֿלאַכטענעב שירם, וואָס איז געווען בעדעקט מיט קאַקוס-בלעטער אויפֿ'ן קאַפּ, אָנשטאַם אַ הוט עפעס אַ מין קאַרב, וואָס איז אויך געווען איבערגעצויגען מיט האַר- טען פעל, היינט קענט איהר אייך שוין פֿאַרשטעלען, וואָס פֿאַר אַ גע- שטאַלט אונזער ראַבינזאָן האָט געהאַט, ווען עמיצער פֿון אייך, וואָלג איהם אזוי דערוועהן, וואָלט ער קיינמאַל נישט געטראָפֿען, אַז די וואונד- דערליכע קליידער טראָגט אַ מענש, און נישט אַ משונה ווילדע הנה.

געענדיגט מיט זיין אַנצוג, האָט ער זיך ווידער גענומען צו זיינע טעפּ. ער האָט געמאַכט אַנ'אויוען אויף איבערצוברענגען זיי, און ער האָט געוואָלט מאַכען אַ פּראָבע, אויב איהם וועט געליינגען איצט אין דעבא איווען ביי דעם שטאַרקסטען פֿייער איבערגלייסען די טעפּ. אַלואָ האָט ער זיי אַרײַנגעשטעלט אין אויווען, און האָט פֿונדערגעלעגט אזא שטאַרקען פֿייער, אַז דער אויווען איז געוואָרען צונשער. דאָס דאָזיגע

שטארק פֿייער האָט ער נישט אָבגעלאָזען ביז אַווענד, דערנאָך האָט ער
 ביסלעכווייז געמאַכט קלענער דאָס פֿייער און מיט דער גרעסטער אונגע-
 דולד האָט ער געוואַרט אויף דעם ערפֿאלג פֿון זײַן אַרבייט. דעם ערשטען
 טאָג אַרויסגעצויגען - נישט איבערגעגלייט, דעם צווייטען - און ער אויך
 נישט געווען געגלייט און אזוי אויך די איבריגע. אָבער ווען ער האָט
 דעם לעצטען גרעסטען טאָג אַרויסגענומען, האָט איהם אָנגעהויבען בע-
 קוקען און האָט בעמערקט, אז אין דעם האָט ער זיך איבערגעצויגען מיט
 עמאָליע (גלאַז). וואָס איז דאָ געשעהן? ראַבינאָן האָט נישט געקענט
 פֿערשטעהן די סיבה, וואָס עפעס גראַד נאָך דער איינער טאָג איז געוואָ-
 רען איבערגעגלייט? און פֿאַרוואָס נישט אלע? זי זענען דאָך אלע פֿון
 איין מאַטעריאל געמאַכט געוואָרען? און ער טראַכט און טראַכט און קען
 נישט פֿערשטעהן פֿאַרוואָס דאָס איז. נאָך מיט אַמאָל דערמאָהנט ער זיך,
 אז אין דעם טאָג איז געווען אַביסעל זאַלץ. אַלזאָ, האָט ער שוין געפֿול-
 גען דעם סוד, וועלכען די אַיראָפֿייער האָבען שוין לאַנג געוואוסט. צו
 גלייטען די ליידיגע געפֿעס דאַרף מען מאַכען אַ צומישונג פֿון זאַלץ.
 ער איז געווען מיט זײַן ערפֿינדונג העכסט צופֿרידען. אַגליקליכער צו-
 פֿאַל האָט איהם געעפֿענט די אויגען. און אויף דעם אנדערן טאָג מאַכט
 ער שוין וויעדער אַפֿראַבע.

און ער האָט שוין איינגעהיצט דעם אויווען, דאָס פֿייער ברענט
 אזוי העל און ער גרייט צו זיינע טעפּ, בעניסט זי מיט זאַלץ-וואַסער,
 טונקט זי אין טרוקען זאַלץ און מיט אַמאָל אין מיטען דער אַרבייט ווערט
 איהם ניט-גוט. ער בעקומט איבערקייט, שרעקליכע קאָפּ-שמערצען און
 ער פֿיהלט, אז ער קען נישט שטעהן אויף די פֿיס. ער געהט בעטראַכט-
 טען אין וואָס פֿאַר אַ צושטאַנד ער פֿאַלט דאָ אַרײַן, ווען ער ווערט קראַנק,
 און איהם געהט אָן אַ שרעק. גרויסער גאָט, טראַכט ער, וואָס וועט
 פֿון מיר ווערען. קראַנק זײַן איז אומעטום נישט אָנגענעהם, אָבער ווערען
 קראַנק אויף דעם וויסטען אינוועל, וואו קיין מוטער-מענטש וועט נישט
 קומען צו הילף, וועט נישט קומען דערלאַנגען אפילו אַביסעל קאַלט וואָ-
 סער, ווען ער וועט נישט קענען אַראַבגעהן פֿון זײַן געלענער, קען דען
 וואָס-עס-איז זײַן שרעקליכער?

דורכגענומען מיט טיעפען שמערץ פֿון זײַן בוטערער לאַגע און פֿון
 זיינע שווערע, וועהטאָגען איז ער אנדערגעפֿאלען אויף זײַן געלענער. אך,
 מיט וואָס פֿאַר אַנאַננסטען, לייעבע קינדער, איז געווען אָנגעזאפט זײַן

נשמה! אויף מענשליכע הילף האט ער דאך נישט געקענט האַפֿען, די אייגענע קרעפטען האָבען איהם פֿערלאָזען און מיט שוידער האָט ער גע-
 טראַכט, אז אין אזאַ לאַגע וועט ער שוין מוזען אומקומען. נאָר אין גאָט
 קען זיך אויף איהם דערבארעמען און איהם העלפֿען, מעהר קיינער נישט
 אין דער גאַנצער וועלט! און ער איז געלעגען און האָט זיך געראַנגעלט
 מיט די אַנגסטען פֿון טויט-שמערץ. דענקען האָט ער שוין מער נישט
 געקענט, איז ער געלעגען מיט צענזיפֿגעפרעסטע הענד און האָט מיט
 שטארע פֿליקען געקוקט צום הימל, וואו ער האָט געזוכט פֿאַר זיך אַ
 הילף. אָבער די וועהטאָגען האָבען איהם לאַנג נישט געלאָזט לעגען.
 ער האָט אויפֿגעזאָממעלט זיינע לעצטע פֿוחות, איז אויפֿגעשטאַנען צוזונרוי-
 טען פֿאַר זיך אויף געהמען עפעס אין מויל, ווען די קראַנקייט וועט איהם
 אויף אויפֿוועל אָבשוואַכען, אז ער וועט שוין פֿון זיין געלעגער נישט
 קענען זיך ריהרען. קיים-קיים האָט ער דאָס געקענט טהון, דאָס אוועק-
 געשטעלט נעבען זיין געלעגער וואַסער, אוועקגעלעגט עטליכע געבאָקטע
 קארטאָפֿעל, אַ פֿאַר ציטריגען, וואָס ער האָט געהאַט, און האָט זיך אָה-
 מעכטיג אַראָפֿגעלאָזען אויף זיין קראַנקער בעט. אי, וואָלט איהם גאָט
 געוואָלט צושיקען דעם טויט און צוגעהמען איהם פֿון דער וועלט! אַך
 ווי גערן וואָלט ער געשטאַרבֿען!

באַר איז ער אַריינגעפֿאלען אין אַ שרעקליכען פֿיבער. איהם האָט
 געטרויסעלט אויף אויפֿוועל, אז ער האָט זיך אינגאַנצען איינגעדעקט מיט
 פֿעל פֿון זיינע לעמלען. אָבער ער האָט זיך נישט געקענט איינזאָרעמען.
 און צוויי שעה נאָכאַנאַנד האָט איהם נישט אויפֿגעהערט טרייסלען. און
 דערנאָך האָט זיך די קעלט פֿערביטען מיט אַ שרעקליכער היץ. ווי אַ
 העלעש פֿייער האָט אָנגעצונדען אלע זיינע גלידער, אזוי האָט איהם גע-
 ברענט. ער האָט זיך נישט געקענט געפֿיגען קיין אָרט, איהם האָט גע-
 פֿעלט אַטהעם, דאָס האַרץ האָט שטאַרק געקלאַפֿט. אין אזאַ שרעקליכען
 צושטאַנד האָט ער קיים, קיים געקענט געהמען אין מויל אַביסעל וואַ-
 סער, אָפֿלעשען די ברענגענדיגע היץ, דערנאָך האָט ער גענומען שוויצען.
 גרויסע טראָפען שווייס האָט זיך פֿון איהם געגאָסען, אָבער ס'איז איהם
 געוואָרען לייכטער, ער איז אָנגעלעגען אַ גאַנצע שעה דערנאָך, ווי מאַט
 ער איז נישט געווען, האָט ער זיך אויפֿגעהויבען און אויף אלע פֿיער איז
 ער צוגעפֿוועט צום פֿייער, האָט צוגעלינגט אַסך האַלץ עס זאָל ברענען
 אַ גאַנצע נאַכט ביז מאַרגען פֿריה.

די דאוונע נאכט איז געווען די שרעקליכסטע, וואָס ער האָט אמאָר
 נאָר איבערגעלעבט! אַגאַנצע נאכט האָט נישט אָבגעלאָזט דאָס פֿיבער.
 קעלט מיט היץ האָבען זיך מיט איינאַנדער געטוישט. דער קאַפּ האָט
 נישט אויפֿגעהערט וועהטוון, און פֿון אוינע וועהטאָגען האָט ער בשום
 אופן נישט געקענט אינשלאָפֿען אויך, פֿון דעם אלעם איז ער געוואָרען
 אזוי אָבגעשוואַכט, אז אין דער פֿרוה איז ער קוים וויעדער צונגעקראַכען
 צום פֿייער דערלעגען האַרץ, עס זאָר זיך נישט אויסלעשען. ענטקעגען
 אַווענד האָט זיך די קראַנקייט אָנגעהויבען פֿון דאָסניי. ער האָט
 איצט וויעדער געוואָלט דערשלאָגען זיך צום פֿייער, צולעגען האַרץ, אָבער
 דאָס מאָר האָט ער זיך שוין נישט געקענט ריהרען פֿון אַרט.
 די צווייטע נאכט איז געווען ווי די ערשטע, און דערווייל האָט זיך
 פֿערלאָשען דאָס פֿייער. דאָס וואַסער, וואָס איז שוין צוויי טעג געשטאָ-
 נען, איז געוואָרען קאַליע, אז מ'האָט דאָס נישט געקענט טרינקען, און
 ראַינגאָן איז געוואָרען אזוי אָבגעשוואַכט, אז ער האָט זיך נישט געקענט
 איבערקעהרען פֿון אהן זיט אויף אַ צווייטע. ער האָט געמינט, אז זיין
 סוף איז שוין געקומען, און ער האָט אויף דעם טויט געוואַרט, ווי אויף
 אַנ'ערלעווער פֿון זינע שויערע וועהטאָגען, עלענד און פֿיין. פֿאַר'ן טויט
 האָט ער געוואָלט אָבזאָגען וויי און אָבדאָנקען גאָט פֿאַר אלע חסד־ים,
 וואָס ער האָט מיט איהם געטוון, האָט געבעטען ער זאָל איהם פֿערגע-
 בען די זינד, וואָס ער איז בענאָגען אין זיין לעבען, האָט געבעטען גאָט
 ער זאָל זינע אומגליקליכע עלטערען צושניקען אַטרויסט אין זייערע ליידען,
 און האָט רוהיג געוואַרט אויפֿ'ן טויט. און וואָס אַ מינוט זענען די וועה-
 טאָגען געוואָרען שטאַרקער און אינערטרעגליכער. ער האָט שוין ניט גע-
 האַט קיין אַטהעם, און איהם האָט זיך געדאַכט, אז דער טויט דער-
 געהענטערט זיך צו איהם מיט פֿעסטע. שנעלע און זיכערע טרוט, אָבער
 קיין שפור פֿון שרעק! מיט פֿרייד האָט ער געשיקט זיין נשמה צוריק צו
 גאָט. און מיט אמאָר האָבען די וועהטאָגען דערגרייכט די העכסטע שטאָ-
 פע, דאָס האַרץ האָט ווי אויפֿגעהערט צו אַרבייטען, דער אַטהעם האָט
 זיך אָבגעשטעלט, ער האָט פֿערוואָרפֿען דעם קאַפּ, צוגעמאַכט די אויגען
 און איז געבליבען ליגען, ווי געשטאַרבען.

זעקטעם קאפיטעל .

ראַבנאָן ווערט געוונד . ראַבנאָן מאַכט דאָס
 ערשטע מאָל פֿרוּשע פּוטער, ער געפֿינט פֿרוּשט-
 ברויט-בוימער . אַ געסט מוט פּאָפּונאַיען . פֿאַר
 ווינע פֿיעל אַרבוטשען מאַכט ער אַ געשטעלטע
 ציט . ער אונטערנעמט אַ נייע ענטדעקונגס-
 ריזע איבער'ן אינוועל און געפֿינט איבערניע-
 בלובענע מענשליכע בוימער .

אַ לאַנגע צייט
 איז ראַבנאָן אָבנע-
 לענגען און אזא צו-
 שטאנד , ניט וויסענ-
 דיג אַלען אויף וואָס
 פֿאַר אַ וועלט ער גע-
 פינט זיך . פֿרוצלונג
 האָט ער אַ שטאַרקען
 זיפֿן געטהון , גענו-
 מען ציהען אין זיך
 דעם אַטהעם , האָט
 אויפֿגעפֿענט די אוי-
 גען און זיך גענומען
 אַרומקוקען , וואו ער
 איז . ער האָט זיך
 געפֿיהלט זעהר אַ-
 געשוואַכט , אָבער
 אָהן וועהטאַגען . די
 היץ האָט אָבגעטראָ-
 טען , און ער האָט

געשוויצט מיט אַ גוטען שווייס . איהם האָט זעהר געדורשט , אָבער ער
 האָט נישט געדאַט קיין וואַסער . דאָס דאָזיגע וואַסער , וואָס ער האָט
 פֿאַר זיך צוגעגרייט , האָט מען נישט געקענט מעהר טרינקען , אין ער
 האָט נישט געוואוסט , ווי זאָל ער שטולען זיין דורשט . צום גליק , האָט

ער זיך באַלד דערמאָהנט, אז ער האָט נאָך נישט אויפֿגעגעסען די צייט-
 רינגען. אָבער ער איז געווען אזוי שוואַך, אז ער האָט זיך נישט געקאָנט
 ריהרען פֿון אָרט, ווי צודערלאַנגען. קיים-קיים האָט עס איהם געלונגען
 און האָט זיך אַביסעל מַחִיָה געווען מיט זייער זאָפט. דערנאָך איז ער
 געשמאַק אינגעשלאָפֿען. און ער האָט נאָך אלץ געשוויצט. אז ער האָט
 זיך אויפֿגעחאַפט איז שוין געווען לאַנגער טאָג. די קראַנקייט איז איבער-
 געגאַנגען און איצט איז ער נאָר געווען מוּעד און אָבגעשוואַכט. ער
 האָט שוין אַפילו געהאַט אַפּעטיט צום עסען, נאָר מעהר ווי אַפּאַר גע-
 בראַטענע קאַרטאָפֿעל האָט ער נישט געהאַט, אָבער, אז ס'איז נישט אַ
 קיין בוליאָן פֿון הוהן, מוז זיך אינווער הוהן בענגונגען מיט קאַרטאָפֿעל.
 בעשפּרונג די קאַרטאָפֿעל מיט לימאָנע-זאַפט און האָט דאָס אויפֿגעגעסען.
 און די צוויי טעג פֿון זיין קראַנקייט האָט ער זיך נאָרניט געקומערט
 וועגען זיינע לעמלען, און איצט איז ער זעהר געריררט געוואָרען, אז ער
 האָט זיי דערזעהן ליגענדיג ביי זיינע פֿיס, און אז די אלטע מוטער פֿון
 די לעמלען איז צו איהם צוגעגאַנגען נאָר נאָהענט, האָט ער אָנגעווענדט
 אלע זיינע קרעפטען און האָט אויסגעמאַלקען פֿאַר זיך אַביסעל מילך.
 דאָס דאָזיגע פֿרושע מילך האָט איהם ממש ערפֿרישט און ער איז נאָר
 לעבעדיגער געוואָרען.

און אויף דאָס-ניי איז איהם בעפֿאלען אזיסער שלאָף, פֿון וועלכען
 ער איז געוואָרען גענעזען. דער שלאָף האָט איהם אויף אזוי פֿיעל דער-
 קרעפֿטיגט, אז אויף מאָרגען איז ער שוין אויפֿגעשטאַנען פֿון בעט און
 האָט געקענט, האָטש מיט ציטריגע פֿיס, מאַכען עטליכע טריט.
 וואַקלענדיג איז ער אַרויסגעגאַנגען אויפֿ'ן הויפֿל. דאָ האָט ער
 אויפֿגעהויבען זיינע אויגען צום הימעל. אַ העלער נאָלדענער זונען-שטראַהל
 האָט זיך דורכגעריסען פֿון די בוימער און איז אַראָבעפֿאלען אויף זיין
 געזיכט, און ס'איז איהם געוואָרען אזוי לייכט, אזוי אַנגענעהם, ווי ער
 וואָלט ניי געבאַרען ווערען.

אַ, דו אייביגער קוואַל פֿון לעבען! האָט ער אויסגעשרייען.
 „אדאָנק דיר, וואָס דו האָסט מיך נישט פֿערלאָזען אין מיין נויט און
 וואָס דו האָסט מיך נאָכאַמאָל גערופֿען צוריק צו זיך!“

פֿרושע לופֿט, פֿרוש וואַסער, וואָס ער האָט געטרונקען מיט מילך
 האָבען אויף זיין געזונד זעהר גוט געווירקט. פֿיהלען האָט ער זיך גע-
 פֿיהלט אויך זעהר גוט - זאָרגלאָז, פֿרעהליך און צופֿרידען, און דאָס

אלץ האָט געמאכט, אז ער איז שנעל געקומען צוריק צו זיינע בוחות. אין עטליכע טעג ארום, איז ער געווען שוין אזוי דערקרעפטליג, אז ער האָט זיך ווידער געקענט געהמען פֿאר זיינע ארבייט.

פֿריהער פֿון אלץ איז ער געגאנגען געוואָר-ווערען, וואָס הערט זיך מיט זיינע טעפּ, און איז געווען נישט וועניג צופֿרידען, אז ער האָט דערזעהן, אז זיי זענען אלע געוואָרען איבערגעגלייבט, גלייך, ווי ביי די אָממע טעפּער. פֿון גרויס שמחה האָט ער אָנפֿאנגט פֿערגעסען, אז פֿון דער דאָזיגער געלונגענער ארבייט וועט ער האָבען וועניג נוצען, וואָס וועט ער איצט אין זיי קענען קאָלען, אז דאָס פֿייער האָט זיך און דער צייט פֿון זיין קראַנקייט אויסגעלאָשען? און מיט טרויער קוקט ער אויף זיינע טעפּלעך און פֿאָנען און אויף דאָס אָרט, וואו דאָס פֿייער האָט גע- ברענט און איז פֿערגלאָשען געוואָרען.

דאָך האָט ער נישט קיין חרטה, וואָס ער האָט געמאכט די טעפּ, וועגנזעסענס וועט ער איצט האָבען מיליאָנען געפֿעס, וואָס וועט איהם אויך זעהר גוט צונוטצן-קומען. ער האָט שוין לאַנג געוואַלט אויסשלאָגען אַביסעל פּוטער, וואָס וואַלט נאָר נישט געווען שלעכט צו עסען מיט די געבאָקטע קארטאָפֿעל. אָבער מאַכען אַ הילצערנע „בויקע“ אויף שלאָגען דאָס פּוטער, האָט ער נישט געקענט, אַלואַ איז איהם איצט איינגעפֿאַ- רען אָפּשר וועט ער קענען אויסשלאָגען אין אַ טאָפּ פּוטער? ער האָט אַראָפּגענומען די סמעטענע, אַרײַנגעגאָסען אין אַ גרויסען טאָפּ, געמאַכט אַ הילצערנע דעקעל אין מיטען מיט אַ לאַך, און האָט דעם טאָפּ צוגע- דעקט, האָט אַרײַנגעשטעלט אין דער לאַך אַ שטעקעל און האָט גענומען קלאַפען אין די סמעטענע. ס'האָט לאַנג נישט געדויערט אין ס'איז גע- וואָרען שטיקלעך פּוטער, האָט ער עס אַרײַסגענומען פֿון די מאַסלינקע, האָט עס איבערגעוואָשען, ווי ער פֿלעגט זעהן, ווי זיין מאַמע פֿלעגט טהון, איז עס געוואָרען איין שטיק. האָט נאָך בעזאלצט אַביסעל און ס'איז געוואָרען פּוטער פֿון דעם בעסטען סאָרט.

איצט האָט ער געהאט נאָך אַ באַגה. וואו וועט ער געהמען גע- פֿאַקטע קארטאָפֿעל, אז ער האָט קיין פֿייער נישט, וואו צו אָפּבאַקען די קארטאָפֿעל? און ווידער האָט איהם זיין דאָזיגע לאַנגע דערמאָנט און זיין פֿערגלאָשענע קייט, ער האָט זיך שוין געמוזט בענוגען מיט די דאָזיגע שפּיזען, וואָס איז געווען איהם מעגלעך צו קריגען, ווי מילך, קאָקוס- ניס, און הויזע פֿלעיש, דאָס אלץ איז געוואָרען זיין איינציגע שפּיז.

וואָס זאָל ער אינצט טהון? וואָס ער האָט געקענט מאַכען מיט זיינע אייגענע הענט, האָט ער שוין געמאַכט, און אינצט, האָט ער גע- טראַכט, וועלען אוועק-געהן טעג און ער וועט גאַרנישט נישט האָבען וואָס צו טהון. שלאָפֿען, עסען און מעהר גאַרנישט, אַך, דאָס איז פֿאַר איהם געווען דאָס שרעקליכסטע!

לעבען אָן אַרבייט! דער דאָזיגער געדאַנק האָט איהם פֿון שטענדיג געשראַקען. ער האָט זיך דערמאָהנט דעם דאָזיגען שפּריכוואָרט: אַרבייט איז די מוטער פֿון מעשים טובים, פֿוילקייט דער וועג צו פֿערברעכען און זינד.

נישט האָבענדיג קיין אַרבייט, האָט איהם בעפֿאַלען אַ שטאַרקער געפֿיהל פֿון עלענד און בענקשאַפֿט. אַך, ווי האָט ער זיך געוואָלט בע- פֿרייען פֿון זיין עלענד.

גאַנצע טעג האָט ער זיך אַרומגעטראָגען מיט'ן געדאַנק מאַכען אַ שיפֿעל און לאָוען זיך אין פֿרייען ים ווייט, ווייט געפֿינען מענשען, מענשען, נאָך וועלכע ער האָט אזוי געבענקט!

איינמאָל האָט ער בעשלאָסען עס מאַג זיין, וואָס עס וויל, ער מוז געהן אויפֿצובען אזא מין בוים, וועלכען ער זאָל קענען אויסדרעלעווען און מאַכען אַ שיפֿעל. לאַנג איז ער געגאַנגען, ביז ער האָט געפֿונען אַ הויכען פֿרוכט-בוים. אזא בוים האָט ער נאָך קיינמאָל נישט געזעהן. אויף דעם דאָזיגען בוים האָבען געוואַקסען גרויסע פֿרוכט, ווי קאָקוס ניס, אָבער אָהן שאַלאַכ און זיי זענען געווען זעהר געשמאַק. דער בוים אַליין איז געווען גאָר פֿון אַנ'אנדער אַרט, און אינגאַנצען ניט עהנליך אָן דעם קאָקוס בוים. שפעטער האָט ער זיך דערוואוסט, אַז דער דאָזיגער בוים הייסט ברויט-פֿרוכט-בוים. די פֿרוכט פֿון דעם דאָזיגען בוים קען מען עסען רויחה, און אויך צערניבען און מאַכען דערפֿון טייג, דערנאָך ברויט.

דער גרויסער שטאַם פֿון דעם דאָזיגען בוים איז געווען אין איין זייט פֿון אַלסקייט עטוואָס אויסגעהוילט. ראָבינזאָנען איז אינגעפֿאַלען. אז פֿון דעם דאָזיגען בוים קען מען מאַכען אַ שיפֿעל. איהם אויסהאַקען טיעפֿער, אויסהוילען. און כדי ער זאָל נישט פֿערלירען דאָס אָרט, וואו דער בוים האָט געוואַקסען, האָט ער געמאַכט אַ צייכען און איז אַוועק אַהיים.

אויף זיין צוריקוועג האָט איהם אויך געגליקט: ער האָט געפֿונען

אנ'אנגעזעצטען נעסט מיט יונגע פאפוגאיען, ער איז געווען מלא שמחה, אבער ווי ער איז נאָר נאָהענט צוגעגאנגען צום נעסט, זענען די פאפוגאיען גאיען צעפלינגען, ס'איז געפליבען נאָר איינער, דער קלענסטער. ראָבינע-נעהמען אהיים און אויסלערנען ריידען, און דאָס וועט זיין די ערשטע מענשליכע ווערטער, וואָס ער וועט הערען פֿאַר דער גאנצער צייט. איז עס דען אַ קליינגקייט?

געקומען אהיים, האָט ער ווי עס איז געמאכט אַשטינגעל, האָט עס אויפגעהאנגען מיט זיין נייץ פֿרינד איבער'ן בעט און האָט זיך גע-לעגט שלאָפען.

אויף מאַרגען האָט זיך ראָבינעזאָן אַרץ מיט געווען, צו גיין זאָר אויסהאַקען דעם בוים. איהם איז געווען אַ שאַד די געשמאַקפֿאַלע נוצלע-לע פֿרוכט, אָבער דער געדאַנק, אז דורכדעם קען ער קויפֿען זיין פֿריי-הייט, איז ביי איהם געוואָרען אזוי שטאַרק, אז ס'האָט אַרץ איבערגע-וואויגען, און ער האָט פֿעסט בעשלאָסען בענוצען זיך מיט דעם בוים. און דער דאָזיגער געדאַנק פֿון בעפֿרייאַנג איז ביי איהם אין יענער מינוט אויסגעוואַקסען אזוי שטאַרק, אז ער איז גלייך אויפגעשפרונגען פֿון בעט, געהאַפט זיין שטייגערנע האַק און ווי אַ פֿייל פֿון בויגען אוועקגעלאָ-פֿען צום בוים, כדי וואָס שנעלער זיך געהמען צו דער אַרבייט און וואָס שנעלער זאָל מקוים ווערען זיין גרויסער פֿערלאַנג.

ווי שווער די דאָזיגע אַרבייט איז געווען, קען זיך שוין יעדער פֿאַרשטעלען, אָבער אונזער ראָבינעזאָן האָט זיך פֿאַר קיינע שוועריגקייטען נישט געשראַקען. וואָס עס וויר מעג זיין, עס קען איהם קאָסטען פֿיעל מיה און צייט, אָבער ער מוז די דאָזיגע אַרבייט אויספֿוהרען.

נאָכדעם, ווי ער האָט אָבגעאַרבייט אַ גאנצע טאָג, פֿון בענגינען ביז מיטאָג, און האָט אויסגעהויהלט אין אַ שטאַם אַ גאנץ קליינע טיעפֿע-קייט, וואו ער האָט מעהר נישט געקענט, ווי די האַנד אַרטיגשעלען און דאָס איז איהם אויך ניט אזוי ליבט צוגעגאנגען, האָט ער דערזעהן, אז די דאָזיגע אַרבייט וועט מווען דויערען זעהר לאַנג, פֿילליכט נאָך מעהר, ווי אַ יאָהר און האָטש עס האָט איהם נישט אָבגעשראַקען אין אָבגעשטיג געמאכט, דאָך האָט ער בעשלאָסען צו טיילען דעם טאָג, און איינאַרדענען אזוי, אז ביי איהם זאָל די צייט ניט געהן לאיבוד, יעדע שעה זאָל ער וויסען, וואָס ער דאַרף און האָט צו טהון.

אויפגעשטאנען איז ער גלייך מיט טאג, גלייך איז ער געלאפען זיך איינוואשען פון דעם וואסער=קוואל, דערנאך האט ער זיך אָנגעטהון אין איז געגאנגען אויף דאָס בערגעל, וואָס איז געווען איבער זיין היהל, דאָרט האָט ער געהאט אַנאָרט, וואו ער פֿלעגט שטענדיג דאווענען, אין דאווענדיג האָט ער נאָך קיינמאָל נישט פֿערגעסען צו בעטען נאָט פֿאַר זיינע עלטערען; געקומען אהיים נאָכ'ן דאווענען, האָט ער אויסגעמאָרקען זיינע לעמלען, פֿון וועלכע ס'איז פֿאַר דער דאָזיגער צייט געוואָרען אַ גאנצע סטאדע. פֿון דעם מילך, וואָס ער פֿלעגט אויסמעלען, פֿלעגט ער העלפט אַראַבטראָגען אין קעלער אין העלפט פֿערטהון צו פֿרושטיק, און, אז ער פֿלעגט אָבטהון די אלע אַרבייט, פֿלעגט ער זיך נעהמען גרויסען אין וועג אַרײַן. אָנגעטהון דעם פֿילענדיגען, גענומען אלעס נויטיגעס—און הידא אין וועג אַרײַן! אמאָל איז ער געגאנגען צו דעם פֿרוכט=ברויט=בײַם, פֿון וועלכען ער האָט זיך געהאַלט מאַכען אַ שופֿעל, אמאָל איז ער געגאנגען צום ברעג ים זוכען אויסטרוצעס צו מיטאָג.

אַ זייגער צעהן אין דער פֿריה פֿלעגט ווערען די היץ אזוי אונטער=טרעגליך, אז ראָבינאָן פֿלעגט מווען אוועקלעגען זיין אַרבייט, איז ער דעמאָלט געגאנגען צום ים זיך באַדען. צוויי מאָל אין טאָג פֿלעגט ער זיך באַדען. אַרום האַלבען טאָג פֿלעגט ער וויעדער מעלען זיינע לעמלען. פֿון דאָס מילך, וואָס ער פֿלעגט שטעלען זייערן, פֿלעגט ער מאַ=לען קעז. ענדיגענדי די דאָזיגע אַרבייט, פֿלעגט ער זיך נעהמען צוגרייט טען מיטאָג. זיין פֿאַרשפּײַז איז געווען אויסטרוצעס, דאָס צווייטע געריכט מילך צוזאמענגעמישט מיט קעז, דאָס דריטע געריכט, אַ האַלבער קאָקוס=נוס. בײַ אזאַ מאַהלצייט קען מען ניט זאָגען, אז ס'איז זעהר שלעכט, אָבער אונזער ראָבינאָן האָט דאָך, ווי מיר ווייסען שוין, פֿערוואַלט פֿלייש אפילו אויף דעם אינוועל אויך, אפילו געבראָטענע זאָגאַר, האָט איהם זיך איצט שטאַרק געבענגט נאָך אַ שטיקעלע פֿלייש, אָבער דאָס פֿיער האָט איהם געפֿעהלט אין ער האָט זיך וויעדער געמוזט בענוצען מיט זיין לאַנג אויסגעטראַכטען מיטעל: דורך קלאַפען מאַכען ווייך דאָס פֿלייש מיאָל עס קענען עסען, ווי ער האָט דאָס שוין געטהון, איהער ער האָט געקראָגען פֿיער.

ווען ער פֿלעגט עסען מיטאָג, פֿלעגט ער זיך דעמאָלט פֿערנעה=מען מיט זיין פֿאַפּונאַ, פֿלעגט צו איהם פֿלוידערן וואָס מעהר, נאָר דער פֿויגעל זאָל זיך אויסלערגען ריידען אייניגע ווערטער. נאָך מיטאָג פֿלעגט

ער זיך פֿערנעהמען מיט גארטען-ארבייט, פֿלעגט זייען קארטאָפֿעל, פֿלעגט זיך פרובען פֿלאַנצען פֿרוכט-ברויט-בוימער, האָט מיט שטעקלעך אַרומגעצוימט זיין גארטען, האָט אַרומגעשניטען די בוימוואַנד, וואָס האָט זיין הויז אָנגעצוימט, האָט אױפֿגעפֿלאַצטען די צווייגען, כדי זיי זאָלען זיך צוזאַמענעוואַקסען ווי אַ בירעל, וואוּ די זון זאָל נישט קענען צוקומען, וואוּ מ'זאָל קענען געפֿינען אַ שאַטען אין אַ הייסען טאָג.

דער טאָג פֿלעגט אױפֿן אינוועל, צו ראַבניזאָנס גרויס בעדייערן, האַרטען אַם העכסטענס דרייצעהן שעה, אין אַרום אַ זייגער זיעבען פֿלעגט שוין ווערען פֿינסטער, און ער פֿלעגט מוזען אײַלען אין די דאָזיגע שעה מאַכען פֿארטיג אלע זיינע אַרבייט. אַרום אַ זייגער ועקס, ווען עס פֿלעגט שוין אָנהויבען דעמערן, פֿלעגט ער זיך דאַן פֿערנעהמען מיט לערנען זיך שויסען פֿון זיין פֿילען-בויגען, דאָט זיך געלערנט, ווי אזוי זיך צו בענען מיט דעם שפּיז אין אַ נויט. אינווער ראַבניזאָן האָט נאָך אַרץ גע- ציטערט פֿאַר די ווילדע און האָט געהאַפּט זי צו האַבען פֿאַר געסט יעדען טאָג, און האָט טאַקע דערבייער געוואָלט זיין גרויס מיט זיין ברודר-הבאָ קענען זי! און אז ס'פֿלעגט אָנקומען די אַמז'ע דעמערונג, פֿלעגט ער דאַמאָלסט נאָך געהן אויסמעלקען עינע לעמלען, פֿלעגט נאָך אָבעסען אָבענד-ברויט אינטער דער בעליכמונג פֿון דער לבנה אין שטערן און אזוי האָט ער בעגלייט דעם טאָג.

אין אזוי האָט ראַבניזאָן אָנגעלעבט אלע טעג צייט דריי יאָהר נאַכ-אנאָנד. אין טאָג עהנליך אָן דעם אנדערען. פּאַמעליך זענען זיי געגאַנגען און דאָך זענען זיי פֿערשוואַנדען. פֿאַר דער גאַנצער צייט האָט ער אַרץ געבויט זיין שיפֿעל, אָבער די דאָזיגע אַרבייט איז זעהר לאַנגזאַם צוגעגאַנגען און זי איז נאָך געווען ווייט צום ענדע.

איינמאָל בעטראַכט זיך פֿרוצלונג אינווער ראַבניזאָן, אז ער וואוּיהנט שוין אזאָ לאַנגע צייט אויף דעם אינוועל, אין ער האָט נאָך איהם נישט בעקוקט און נישט דורכגערייזט און ביי איהם קומט אויס, אז ס'איז נאָר אַנאָמערקט, וואָס ער געהמט נישט פֿאַר אַרײַזע איבער דעם אינוועל, כדי צו מאַכען נייע ענטדעקונגען. פֿאַר דער דאָזיגער רײזע האָט ער זיך געשראַקען נאָר צוליעב דער אימה פֿאַר די ווילדע, אָבער האַבענדיג דעם פֿילען-בויגען און שטרעבענדיג צו נייע ענטדעקונגען, האָט ראַבני-זאָן בעשלאָסען פֿאַרצוגעהמען די דאָזיגע רײזע איבערן אינוועל.

און אין דעם זעלבען טאָג האָט זיך ראַבניזאָן גענומען גרייטען אין

וועג. אייף מאַרען פֿרוי איז ער אויפֿגעשטאנען און האָט אָנגעלאָרען
איינעם פֿון זיינע לעמלעך, האָט אָנגעפֿאקט אויף איהם עסענ-וואַרג אייף
נאנצע פֿיער טעג, האָט אַרויפֿגעלעגט זיינע נאנצע בעוואָפֿנונג און האָט
זיך פֿערלאָזען אויף גאָט און מאַרש אין וועג אַרײַן!

אין דעם ערשטען טאָג פֿון זײַן וואַנדערעווען איז גאַרנישט פֿאַרנע-
קומען אזוינס, וואָס זאָל זײַן ווערט די פֿעדער, ער איז איינגעגאנגען
אונגעפֿעהר דריי מייל, און וואָס ער איז געגאנגען ווייטער, האָט ער זיך
אַײַן מעהר איבערצייגט, אז זײַן הײהל געפֿינט זיך אין דער ערנסטער
געגענד פֿון אינוועל, אויף פֿיעל ערמער האָט ער געפֿונען פֿרוכטבארע
בוימער, וואָס ער האָט גאָר אייף זײַן לעבען אוועלכע נישט געזעהן,
אין אזוי איז פֿאַרײַכער דער טאָג און ס'איז אָנגעקומען די נאַכט, און
האָבענדיג מורא פֿאַר ווילדע היות, איז אונזער וואַנדערער ראָבנזאָן
אַרויף אויף אַבויים און האָט איבערגענעכטיגט, און ווי גאָר דער טאָג
אז אָנגעקומען, האָט ער זיך ווידער געלאָזט אין זײַן אומבעקאנטען
וועג אַרײַן, און אזוי געהענדיג, האָט ער ענדליך דערגרייכט דעם כאַמץ
סוף פֿון דרום-זייט אינוועל, דאָ איז שוין די ערד געווען גאָר אַנאַנדערע,
אזאמדיגע, ראָבנזאָן האָט נאָך געוואַלט אַדורכגעהן דעם לאַנדשאַפֿן,
אַבער דאָ האָט ער עפֿים דערזעהן אזוינס, וואָס האָט איהם, ווי אַדווער
געטראָפֿען, ווי קאַלך איז ער געוואָרען בלאַס אין ער האָט זיך געטריי-
סעלט מיט זײַן נאנצען קערפֿער.

ער האָט דערזעהן אויפֿ'ן זאַמד שפורען פֿון מענשליכע פֿיס, און
ער איז אזוי דערשראָקען געוואָרען, אז איהם האָט זיך געדאַכט, אז ער
זעהט שוין דעם סאַמע מענשען, וועלכער האָט די דאָזיגע שפורען צו-
לעגט אויפֿ'ן זאַמד, נאַטורליך, האָט ער דאָך נישט געהאַפֿט דאָ צו
טרעפֿען אַ מענשען, וואָס זאָל זײַן איהם אַ חכר, וואָס זאָל איהם גרייט
זײַן צו העלפֿען און טיילען מיט איהם זײַן עלענד, דער מענש, וואָס
ער האָט דאָ געקענט טרעפֿען איז דאָך געווען אַ מענשען-פֿרעסער
און טרעפֿען זיך מיט אזא מענשען איז געווען פֿילייליכט נאָך געפֿעהרלי-
כער, ווי מיט אַ ווילדען טיגער.

פֿון פֿערוויינגט איז ער געפֿליבען שטעהן און האָט נישט געוואוסט
וואָס ער זאָל אָנהייבען צו טהון, אז ער איז אַפֿיסעל געקומען צו זיך,
האָט ער זיך געפֿאַסט מיט און האָט זיך געלאָזט לויפֿען שנעל ווי אַ
ווינד, נלייך ווי מ'וואַלט איהם נאַכגעיאָגט, ער האָט געזיטערט אומצו-

קוקען זיך, אין נאך שרעקליכער איז געוואָרען זיין אימה, אז ער איז צוגעלאָפֿען צו אַנאַרט, וואו ס'האָט נישט לאַנג געברענגט אַפֿייער, ס'איז נאָך אפילו אַש געלעגען. אַרום דעם פֿייער זענען געלעגען מענשען לילכע שאַרבענס, הענד, פֿיס און אנדערע בייגער פֿון דעם מענשענס ליב. אָהן צווייפֿעל האָט ער זיך איצט געפֿונען אויף דעם אָרט פֿון די קאָנבאלען - אזוי הייסען יענע ווילדע מענשען, - וואָס עסען מענשליכע פֿלייש און מאַלען פֿון דעם דאָזיגען פֿלייש זיך די בעסטע מאָהלציימען. ראָבינאָן האָט אָבגעקעהרט זיין געזיכט פֿון דעם שוידערהאַפֿטען בילד. איהם איז געוואָרען נישט גוט, עס האָט זיך איהם פֿערדרעהט דער קאָפּ, אז ער איז שווער נישט געפֿאלען אין חלשות. אָבער ער האָט זיך בעהערשט, און אז ער איז אַבוסעל צו זיך געקומען, האָט ער זיך געלאָזט לויפֿען מיט דער נרעסטער שנעלקייט, גלייך, ווי טויענדער ווילדער האָבען איהם פֿערפֿאַנגט. זיין אַרומער לעמעל האָט קוים בעוויזען פֿון איהם ניט אָבצושטעהן. פֿון גרויס פֿערצווייפֿלונג האָט ער אַראָבגעוואָרפֿען זיין בעוואָפֿנונג: דעם שפּיז, דעם פֿילענ-בויגען און אפילו דעם שטייגערניעם האַק, פֿרי ער זאָל קענען לויפֿען שנעלער, און האָט נאָך פֿון אימה פֿערגעסען, ווי נויטיג די דאָזיגע זאַלען זענען איהם געווען אין געפֿאָהר, און ווי שווער זיי זענען איהם אָנגעקומען. פֿון גרויס צוטומעלקייט האָט ער אפילו ניט בעמערקט דעם וועג, וואוהין ער האָט זיך געלאָזט לויפֿען און ווי שרעקליך איז געווען זיין אימה, אז ער איז אינגעפֿעהר נאָך אַ שעה לויפֿען צוריקגעקומען צו דעם זעלבען אָרט, פֿון דעם צווייטען זייט, מאַכענדיג אַ קרייז. אָבער ער האָט געמיינט, אז ער האָט נאָך אזא אָרט געפֿונען.

נייע שרעק! נייע בעטויבונג!

מינענדיג, אז דאָס איז אַ צווייטעס אָרט, וואו די מענשענפֿרעסער האָבען זייער פֿערדאַרבענקייט אַרויסגעוויסען, האָט ער זיך פֿון גרויס אימה געלאָזט לויפֿען, מיט דער שנעלקייט פֿון אַ שטורם-ווינד, פֿון דעם שוידערהאַפֿטען אָרט. ער איז אזוי לאַנג געלאָפֿען, ביז ער איז אָהן קרעפֿטען אנדערגעפֿאלען צו דער ערד.

ווען ער איז אזוי געבליבען ליגען אין האָט פֿון זיך אַליין נישט געוואוסט, וואָס מיט איהם טהוט זיך, האָט איהם דערווייל אויפֿגעוואַכט זיין לעמעל און האָט זיך אוועקגעלעגט ביי זיינע פֿיס. נאָך איז ראָבינאָן זאָן אנדערגעפֿאלען אויף דאָס זעלבע אָרט, וואו ער איז פֿריהער געלאָפֿען

און האָט פֿון זיך אַראָבגעוואָרפֿען זיין בעוואַפֿנונג, און אז ער האָט נאָר אויפֿגעפֿענט די אויגען, האָט ער גלייך אַרץ צוריקגעפֿונען געבען זיך און גראָז לייענען.

דערנאָך, אז די אימה איז אַביסעל אַרביבער און ער איז געקומען אַביסעל צו זיך, איז ער אויפֿגעשטאַנען און האָט אויפֿגעקליבען זינע בעוואַפֿנונג. ער האָט נאָך געוואַלט דערגרייכען צו זיין היים, אָבער ס'איז איהם געווען אומגעלייך, ווייל ס'איז שוין געוואָרען נאָנט און דאָס געהן אַהיים האָט נאָך ביי איהם בעדאַרפֿט דויערן אַהאַלבע שעה, האָט ער האָטש געוואַלט דערגעהן ביי זיין זימער פֿאַלאַץ, אזוי האָט ער אָנגערופֿען אַנאָרט מיט זעהר גוטע שמעקעדיגע גראָז, וואו ער האָט פֿערבראַט פֿיעל שענע זימער נעכט, ווייל דאָס לעצטע יאָהר זענען דאָרטען געווען מאַסקוטאַזען וועניגער ווי אומעטום.

ער איז געווען אזוי מיט און אָבגעשוואַט, אז ווייטער געהן האָט ער נישט געקענט, ווי געפֿעהרליך ס'איז ניט געווען צו בלייבען די נאַכט אונטער דעם אָפֿענעם הימעל אויף דעם ווילדען גראָז.

פֿאַרצולנג האָט ער דערהערט אַשמים, גלייך ווי פֿון הימעל אַ בת־קול און ער האָט דיטליך דערהערט די ראָזיגע ווערטער:

„ראָבינזאן, אַרעמער ראָבינזאן, וואו ביזטו געווען און ווי קומסטו אַהער?“

ראָבינזאן איז דערשראָקען אויפֿגעשפרונגען און האָט געצויטערט, ווי אַ בלאַט; ער האָט ניט געוואוסט, וואָס צו טהון, צו ער זאָל לויפֿען, צו ער זאָל בלייבען. אז ער האָט דערהערט די זעלבע ווערטער נאָכאַמאָל, האָט ער געווענדט זיין אויג אַהין, פֿון וואַנען דער קול איז געגאַנגען, האָט ער צו זיין גרויסער פֿרייד דערזעהן אויף אַ צווייט נישט ווייט פֿון זיך זיין ליבעען פֿאַפּונאי, וועלכען איז געוואָרען פֿאַנגווייליג און ער איז אוועק ווען זיין בעל-הבית, און די דאָזיגע ווערטער, וואָס ער האָט געקענט זאָגען, האָט עס איהם ראָבינזאן מיט דער צייט אויסגעלעקענט.

ליכטיג אין די אויגען איז געוואָרען ראָבינזאן'ען, אז ער האָט זיין פֿאַפּונאי דערזעהן! ער האָט צו איהם אויסגעשמרעקט זיין האַנד און האָט פֿרעהליך איהם גערופֿען: „פּאַל!“

און דער פֿויגעל איז געקומען צו איהם און אונטערשפּרינגענדיג אויף זיין גראָבען פֿינגער האָט ער ניט אויפֿגעהערט צו פֿלודערן:

„ראַבינאָן, אַרומער ראַבינאָן, וואו ביזו געווען?“
 אַנאַנצע נאַט האָט ראַבינאָן פֿון אימה און שווערע מחשבות מיט
 אַנאָיג ניט צו געטהון. ס'איז איהם אַרץ געשטאַנען פֿאַר די אויגען דאָס
 שרעקליכע בילד מיט די מענשליכע אָבגעגרויזשעטע ביינער, מיט די
 הויהלע שאַרבֿענס, הענד און פֿיס, און בשום אופן האָט ער דאָס דאָווגע
 בילד נישט געקענט פֿערגעסען און האָט זיך פֿון איהם נישט געקענט
 בעפֿרעיען. הונדערט-ערליי פֿלענער האָט ער פֿאַר זיך אויפֿגעזוכט, ווי
 אזוי ניצט ווערען פֿון די הענד פֿון די מענשענפֿרעסער, אָבער איין פֿלאַן
 איז געווען נארעשער פֿון דעם אנדערען. דאָס ערשטע האָט ער בעשלאָ-
 סען אַרץ צושטרען, וואָס ער האָט מיט אזוי פֿיעל שווייט און מיה
 בעשאַפֿען פֿאַר דער לאַנגער צייט. פֿיעל נעכט ניט דערשראָפֿען, שאַ-
 פֿענדיג די דאָווגע זאַכען, אָבער ער האָט געוואָלט, אז אויף דעם איג-
 זעל וואָל ניט בלייבען קיין שום שפורען פֿון דער מענשליכער אַרבייט
 און דעם מענשליכען גיסט, כּרי די ווילדע, אז זיי וועלען בעזוכען די
 געגענד, זאָלען גאַרניט פֿערשמעהן אין בעמערקען, אז דאָ איז אַ מענש
 געווען.

זיעבעטעם קאפיטעל .

ראַבינאָן, צויעב מעהר זיכערקייט, בעפֿעסטונג זיין וואוינונג. — אויפֿן
 אינוועל קומען אָן די מענשען-פֿרעסער. — ראַבינאָן איז מציל אַ געפֿאַנג-
 ווענעם פֿון ווילדע הענד, ער גיט איהם אַ נאַמען „פֿרייטאָג“. — ער
 געפֿינט און איהם אַ טרייען פֿריינד .

ס'איז גוט געווען, וואָס ראַבינאָן האָט אָבגעלעגט די אויספֿיהרונג
 פֿון זיינע פֿלענער, ווייל אויף מאַרגען, אז דער ליכטיגער טאַג האָט
 פֿעריאָגט די שוואַרצע שאַטענס פֿון דער נאַכט, איז ביי איהם די אימה
 געוואָרען קלענער, און ער האָט שוין גאָר אנדערש בעטראַכט די זאך.
 ער איז שוין דאָ אזוי לאַנג אויף דער אינוועל, — האָט ער געטראַכט —
 און דאָך איז נאָך קיינמאָל קיין ווילדער נישט צוגעקומען נאָהענט צו זיין
 וואוינונג, אַ קלאַרער בעווייז, אז די ווילדע געפֿינען זיך נישט אויף דעם
 אינוועל, — זיי קומען גאָר אַהער פֿון צייט צו צייט פֿון אַנאָנדער אינוועל

צו מאַכען דאָ זייערע שוידערהאַפּטע מאָהלצייטען, און מסתמא קומען זיי צעשווימען אויף זייערע שיפּלעך אויף דער דרום-זייט פֿון אינגעל, שטעלען זיך דאָרטען אָב, פראווען אָב זייערע מאָהלצייטען און פֿאַהרען אָב צוריק, נישט אומקוקענדיג זיך אפילו אויף דער איברינגער געגענד. פֿונדעסטוועגען האָט ער געוואַלט צו געפֿינען פֿעסטערע פֿעוויזען, און די זאך איז טאקע אזוי, כדי צו פֿעשליסען וואָס ער האָט צו טהון, קומענדיג דיג אהיים.

די ערשטע זאך האָט ער נישט ווייט פֿון דער בוימוואַנד, וואָס האָט אַרומגערינגעלט זיין וואוינונג, ווי אַ פֿעסטונג פֿון בוימער געמאַכט. ער האָט איינגעפֿלאַנצט אַ צוויי טויזענד ווערבֿעם-בוימלעך, וועלכע, ווי ער האָט שוין ערפֿאַהרען געהמען זיך זעהר גוט צו און וואַקסען שנעל. דערנאָך האָט ער פֿעשלאָסען מאַכען אַ דורכגאַנג אונטער דער ערד, וועלכער זאָל פֿיהרען אויף יענער זייט באַרג פֿון זיין הייז. אזוי האָט ער זיך געהאַלט צו ראַטעווען אויפֿן לעצטען פֿאַל, אויב די ווילדע וועלען פֿאַרט ענטדעקען זיין וואוינונג.

מאַכען זאָ דורכגאַנג איז, פֿערשמעהט זיך, געווען זעהר שווער און ס'האָט געדאַרפט לאַנג דויערן. די גאַנצע ערד, וואָס ער פֿלעגט אויסגראַבען, פֿלעגט ער וואַרפֿען ביי דער בוימוואַנד און פֿלעגט עס אזוי פֿעסט איינטרעטען, אז ס'איז דערפֿון געוואָרען ווי אַ מויער-וואַנד, וועלכע איז געווען אַ זעקס פֿיס די דיק און וועניגסטענס אַ צעהן פֿיס די הויך. אין אַ סך ערטער האָט ער אָפֿען געלאָוען לעכער, כדי ער זאָל קענען זעהן. איצטער, האָט ער גערעכענט, וועט ער שוין געוויס זיין זיכער פֿון אַ פֿלוצלינגען אָנפֿאַל.

און ווירקליך האָבען די ווילדע ראַבינוואַנען נישט בעאונרוהיגט, און ס'איז אַריבער נאָך עטליכע יאָהר, אין וועלכער עס איז נישט געשעהן גאָרנישט אזוינס, וואָס ס'זאָל ווערט זיין די פֿעדער. דערפֿאַר אָבער האָט מיט איהם איצט פֿאַסירט אזוינס, וואָס האָט געהאַט אויף ראַבינואַנס שיקזאָל אַ סך אַגרעסערן איינפֿלוס, ווי אַלץ, וואָס האָט מיט איהם בוז איצט געטראָגען אויפֿן אינגעל.

אין אַ שענעם וואַרעמען פֿריהמאָרגען האָט ראַבינוואַן אונטערוואַרטעט דערוועהן נישט גאָר ווייט פֿון זיך אַ געריכטען רויך. דאָס ערשטע געפֿיהל זינס, אז ער האָט דערוועהן דעם רויך איז געווען שרעק. דאָס צווייטע איז געווען נייגעריגקייט, און די ביידע געפֿיהלען האָבען איהם געטריבען

שנעל ווי א פילרענבויען לויפען צוים בארג און זעהן, וואָס דאָרטען טהוט זיך. אז ער איז צוגעקומען צוים בארג איז זיין שרעק נאָך גרעסער געוואָרען: ביים ברעג האָט ער דערזעהן שטעהן א פּינגעל שיפלעך און א מאָן דרייסיג ווילדע האָבען געטאנצט, ארוםדרעהענדיג זיך מיט ווילדע הנייות ארום אגרויסען פּייער. דאָ האָט ראָבינאָן צוואַמענגע-קליבען זיין גאנצען מוט, האָט זיך שנעל אראָפּגעלאָזט פֿון בארג צו זיך אין פּעסטינג, האָט מיטגענומען זיין גאנץ געוועהר און, פֿערלאָזענדיג זיך אויף גאָט, האָט ער בעשלאָסען צו פֿערטיידיגען זיין לעבען, ווי עס פּאסט פֿאַר אזא מאָן. נאָכדעם האָט ער זיך געשטארקט מיט אַהפֿלה צו גאָט און ארויפגעקלעטערט אויפֿן שטריק-לייטער ארויף, כדי אַכטונג צו געבען פֿון שפּיץ בארג, וואָס די ווילדע פֿינד וועלען ווייטער טהון. שוידער און שרעק האָבען איהם אַרומגענומען, אז ער האָט דערזעהן פֿון דערווייטענס, ווי די ווילדע האָבען פֿון די שיפלעך ארויסגעשעפט צוויי אומגליקליכע געבונדענע מענשען און האָבען זיי אוועקגעטראָגען צו דעם אָרט, וואו דאָס פּייער האָט געברענט! עס איז ביי איהם גישט געוועזען קיין ספק, אז מען האָט די אומגליקליכע צו דער שחיטה געפֿיהרט, ווייל איינער פֿון די ווילדע מענשענפֿרעסער האָט אַ געפֿאַנגענעם אַ וואָרף געטהון אויף דער ערד, צוויי אנדערע זענען איהם בעפֿאלען און האָבען איהם שוין געוואָלט צעשניידען, כדי צוצוגרייטען פֿון איהם זייער העם-ליכען מאַהרצייט. און אין דער צייט איז דער אנדערער געפֿאַנגענער גע-שטאנען און האָט מיט אימה נאָכגעקוקט דאָס שוידערליכע שוישפּיעל, וועלכעס האָט איהם אויך ערוואַרט. אָבער אז ער האָט בעמערקט, אז אלע זענען פֿערטראָגען מיט זיין אומגליקס-חבר און גיבען גאָרנישט אַ-טונג אויף איהם, האָט ער געמאַכט פֿליטה און מיט אַנאָינגלויבליכער געשווינדקייט האָט ער זיך געלאָזט לויפען פֿון ברעג טיעף אין אינוועל אַרײַן, גראָד צו ראָבינאָנס וואוינונג צו. צוויי פֿון זיינע פֿינד האָבען איהם נאָכגעיאָגט, ראָבינאָן האָט נאָכגעקוקט מיט פֿרויך, אז דער אַנ-טראָפֿענער לויפט פֿיעל שנעלער, ווי די נאָכיאָגער; ער איז שוין גע-וועזען גישט ווייט פֿון זיין וואוינונג און זיינע פֿערפֿאַלגער זענען אויף אַ סך אָנגעשטאנען פֿון איהם. גישט געטראַכט קיין סך, האָט ראָבינאָן געחאפט זיין שפּיץ, זיך געלאָזט לויפען פֿון בארג, צו הילף דעם גע-פֿאַנגענעם, און אין אַרײַן אייגענבליק איז ער געוועזען צווישען דעם פֿער-פֿאַלגען און זיינע פֿערפֿאַלגער.

„שמעה!“ האָט ער אנגעשריג געטהון צו דעם אומגליקליכען, ארויסשפרינגענדיג פֿון די קוסטעס: „שמעה!“ דער אַרימער פֿערפֿאַלגטער איז שמעהן געבליבען, אָבער דערוועהנדיג ראָבניזאָנען אינגאנצען אין פֿעל, האָט ער זיך אזוי דערשראָקען, אז ער האָט אלײַן נישט געוואוסט, צו וואָס ער זיך פֿאַר איהם אנדעררוואַרפֿען, אָדער ער וואָס ווייטער לויפֿען. ראָבניזאָן האָט איהם געוואונקען מיט די הענד און געגעבען איהם צו פֿערשמעהן, אז ער איז געקומען איהם צו פֿעשיצען און מיינט איהם קיין שלעכטס נישט צו טהון. דערוויילע האָבען זיך די פֿערפֿאַלגער דערנענטערט אויף אזוי פֿיעל, אז ראָבניזאָן האָט דעם ערשטען געקענט דערלאנגען מיט זיין שפּיץ. ער האָט זיך געפֿאַסט מוט און האָט איהם געגעבען אזא שמארקען שטייס אין זיין נאָקעטען לײַב, אז יענער איז געפֿלויגען צו דער ערד, דער אנדערער, וואָס איז געוועזען אנערדן הונדערט טריט ווייט פֿון זי, איז נשתיבם געוואָרען, דערוועהנדיג, וויאָס מיט זיין חבר איז פֿאַרגעקומען, נאָר גלייך האָט ער ארויסגעחאפט זיין פֿיילענדיגען און האָט אויסגעשאַסען אין ראָבניזאָנען, וועלכער האָט זיך שוין געוואַלט אַלאָו טהון צו איהם, דער פֿייל האָט איהם גלייך געטראַפֿען אין האַרצען, אָבער צום גליק אזוי שוואַך, אז ער האָט אָבגעשפּרונגען פֿון די פֿעל וואָס ער האָט געטראַגען, ווי פֿון אַ פּאַנצער, און האָט נישט געשאַדט.

אויסצושניצען אַ צווייטעס מאָל האָט איהם שוין ראָבניזאָן נישט געלאָזען: ער האָט זיך אַלאָו געטהון צו איהם און האָט איהם אַ שלײַדער געטהון אין זאָמר. איצט ערשט האָט ער זיך געווענדט צו דעם געראטעוועטען, וועלכער איז צווישען האַפּנינג און שרעק געשמאנען אויף דעמועלבען אָרט, וואו ראָבניזאָן האָט איהם געלאָזען, און האָט אלײַן נישט געוואוסט, וואָס מיט איהם טהוט זיך. ראָבניזאָן האָט איהם מיט וואונקען און צײַכענס צוגערופֿען און געהייסען איהם נאָכגען. יענער האָט געפֿאַלגט, נאָר דאָ פֿלעגט ער זיך אָבשמעלען, דאָ פֿלעגט ער זויערער מאַכען אַפֿאַר טריט, און אַנאָיסדריק פֿון שרעק און געבעט איז געלעגען אויף זיין געזיכט. ראָבניזאָן האָט איהם מיט פֿערשיעדענסטע צײַכענס ארויסגעוויזען זיין פֿריינדשאַפט און האָט איהם אַלץ געבעטען צוגעהן. דער פֿירם איז צוגעגאנגען, נאָר אַלע צעהן אָדער צוועלף טריט פֿלעגט ער פֿאַלען אויף די קניו און מיט הַכְּזֵה־דוֹנֶק מינעס און העוועה

האָט ער געוואָלט אייסדרוקען זיין רעטער אונטערטעגנקייט און אזוי ווי שווערען איהם מרייהייט.

האָט ראָבינזאָן אראָנגענומען פֿון געזיכט די מאסקע, וואָס ער האָט געטראָגען, צו בעווייזען דעם ווילדען, אז ער האָט אמענשליך געזיכט און ער זאָל זיך פֿאר איהם נישט שרעקען. גלייך איז דער ווילדער צו איהם צוגעגאנגען נאָהענט, איז געפֿאלען צו זיינע פֿיס, האָט געקוישט די ערד, וואו ער איז געשטאָנען, און האָט ראָבינזאָנס פֿוס אויף זיין האַלז געשטעלט, אלס אַ צייכען, אז ער וויל זיין שקלאָף זיין. אָבער אינזער העלד, וואָס האָט מעהר געבענקט און זיך גענויטיגט אין פֿריינד, ווי אין אַ שקלאָף, האָט איהם פֿון דער ערד אויפֿגעווייזען און האָט איהם געגעבען צו פֿערשטעהן, אז ער דארף נישט קיין שקלאָף, נאָר ער זוכט אַ פֿריינד און אַ חבר, און ער וועט פֿון איהם נאָר גוטס ווערן.

ראָבינזאָן האָט איהם מיט צייכענס געגעבען צו פֿערשטעהן, ער זאָל געהען די פֿירענבויגענס פֿון די געמייטע און זאָל מיט איהם מיטגעהן, אָבער דער ווילדער האָט איהם אָנגעוויזען, אז מען דארף די מיטע קערפֿער אין זאמד בערגראָבען, כדי די ווילדע זאָלען זיי נישט קענען געפֿינגען, אויב זיי וועלען איהם וועלען זוכען. ראָבינזאָן האָט בעווייזען דעם אינדיאנער, אז ער איז מסכים מיט דעם, און צייט אַ פֿערטעל שעה זענען ביידע קערפֿער געווען פֿערגראָבען אין זאמד, — אזוי שנעל און גע- שיקט האָט געארבייט ראָבינזאָן'ס נייער חבר. געענדיגט די ארבייט, האָבען זיי זיך ביידע געלאָזט געהן צו ראָבינזאָן'ס וואוינונג. אז זיי זענען צוגעקו- מען צום באַרג, האָבען זיי זיך אָבגעשטעלט, און ראָבינזאָן האָט אָנגע- הויבען מראַכטען, וואָס זאָל ער ווייטער טהון.

די לאַנג איז געווען אַנערנסטע. אָהן ספק האָט מען געקענט ער- וואַרטען, אז די ווילדע, ענדיגענדיג זייער שרעקליכען מאַהצייט, ווע- לען געהן זוכען זייערע פֿערלאָרענע חברים מיט דעם צווייטען געפֿאָנע- גענעם. דאן קענען זיי זיך דאָך ליכט אָנשטויסען אויף ראָבינזאָן'ס וואוי- נונג, צושטערען זי און ראָבינזאָנען מיט דעם געראַטעוועטען אינדיאנער שעכטען.

ביי די דאָזיגע מחשבות האָט איהם אַ שוידער דורכגענומען. נאָר וועלענדיג זעהן, וואָס די ווילדע טהוען, איז ער ארויף אויפֿן שפיץ באַרג, האָט זיך געשטעלט הינטער אַ בוים, פֿון דאָרטען האָט ער געווערן וואָס די ווילדע האָבען געטהון, זיי האָבען זיך געדורעהט אין אַ אַבשייליכען

טאנץ ארום די פרישע מעגשליכע בונער. ער האט זיך דורכגעגאנגען
 דורך די קוסטעס צו זיין שטרוק-לויטער, האט געהיסען זיין נייעם חבר
 נאך איהם נאכגעקוקן און ביידע האבען זיך אראפגעלאזט צו ראבינזאנען
 אין וואוינונג.

נשתומם איז געווארען דער ווילדער, דערועהענדיג ראבינזאנעם
 בעקוועם און גוט איינגעארדענטע וואוינונג; ער האט נאך קיינמאל אויף
 זיין לעבען אזוינס נישט געזעהן. עס איז געווען עהנליך אן דעם, ווי א
 דארפס-מאן קומט דאס ערשטע מאל אין שטאדט און מען פיהרט איהם
 אריין אין דעם שענסטען פאלאץ.

ראבינזאן האט מיט איהם גערעדט שטום-לשון און האט איהם מיט
 ציילענדיג געגעבען צו פערשמעהן, וואס זיי זאלען טהון, ווען זיינע ווילדע
 לאנדסלייט וועלען זיי בעפאלען, און ווי אזוי זיי זאלען זיך פערשטייגען
 ביזן לעצטען טראפען בלוט. דער ווילדער האט גוט פערשטאנען, וואס
 ראבינזאן האט געמיינט; ער האט געמאלט א בייז געזיכט, און אויפהויב
 בענדיג די האק, וואס ער האט געהאלטען אין האנד, האט ער זי אהי-
 גיגע מאל איבערגעדריעהט איבערן קאפ און האט זיך פערמאסטען אין
 דער זייט, וואו די ווילדע זענען געוועזען, גלייך ווי ער וואלט וועלען
 ווייזען ראבינזאן, מיט וואס פאר א חלק ער וועט זיי מכבד זיין, ווען זיי
 וועלען זיך נאך ווייזען. דערמיט האט ער געוואלט געבען צו פערשמעהן
 זיין האר און רעטער, אז ער האט נאך גענוג מוטה צו שטעלען זיך גע-
 גען זיינע פינדל.

ראבינזאן האט איהם אויסגעדרוקט, ווי עס געפעלט איהם זיין
 העלדענשאפט, האט איהם געגעבען א פייילענדיגען און זיין שפיו און
 האט איהם אוועקגעשטעלט הימען דאס קליינע לאך אין דער בוימוואנד,
 דורך וועלכעס מען האט געקענט זעהן דעם שטח, וואס איז געוועזען
 צווישען דער וואנד און די קוסטעס. ער אליין האט זיך געשטעלט ביי
 דער אנדערער זייט וואנד, וואו ער האט אויך געלאזט אפען א לאך.

אזוי איז פאריבער א שעה צייט, און זיי זענען אליץ געשטאנען בע-
 וואפענטע און האבען געווארט אויף דעם שונא. פרוציונג האט זיך דער-
 הערט פון גאנץ ווייט שטימען און געשרייען, און מיט שרעק האבען זיי
 ערווארט די אומגעפעטענע געסט. ביידע האבען זיי אָנגעשטעלט דאס
 געוועהר און זיי זענען שוין גרייט געווען צום קאמפף. גלייך איז אָבער
 מיעדער שטיל געווארען. איצט האט זיך זעהר נאָהענט געבען הייל

געקערט נאך איין ביווע ווילדע שמים, וועלכע האט אין דעם נאָהענטען באַרג געבוירען אַ שרעקעדיגען וויעדער-קול.

אונזערע קעמפער האָבען אָנגעשטעלט זייערע פֿילענבויגענס און זענען גרייט געוועזען דעם ערשטען, ווער עס וועט זיך נאָר ווייזען, מכבר זיין מיט אַ פֿיל אין דעם נאָקעטען לייב. ראָבינזאָן און זיין מוטער גער חבר זענען אָבגעשטאָנען אין אזא פּאָזע ביז פֿאַר נאַכט. אָבער פֿון זייער שרעק אין גרייט זיין איז גאַרנישט געוואָרען, און זי איז קלאַר געוואָרען, אז די ווילדע זענען אויף זייערע שיפֿלעך אָבגעפֿאַהרען פֿון אינוועל. ראָבינזאָן און דער חבר זיינער האָבען אוועקגעלעגט זייער גע-וועהר, און דער בעל-הבית איז אוועק דערלאנגען דאָס אָווענדברויט.

די דאָזיגע מערקווירדיגע געשעהענישען, וואָס האָבען געהאט אזא גרויסען איינפֿלוס אויף ראָבינזאָנס לעבען, זענען פֿאַרגעקומען פֿרייטאָג און דערנאָך האָט ראָבינזאָן אַנאָמען געגעבען דעם נעראַטעוועטען וויל-דען פֿרייטאָג.

ערשט איצט האָט ראָבינזאָן גוט בעטראַכט זיין נייעם חבר. ער איז געוועזען אַ יונגער מענש פֿון אַיאהר צוואַנציג, זעהר שען געוואָק-סען. זיין הויט איז געוועזען שוואַרץ-ברוין און האָט גענלאַנצט, זינע האָהר שוואַרץ און נישט געקריוועלט, ווי ביי די גענערס, נאָר לאַנגע, די נאָז קורץ און ברייט, די ליפען קליין און די צייהן ווייס ווי שניי. אין בידע אַויערן האָט ער געטראָגען פֿערשיעדענע מושלען און פֿערערן און האָט גערעכענט, אז עס איז שען און ספּאַסט איהם זעהר. ער איז אין גאַנצען געוועזען נאָקעט, פשוט ווי די מאַמע האָט איהם געהאט. ראָבינזאָן האָט שנעל אויסגעשניטען פֿון פֿעל אַ שוויץ, האָט צוגעבונדען שנירלעך און האָט איהם אָנגעטהון. נאָכדעם האָט ער איהם אויף שמים-לשון געהיסען זענען זיך נעבען איהם און עסען מיט איהם אַווענד-ברויט.

ראָבינזאָנס האַרץ איז געוועזען פֿול מיט פֿרוד. ער האָט דאָך אזוי לאַנג געבענקט נאָך אַ מענשען! אָבער נישט קענענדיג דעם האַראַקטער פֿון דעם ווילדען, האָט ער בעשלאַסען נישט אַרויסצווייזען איהם זיין פֿרוד און בכלל נישט זיין צו איהם איברונס צוגעלאַזט, נאָר, פֿער-קעהרט, בעגעהן זיך מיט איהם דערווייל שטרענג, נישט ווי מיט זיין גלייכען. ער האָט איהם געהיסען וויעדער שווערען טרייהייט און אונטער-טענגקייט און האָט איהם מיט ציילענס געגעבען צופֿערשטעהן, אז ער

נעהמט איהם אונטער זיין שוין נאָר מיט דעם תנאי, ער זאל איהם אלץ פאלגען, וואָס ער וועט איהם נאָר זאָגען, ווייל ער איז זיין האר און זיין קעניג. דערביי האָט ער זיך דערמאָהנט אָן דאָס וואָרט קאָציקא, מיט וועלכען, ווי ער האָט אַ מאָל געלייענט, די אינדיאנער רופען ווערע היפטלייט.

דערהערט דאָס וואָרט קאָציקא, האָט דער ווילדער שוין מעהר נישט בעדארפט. דאָס דאָזיגע וואָרט האָט איהם ערקלערט, וואָס זיין האר האָט געמינט און געפאָדערט. ער איז געוואָרען מלא שמחה און אינגיגע מאָל האָט ער הויך איבערגע'חורט "קאָציקא" דערנאָך איז ער געפאלען ראָבינזאָנען צו די פיס. ראָבינזאָן האָט איהם מיט גרויסקייט פון אַ פירשט געהייסען אייפשמעהן, האָט איהם פריינדליך געגעבען די האַנד, אלס אַ צייכען פון קעניגליכע געדרינקייט.

אַזאָ איז ראָבינזאָן געוואָרען קעניג, נאָר זיין הערשאַפט האָט זיך פערשפרייט איבער איין-איינציגען אונטערטאן, עטליכע לעמלעך און אַ פאָפּוּאַ.

אַבגעגעסען דאָס אַווענדברויט, איז זיין מאַיעסטעט ארויס פון טיש און האָט בעוולייגט צו פערדרינגען, ווי אזוי עס זאל איינגעארדענט ווערען דער נאַכטלעכער. דער נייער קעניג האָט געפונען פאַר גוט, אז זיין אינטערטאן, וועלכער איז אין דערוועלבער צייט געוועזען אויך זיין ערשטער מיניסטער און קאטערידענער, זיין גענעראל און קאמערדער, זיין אַבערהויפטמאַרשאַל און שלאָספערוואַלטער, דארף נישט שלאָפען מיט איהם אין הייל. ער האָט איהם געגעבען אַנאָרט אין קעלער, ווייל ער האָט געהאַט מוראָ צו שלאָפען צוזאַמען מיט אַ מענשען, וועלכען ער קען נאָך נישט און וועלכען ער האָט נאָך נישט אויסגעפרובט און וועלכער האָט נאָך געקענט דערנעהן דעם סוד פון דעם פערבאָרגענעם דורכגאַנג, וואָס האָט געפיהרט פון הייל ארויס. ער האָט בעווייזען פרייטאָגן, וואו ער זאל געהען אַ ביסעל היי, אוועקצומראָגען אין קעלער און אויסבעטען זיך ראַרטען, און זיין מאַיעסטעט האָט צו זיך צוגעגעבען דאָס גאַנצע געוועהר, ער זאל אינגאַנצען זיין זיכער פון זיין נייעם אינבעקאנטען נאַסט.

פאַר'ן שלאָפען געהן האָט אונזער ראָבינזאָן נאָך געדארַכט אויס- מעלען די לעמלעך, אויף ווייטער האָט ער געדענקט די דאָזיגע אַרבייט.

איבערצוגעבען זיין ערשטען מיניסטער, נאך דערוויילע האָט ער עס אַרײַן
געמוזט טהון מיט זײַן מאַיעסטעטישער האַנד.

נאָך דעם טאָג פֿון אזױ פֿײַער פֿאַסירונגען, איבערלעבונגען, און
שרעק, נאָך דעם אלעם, וואָס זײַ זענען פֿאַר דעם טאָג אויסגעשטאַנען
זענען זײַ געווען מיעד און מאַט און האָבען גענאַרט נאָך שלאָף און רוה.
ראַבינזאָן האָט געהויסען פֿרײַטאָג'ן געהן שלאָפֿען און אַרײַן האָט ער זיך
אויך געלעגט. און ווי מיעד ער איז נישט געווען, דאָך האָט ער נישט
פֿערגעסען אָבראווען און אָבראַנקען נאָט, וואָס האָט איהם אַרײַסגעפֿיהרט
פֿון אזױנע שרעקליכע געפֿאַהרען און האָט איהם נאָך צוגעשיקט אַ לאַנג
גענאַרטען פֿרײַנד, נאָך וועלכען ער האָט אזױ פֿײַער יאָהרען געבענקט.

אַכטעס קאַפּיטעל.

פֿרײַטאָג טאַכט ראַבינזאָנען פֿײַער. זײַ מאַכען זיך אַ פֿײַנעם מאָהרצײט.

אויף מאַרגען איז ראַבינזאָן מיט פֿרײַטאָג'ן די ערשטע זאך אוועק
אויף דעם אָרט, וואו די ווירדע האָבען געכמען געפֿראוועט זײַערע מאָהר-
צײַט. געהענדיג זענען זײַ צוגעקומען צו דעם אָרט, וואו די צוויי גע-
הרגעמע ווירדע זענען געלעגען פֿערגראָבען אין זאַמד. פֿרײַטאָג האָט
נאנץ קלאָר געגעבען ראַבינזאָנען צו פֿערשטעהן, אז ער וואָלט געווען
אַ בעלן אויסצוגראָבען די טױטע און מאַכען פֿון זײַ אַ מאָהרצײַט. ראַבינז-
זאָן איז געוואָרען שרעקליך אויפֿגעבראַכט, האָט אויפֿגעהויבען זײַן
שפּיז אין דער הויך און דראָהענדיג האָט ער איהם געגעבען צו פֿער-
שטעהן, אז ער וועט איהם טױטען אויפֿ'ן אָרט, אויב איהם וועט נאָכ-
אַמאָל איינפֿאַלען צו עסען מענשען-פֿלײַש. פֿרײַטאָג האָט דערזעהן אז
זײַן האַר איז אזױ אויפֿגעבראַכט, האָט ער זיך גלייך אונטערגעגעבען זײַן
ווירדען.

זײַ זענען צוגעקומען צו דעם אָרט, וואו די ווירדע האָבען געכמען
פֿונאַנדערגעלעגט זײַער פֿײַער. אַ שרעקליך פֿירד האָט זיך פֿאַרגעשטעלט
פֿאַר זײַערע אויגען! דאָ און דאָרט זענען געלעגען פֿײַנער, האַרב-צײַכעסע-
נע שמוקער מענשען-פֿלײַש און אין אַ סך ערטער איז די ערד געווען

געפארבט מיט בלוט. ראָבינזאָן האָט עס נישט געקענט צוועהן און האָט זיך אָבגעקעהרט. נאָר איהם איז געווען שרעקליך איבערצולאָזען אזוי די מענשליכע ביינער און ער האָט געהייסען פֿרייטאָגן אײַסגראָבען אַ גרוב, צונויפֿשארען אַ הײן די אלע ביינער און פֿערשיטען. פֿרייטאָג האָט געפֿאָלט. ראָבינזאָן האָט אָנגעהויבען זוכען אין די אש, אָפֿשר איז דאָרטען געבליבען אַ פֿונק פֿייער. אָבער אומױסט: ס'איז נישט געבליבען קײן פֿונק, די אש איז שוין געוועזען אָבגעקוהלט. און אזוי ווי ראָבינזאָן איז אזוי געשטאנען און האָט טרויעריג געקוקט אײַף די פֿערלאָשענע טױטע אש, האָט פֿרייטאָג, וועלכער האָט די גאנצע צײַט נישט אַראָבגענומען די אויגען פֿון ראָבינזאָנען, געהאפט די האַק און מאַכענדיג איהם אונט־פֿערשטענדרליכע צײַכענס, איז ער געשווינד ווי אַ פֿייל פֿון בײַגען אוועק־געלאָפען און וואַרד.

וואָס קען דאָס זײַן? האָט נישט געקענט פֿערשטעהן ראָבינזאָן און האָט מיט ערשטױנונג נאָכגעקוקט דעם ווילדען. זאָל ער נאָך זײַן אזוי אונדאנקבאַר, זאָל איהם פֿערלאָזען און נאָך צוהאַפען די האַק פֿאַר אַ צו־נאָב. אָדער זאָל ער זײַן אזא גרויזאמער אַכור און זאָל איהם וועלען ארויסגעבען זײַנע ווילדע ראַנדסלייט. „שענדליך, שענדליך!“ האָט ער אײַסגעשריגען און מיט ווילדען צאָרן האָט ער געהאפט די שפּיז און האָט איהם געוואַלט נאָכיאָגען.

ער האָט זיך געלאָזט לױפֿען איהם נאָכיאָגען, נאָר ער האָט דער־זעהן, אַז פֿרייטאָג פֿליהט צוריק. ראָבינזאָן איז ערשטױנט געבליבען שטעהן. פֿרייטאָג האָט הײך און האַנד געהאַלטען אַ בױנטעל טרוקען רױ־כערנדיגעס גראַז. ער האָט עס אַוואָרף געטהון אײַף דר'ערד, האָט גע־שווינד אָנגעלענט נאָך טרוקען גראַז און שטיקלעך האַלץ, און ראָבינזאָן האָט צו זײַן גרויס פֿרײַד, דערזעהן זיך אױפהױבען אַ העל לױסטױג פֿייער. ראָבינזאָן איז געוועזען אײַסער זיך פֿאַר פֿרײַד, וואָס ער האָט וויעדער פֿייער, נאָך וואָס ער האָט אזוי געבענקט און וואָס האָט איהם אזוי געפֿעהלט. גלייך האָט ער גענומען אַ ברענענדיגע האַלאַוועשקע און איז אוועקגעלאָפען אהיים, בעגלייט פֿון פֿרייטאָג. דאָ האָט ראָבינזאָן זאָן פֿונאַנערגעלעגנט בײַ זיך אײַפֿיץ קיך אַפֿייער און האָט אַרײַנגעלעגנט באַקען עטליכע קארטאָפֿעל. נאָכדעם איז ער אוועקגעלאָפען צו זײַנע לעמלען, האָט אײַסגעקליבען אַ יונג לעמעלע, געבראַכט אהיים און דאָס געשאַכטען, האָט עס אָבגעשוונדען, האָט אָבגעשניטען דערפֿון אַ פֿיערט־

חלק, האָט עס אַרויפגעטוהן אויפ'ן שפיץ-בראָטען און האָט געהייסען פֿרײַטאָג'ן אַכטונג געבען אויף דעם. דערנאָך האָט ער אָנגעשניטען נאָך אַ שטיק פֿלייש, האָט עס גוט דורכגעוואשען, האָט אָנגעשילט עטליכע קארטאָפֿעל און האָט עס אַלץ אַרײַנגעלעגט אין אַ מאָפּ, אָנגעגאָסען מיט וואַסער און האָט אַפֿילו נישט פֿערגעסען צו בעואַלצן. דעם אָנגעגאָסע-נעם מאָפּ האָט ער אוועקגעשטעלט צום פֿייער.

פֿרײַטאָג האָט אויף דאָס אַלץ געקוקט מיט גרויסע אָפֿענע אויגען.

וועגען קאָכען האָט ער נאָך קיינמאָל אויף זײַן לעבען נישט געהערט און נישט געזעהן. ער האָט אַפֿילו נישט געקענט בענדיג-זען צו וואַס דארף מען נאָך דאָס וואַ-זער אין מאָפּ. און אז דאָס האָט אַרײַנגע-אָרײַט און דאָס וואַסער אין מאָפּ האָט אָנגעהויבען צו זייען, האָט זיך פֿרײַטאָג שוואַרץ דערשראָקען, ווייל איהם איז נאָרנישט איינ-געפֿאלען, אז דאָס וואַסער זאָל פֿון זיך אַרײַן קומען אין

בעייגענוג. אָבער אז דאָס וואַסער האָט פֿון אַלע זײַטען אָנגעהויבען צו קאָכען און צו לויפֿען, איז איהם איינגעפֿאלען, אָפֿשר וועט דאָרטען נישט אַמאָל אַלעבעדיגע הילף, און ער האָט אַרײַנגעשטעקט אַהין די האַנד צו האַפֿען די הילף, זי זאָל נישט אַרויסטרייבען דאָס גאַנצע וואַסער. אָבער

אין דעמוועלען אויגענבליק האט ער געגעבען אזא יאָמערליך געשרי פֿאַר שרעק און וועהמאָג, אַז ראַבינאָן, דער הערענדיג, איז געווען זיכער, דאָס די ווילדע האָבען זיי געפונען אין האָבען שוין געפאַקט זיין פֿרייטאָגן. נישט לאַנג געטראַכט, איז ער אַרויסגעפֿלויגען פֿון הייז, אָבער ווי ער שטוינט איז ער געפֿליבען, אַז ער האָט דערועהן פֿרייטאָגן איינעם אַליין, וועלכער האָט אָהן אויפהער משונה די געשריגען און אַרומגעזעט. האָט שוין ראַבינאָן אַליין נישט געוואוסט, וואָס דאָ טהוט זיך. ענדליך איז ער ערפֿאַהרען, וואָס דאָ איז געשעהן, אַז פֿרייטאָג האָט זיך אָנגעברוהט די האַנד אין דעם הימען וואַסער. פֿילע מיה האָט געקאָסט ראַבינאָנען, פֿון וואַנען ער האָט בערוהיגט דעם ווילדען און האָט איהם איינגערעט וועדער זיך צו זעצען ביים פֿייער און דרעהן דעם שפיץ בראַטען. די יוד, די קארטאָפֿעל און דאָס בראַטענס זענען שוין געוואָרען פֿאַרטיג. אָבער ס'האָט געפֿעהלט אַ לעפֿעל. האָט ראַבינאָן גענומען און פֿונדערענגאָסען די יוד אין צוויי אנדערע מעפֿלעך, כדי פֿון דאָרטען טרינקען. נאָר פֿרייטאָג האָט בשום אופן זיך נישט געוואַלט צוריהרען צום טעפֿעל, וויל ער האָט די יוד געהאלטען פֿאַר אַ צויבער-געטראַנק. דאָס פֿלייש אָבער און די קארטאָפֿעל האָט ער געגעסען מיט גרויס פֿער-געניגען.

איהר קענט זיך קוים פֿאַרשטעלען, ווי אזוי די וואַרעמע זעטונגע שפּינען האָבען דערפֿעהט אינזער ראַבינאָנען. עס איז איהם נאָר גע-וואָרען פֿעהליכער אויפֿן האַרצען און זיין לעבען איז איהם שוין נישט אויסגעקומען אזוי שלעכט, עלענד און איינזאם. ער האָט געהאט זעבען זיך אַ מענשען, פֿון וועלכען ער האָט אַ נויג געהאט און האָט ער האָט מיט איהם נישט געקענט ריידען, איז איהם דאָך געווען אַסך פֿעהליכער מיט איהם, ער האָט וועדער געהאט פֿייער און געשמאקע געוונדע עסענס לרוב, און איהם האָט איצט גאָרנישט געפֿעהלט. נאָר איין גרויסע דאגה האָט ער געהאט, וואָס האָט איהם נישט געלאָזט ריהען: טאָמער קומען אָן די ווילדע זוכען זייערע חברים, וואָס ראַבינאָן האָט געהרגעט, איז וואָס וועט דאמאָלס זיין? עס קען דאָך קומען צו אַ בלוטיגע בעגעגעניש, און שטענדיג האָט ער אַלץ געטראַכט מיטלען, ווי אזוי זיך צו בעוואַ-רענען פֿון די ווילדע.

ער האָט שוין לאַנג געוואַלט מאַכען פֿון זיין קליינעם שפּאַס אַ פֿעסטונג. נאָר פֿל-זמן ער איז געוועזען אַליין, איז עס איהם אויסגעקומען

אונמעגליך. אָבער איצט, זאלבענאנדר, האָט ער שוין געקענט טראַכטען דערפון און האַפֿען, אז זיי וועלען עס קענען אויספֿיהרען. ער האָט גלייך גענומען אויספֿיהרען זיין פֿלאַן. מען האָט געדארפֿט אויסגראַבען אַרום דער בוימוואַנד אַ ברויטען טיעפֿען גראַבען. פֿון דער אויסגעגראַבענער ערד אָנשטען אַ וואַל און אין די זייטען פֿון דעם גראַבען אָנזעצן סלאַ פֿעס אָדער פֿאַליסאָדען. אין דעם דאָזיגען גראַבען האָט ער געוואַלט אָב־פֿיהרען דאָס וואַסער פֿון דעם קוואַל, וואָס האָט געשלאָגען נישט ווייט פֿון זיין וואוינונג, כדי איהם זאל נישט פֿעהלען קיין וואַסער און פֿאַל. אז די ווילדע וועלען בעלעגערען זיין שלאָס.

מיט גרויס מיה האָט זיך איהם איינגעגעבען קלאַר צו מאַכען פֿריי־טאָג'ן אין זיין פֿלאַן. און ווי פֿרייטאָג'ן איז קלאַר געוואָרען די זאך, איז ער גלייך אוועקגעלאָפֿען צוים ברעג ים נאָך געצייג אויף גראַבען און אַרויסוואַרפֿען די ערד: נאָך שאַרפֿע פֿלאַכע שטיינער און גרויסע מוּשעלען. איהר קענט זיך פֿאַרשמעלען, אז ס'איז נישט געוועזן אזא גרינגע זאך, ווייל דער גראַבען, ער זאל זיין ווי געהעריג, האָט ער געמוזט זיין ווענגסטענס דריי אַילען די טיעף און פֿיער אַילען די ברויט. און דער לענג האָט ער געדארפֿט האַלטען פֿון אַכציג ביז הונדערט שריט. ס'לופֿעס האָט מען בעדארפֿט אַ פֿיער הונדערט שטיק: אין די דאָזיגע ס'לופֿעס האָט מען געמוזט אַרומהאַקען און פֿערשפּיצען מיט איין־איינציגער שטיינערנער האַק. היינט האָט מען נאָך געדארפֿט אויסער דעם דאָזיגען גראַבען אויס־גראַבען נאָך איינעם אויף איבערצופֿיהרען דאָס וואַסער. און צווישען דעם קוואַל און ראַבינוואַנס וואוינונג האָט מען נאָך בעדארפֿט אַראַב גראַבען דאָס קליינע בערגעל. אויסצופֿיהרען אזא ריזיגע אַרבייט איז נישט געווען זען פֿון די קליינע זאַלען! אָבער די אלע שוועריגקייטען האַבען נישט איבערגעשראַקען אונזער ראַבינוואַנען.

מיט גאָטס הילף און אין אַנוסער שעה, האָט ער געזאָגט, ווי שטענדיג, ווען ער פֿלעגט אָנהויבען אַ שווערע אַרבייט.

ראַבינוואַן מיט פֿרייטאָג'ן האַבען טאָג־טעגליך פֿלייסנ געאַרבייט פֿון אין דער פֿרוה ביז שפּעט אין אַווענד, און עס איז געוועזן צו בעוואונדערן, וואָס זיי פֿלעגען יעדען טאָג אויפֿטהון מיט וויערע קלאַנגעדיגע גע־צייג, צום גליק האָט צוויי חדשים נאָכאנאנד געפֿלאָזען אַ שטאַרקער ווינד; די ווילדע האַבען נישט געקענט קומען אויף ראַבינוואַנס איינזעל, און ס'איז נישט געווען וואָס מורא צו האַבען פֿאַר אַנאַפֿאַל פֿון זיי.

בײַ דער ארבייט האָט ראָבינזאָן געלערנט פֿרײַטאָג׳ן דײַ שפּראַך, און פֿרײַטאָג איז געווען צו בעוואונדערן פֿעהיג: צײַט אַ האַלב יאָהר האָט ער אויף אזוי פֿיעל דערגאַנגען אין דער שפּראַך, אז זײַ האָבען זיך שוין געקענט בײַדע צוזאַמענרײַדען. און דאָס איז געוועזען אַ נײַער קוואַל פֿון פֿרײַד פֿאַר אונזער ראָבינזאָנען.

פֿרײַטאָג האָט זיך אַלץ מעהר און מעהר אַרויסגעוועזען פֿאַר אַ גוט־הערציגען, טרײַען און איבערגעגעבענעם מענשען, און ער איז געוועזען ראָבינזאָנען איבערגעגעבען מיט לײַב און לעבען. ראָבינזאָן האָט איהם זעהר לײַעב געהאַט, אז אפֿילו שלאָפען האָט ער איהם שוין אויך נישט אָבגעלאָזט פֿון זיך. נאָך וועניגער ווײַ אין פֿיער חדשים האָבען זײַ שוין פֿאַרטיג געמאַכט זײַער שווערע ארבייט און פֿאַר די ווילדע האָבען זײַ שוין נישט אזוי שטאַרק געדאַרפט מײַרָאָ האָבען.

אײַנמאַל אין אַ שטעקט פֿרוי־מאַרגען איז ראָבינזאָן געגאַנגען מיט פֿרײַטאָג׳ן בײַם ברעג ים. זײַ זענען צוגעקומען צו אַ בערגעל, פֿון וועל־לען מען האָט געקענט זעהן די געגענד ווייט אַרום. און ווײַ פֿרײַטאָג איז אַרויף אויפֿין בערגעל און האָט זיך אײַנגעקוקט און דער ווייט אַרײַן, וואו ס׳האַבען זיך געדונקעלט אײַניגע אינזלען, האָט ער מיט אַמאָל אָנגעהויב־בען שפּרײַנגען און טאַנצען און זײַן געײַכט האָט זיך אָנגעצונדען מיט אַ ווילדער שמחה. דערזעהן די משגה־דיגע העווזות פֿון זײַן חבר, האָט ראָבינזאָן נישט פֿערשטאַנען, וואָס מיט איהם טהוט זיך, און ער האָט בײַ איהם גענומען דערנעהן, וואָס איז מיט איהם אזײַנס געשעהן. עס איז פֿרעהליך, עס איז פֿרעהליך! האָט פֿרײַטאָג נישט אויפֿגעהערט צו טאַנצען און צו מאַכען מיט די הענד: „דאָרמטען איז מײַן הײַם, — האָט ער אָנגעוויזען אויף די ווייטע אינזלען, — דאָרטען וואוינען אונזערע!“ און ראָבינזאָן האָט אויף זײַן שטראַהלענדען געײַכט און אין זײַנע פֿינגער־האַנד גע אויגען קלאָר געלײַענט, אז איהם ציהט צו זײַנגע. ס׳איז איהם געוואָרען דען אונאַנגענעהם אוי, הײַם ער האָט פֿערשטאַנען, אז אַנדערש האָט עס נישט געקענט זײַן און ס׳איז וואָגאַר געווען פֿון איהם שען, וואָס ער האָט זײַן לאַנד לײַעבער געהאַט פֿון אַלע אַנדערע ערטער און זײַנע עלטערן און פֿרײַנד פֿון אַלע אַנדערע מענשען, איז אָבער ראָבינזאָנען אײַנגעפֿאַלען, אז בײַ אַזאַ געלענע־הײַט קען ער איהם אַמאָל איבערלאָזען אַרײַן. ער האָט איהם געוואָלט אויספרובען און האָט איהם גענומען פֿונאַנדער־צופֿרעגען.

- האָסטו טאקע חשק, ליעבער פֿרײַטאָג, וויעדער צו זײַן צוואמען מיט דיײַנע לאַנדסלײַט?
- יאָ, איך וואָלט זעהר זײַן צופֿריעדען זעהן זיך מיט זײַ וויעדער.
- אָפּשר וואָלסטו געװען אַ בעלן מיט זײַ ווייטער עסען מענשענ-פֿלײַש?
- נײַן, איך וואָלט זײַ געלעקענט עסען פֿלײַש, מױך פֿון בהמות. אָבער נישט פֿון מענשען.
- אָבער ווען זײַ וועלען דיך נישט הערען און וועלען דיך אלײַן אויפֿפֿרעסען? זײַ עסען דאָך מענשענפֿלײַש!
- יאָ, — האָט ער געזאָגט — זײַ עסען אָבער נאָר דאָס פֿלײַש פֿון זײַערע געטוימע שונאים.
- אָפּשר וואָלסטו טאקע געקענט מאכען אַ שיפֿעל און איבערשױפֿען זיך צו זײַ.
- איך וואָלט געװײַט געקענט, — אַ גרויסע זאך!
- נו, אדרבה, מאך טאקע און פֿאַהר אַרױבער צו זײַ.
- דאָ האָט פֿרײַטאָג אַראָבגעלאָזט די אױנגען און איז געבליבען שטעהן אומעטױג.
- נו, איז וואָס ווילסטו איצטער, וואָס בױטו טרױערײַג? — האָט איהם געפֿרעגט ראָבינוואָן.
- איך בין טרױערײַג, ווײַל מײַן האר איז אויף מיר בײַז געװאָרען.
- בײַז? פֿאַרוואָס?
- יאָ, דו ווילסט דאָך מײַך אױעקשיקען פֿון זיך.
- אז דו בענקסט דאָך אהײַם.
- יאָ, אָבער אויב מײַן האר וועט מיט מיר נישט זײַן צוואמען, ווײַל איך נישט אהײַם.
- ג.ך וועלען דאָך דיײַנע האַלטען פֿאַר אַ שונא און וועלען מײַך אויפֿפֿרעסען. אַרױף פֿאַהר אלײַן.
- בײַ די ווערטער האָט פֿרײַטאָג אַרױסגערויסען בײַ ראָבינוואָנען די האק, האָט זײַ איהם געגעבען אין האַנד, האָט אונטערגעשטעלט זײַן קאָפּ צום אָבהאַקען.
- וואָס ווילסטו? — האָט פֿערוואונדערט געפֿרעגט ראָבינוואָן.
- הרגע מײַך, — האָט פֿרײַטאָג געענטפֿערט, — מיר איז בעסער זאָלסט מײַך טױמען אויפֿ'ן אָרט, אײַדער זאָלסט מײַך אױעקשיקען פֿון זיך.

און טרעהרען האָבען זיך ביי איהם געקליקעלט פֿון די אויגען.
 ראַבינאָנען האָט עס שטארק געריהרט. ער האָט איהם אַרומגענו-
 מען און געזאָגט:

— נישט דאנה, מיין ליבער פֿרײַטאָג, איך וויל זיך מיט דיר נישט
 צושיידען. איך האָב דײַך נאָר געוואָלט אויספֿרויבען. איך האָב דײַך אַזוי
 ליבע, ווי דו מיך.

ראַבינאָנען איז געווען זעהר צופֿרידען, און ער האָט זיך דערוואוסט,
 אז פֿרײַטאָג קען מאַכען אַ שיפֿעל. ער האָט איהם אָנגענומען פֿאַר'ן האַנד
 און איז מיט איהם אוועק צו דעם אָרט, וואו ס'האָט זיך געפֿונען דער
 פּוים, פֿון וועלכען ער האָט זיך געוואָלט מאַכען אַ שיפֿעל. ער האָט
 איהם פֿערוויזען דעם בלאַק, וואָס איז געווען אויסגעהויהלט אויף אַ דרויט-
 חלק, און האָט איהם דערצעהלט, וויפֿעל צייט ער האָט דערויף אוועק-
 געלעגט.

פֿרײַטאָג האָט געשאַקעלט מיט קאָפּ, האָט זיך צעלאַכט און האָט
 געזאָגט, אז די נאָנצע אַרבייט איז געוועזען איברונג. מען האָט געקענט
 אויסהויהלען דעם בלאַק מיט פֿייער און דאָס וואָלט געוועזען אַ סך בעסער
 און גילער. ראַבינאָנען האָט נישט געוואוסט, וואָס צו טהון פֿאַר שמחה.
 דער איינפֿאַר איז איהם זעהר געפֿעלען געוואָרען. ער האָט בעשלאָסען
 אויף מאַרנען בעגינגען אָנהויבען די אַרבייט.

אז ראַבינאָנען וואָלט עס וויסען, ווי אַפֿט ס'ווערען די זיכערסטע
 האַפֿנונגען צעשטערט.

ווייל גראַד אויף מאַרנען האָט זיך אָנגעהויבען די געוועהנליכע
 רעגענסצייט, וואָס פֿלעגט אָבהאלטען אַ חדש, און אַמאָל צוויי נאָכאַנאַנד.
 האָט שוין ראַבינאָנען געמוזט דאָס אָבלעגען און אין דער צייט פֿון די
 גרויסע רעגענס האָבען זיי זיך ביינע בעשעפֿטיגט מיט שטובֿיגע אַרבייט.
 דערווייל האָט פֿרײַטאָג געלערנט ראַבינאָנען פֿערשידענע נוצליכע
 מלאכות, און ראַבינאָנען האָט פֿון זײַן זײַט בעקאנט געמאַכט פֿרײַטאָג'ן
 מיט אויניגע זאַכען, פֿון וועלכע די ווילדע האָבען קיינמאָל נישט גע-
 וואוסט און נישט געהערט אפֿילו. אזוי רמשל האָט פֿרײַטאָג געקענט
 זעהר גוט פֿלעכטען מאַטען פֿון לינקע. ער פֿלעגט עס מאַכען אזוי פֿיין
 און געשקט, אז מען פֿלעגט דערפֿון קענען מאַכען קליידער. ראַבינאָנען
 האָט זיך ביי איהם אויסגעלערענט די אַרבייט, און זיי האָבען אָנגעגרייט
 אזוי פֿיעל מאַטען, אז זיי האָבען געקענט מאַכען פֿאַר יעדערן אַנאָנע.

אך, ווי גליקליך איז געוועזן ראבינוואן, אז ער האט ענדליך געקענט
אימבליטען זיינע קליידער פון די שטייפע, נישט געוויכטע פעל. דער-
ווייל פלעגט ראבינוואן ביי דער ארבייט זיך פונאנדערריידען מיט זיין
אנווייסיגענדען ווילדען חבר אין פלעגט איהם אויפקלערען וועגען גאט,
וועגען דער וועלט-בעשאפונג.

און אזוי האבען זיי גארנישט בעמערקט, ווי עס איז פערשוואונג-
דען די רעגענס-צייט. און וויעדער האט זיך פערשפרייט איבערן אינזעל
א קלארער, ריינער דורכזיכטיגער הימעל; די שטורמווינדען האבען זיך
איינגעשטילט און די שווערע וואלקענס, וואס האבען רעגען געבראכט,
זענען מיט די רעגענס אוועק. אין ראבינוואן מיט זיין חבר האבען וויעדער
געעטעמט די ריינע, ווארעמע, פרושע פרייהינגס-לופט. ביידע האבען
זיי זיך געפיהלט שטארקער און מונטערער און האבען זיך מיט ניי-
בעפרישטע כוחות גענומען אויסצופיהרען זייער ארבייט, וואס זיי האבען
געוואלט מאכען נאך פאר די רעגענס.

דער היפט מיסטער איז געוועזן פרייטאג. האט ער גענומען
דעם שטאם פון בוים מיט פייער אויסצוברענען. עס איז געגאנגען אזוי
געשווינד און גוט, אז די ארבייט, וואס ראבינוואן וואלט זי געדויערט
יאהרענלאנג, איז פארטיג געווארען צייט צוויי חדשים. עס האט גאר
געפעהלט א זעגעל און ארודער. פרייטאג האט זיך אָנגענומען מאכען
דעם זעגעל, ראבינוואן האט געדארפט מאכען די רודערס. קיין לייוואנד
וועבען האט ער נישט געקענט, קיין וועבשטוהל האט ער אויך נישט
געהאט; דערפאר אָבער האט ער געקענט פלעכטען מאטען, און דער-
פון מאכען די ווילדע זעגעל.

ביידע האבען זיי די ארבייט געענדיגט גלייך, ראבינוואן די רודערס
און פרייטאג דעם זעגעל. דאס שיפעל איז געוועזן פארטיג און צו
זייער גרויסער פרייד איז עס זעלטען גוט ארויס.

איצט האבען זיי זיך ביידע געקענט לאזען אין דער ריינע, נאך
וועלכער זיי האבען אזוי געגארט! וואוהין אָבער? פרייטאג האט גע-
צויגען צו זיך אויפ'ן אינזעל, וואו עס איז זיין היים געווען און זיינע
גאָהענטע. און ראבינוואנס פערלאנג איז געוועזן נאך אמעריקא, וואו
ער האט געהאט צו טרעפֿען שפאניער אָדער אנדערע אייראָפעער.
אָבער פרייטאגס לאנד איז געווען אינגאנצען פֿיער מייל ווייט, און רא-
בינוואנס אזוי ווייט, אזוי ווייט! וועלען זיי פֿאָהרען נאך פרייטאגס אינזעל.

וועלען זיי זיך נאך מעהר דערווייטערן פון אמערוקא, אין די געפֿהר פֿון דער ריזע וועט נאך גרעסער ווערען. נאָר ס'איז געבליבען זיי ראָ-
 בינזאן האָט געוואָלט, צו לאָזען זיך זעען אייראָפּעער, האָטש פֿרייטאָג
 האָט איהם אָנגעוויזען אויף אַלע שוועריגקייטען און אויף דער גרויסער
 געפֿאהר, וואָס זיי איז פֿאַרגעשטאנען אין דעם ווייטען וועג. און ס'איז
 בעשלאָסען געווערען מאַרגען צוזוגרייטען אַלץ צו דער ריזע.

נינטעם קאפיטעל.

ראבינוואן און פריטאג לאָזן זיך און אָפּגיין ים. ווייַער ריווע לאָזט זיך טויזענד אַויס, פּריטאָג מאַכט גרויסע פּאַרשויטען. ווי גרויסע זיך צו פּאַהרען אויף פּריטאָג אינוועל. די שיף אויף אַזאָר. אַזשפּאַפּיאָן מיט הערנער.

ענדליך איז אַנגעקומען דער טאָג, ווען זיי האָבען גע- דאַרפֿט אָברייזען. פּאַרן אָב- פּאַהרען האָט ראַבינוואָן גע- הייסען זיין חבר געהן צום ברעג ים און אלעין האָט ער זיך געשטעלט אויפֿן בערגעל און האָט בעטראַכט צום לעצ- טען מאָל די געגענד, וואו ער האָט פֿעבראַכט אזוי פּיער יאָהרען. ער האָט איבערגע- טראַכט אלץ, וואָס האָט דאָ מיט איהם פּאַסירט און דעב-

גרויסען הכר, וואָס גאָט האָט איהם געוויזען. מיט לעבע און טרויער האָט זיך זיין בליק אָנגעשטעלט אויף יעדען בוים, וואו ער האָט און שאַטען גערוהט, אויף יעדע זאך, וואָס ער האָט בעשאַפֿען מיט זיינע אַי- גענע הענד, מיט זיין אייגענעם שווייס און מוה. און מיט טרעהרען און די אויגען האָט ער זיך מיט יעדערע זאך געזעענע אין אז ער האָט דערזעהן די לעמלען, וואָס האָבען זיך אין גראָז געפּיטערט, האָט איהם אזוי פֿערקלעהמט דאָס האַרץ, אז ער האָט זיך געמוזט אָבקעהרען, אזוי שווער איז איהם געווען מיט זיי זיך צו שידען. נאָכאַמאָל האָט ער אויפֿ- געהויבען די אויגען צום הימל און איז שנעל אוועק צום ברעג ים.

אזעקעגעהענדיג האָט ער בעמערקט זיין טרויען פּאַפּאָנאי, וועלכער האָט אַרומגעשפּרונגען פֿון בוים צו בוים. לאָזענדיג זיך און אזוי ווייטען וועג, איז נישט אזוי בעקוועם געוועזען צו שלעפּען מיט זיך דעם פּאַפּאָנאי, נאָר ראַבינוואָן האָט נישט געקענט ביישטעהן דעם פֿערלאַנג מיטצוגעהמלען

איהם, און ער האט ארוף געטהון: „פאל! פאל!“ יענער איז בלינק אראפגעפלאויגען צו ראבינזאנען אויפ'ן האנד, פון האנד אויפ'ן א סגל און איז געבליבען אזוי ויצען. און ראבינזאן איז צוגעקומען צום ברעג ים, וואו פרייטאג האט שוין מיט אונגערולד איהם ערווארט. דאס איז געוועזען דעם דרייסיגסטען נאוועמבער, אין דער פריה, אין דעם ניינטען יאהר, וואס אונזער פריינד ראבינזאן האט פערבראכט אויף זיין ווינטען אינגעל. עס איז געווען א שיען וועטער, א שטילער גינסטיגער ווינד, ווען זיי האבן געברייזט פון דער יבשה.

קוים זענען זיי אָפּגעפּאָהרען אייניגע מינוט, דאָבען זיי זיך אָנגע- שטייטען אויף אַריף, דאָס הייסט, אויף אַרייה פּעלזען, וועלכע זענען טיילווייז געלעגען פּערבאַרגען אינטערן וואַסער און טיילווייז האָבען זיי זיך אַרויסגערוקט פֿון דעם וואַסער אַרויס. ער האָט זיך געצויגען פֿון אינוועל אין ים אַריין אויף צוויי מינען ווייט און דורכפּאָהרען דורך זיי איז געווען זעהר געפּעהרליך. דער יבער האָבען זיי געגעבען דעם זעלעל אַנאַנדערע ריכטונג, פֿדי אויסצומירען דעם געפּעהרליכען ריף. נאָר קוים האָבען זיי דערגרייכט דעם שפיץ פֿון ריף, איז זייער שיפעל פֿלוצלונג אַריינגעריסען געוואָרען אין אים-שטראָם מיט אזא שניצלקייט, גלייך ווי מען וואַלט אויף איהם אַסך זעגלען אָנגעוועצט און דער שטאַרקסטער שטורמווינד וואַלט איהם געטריבען.

מיט אלע בוחות האָבען זיי אָנגעהויבען צו רודערן אַרויסצושווימען מיט זייער שיפעל פֿון שטראָם אַרויס, אָבער אומזוסט! זיי האָבען שוין, דאכט זיך, געמוזט מיטן שיפעל פּערלאָרען געהן, ווייל העכסטענס אַ האַלבע שעה האָט עס געקענט דויערן, אז די העכסטע שפיצען פֿון די בערג אויף דער אינוועל זאָלען פּערשווינדען פֿון זייערע אויגען, און דאן, ווען דער שטראָם וואַלט זיי אפילו אַבלאָזען, וואַלטען זיי נישט געקענט דעם וועג צום אינוועל געפֿינען, ווייל זיי האָבען נישט געהאט קיין קאָמפּאָס.

דער מעכטיגער שטראָם האָט אַלץ געטריבען דאָס אַרימע שיפעל פּאַראַוויס. פֿון דעם ווינטען אינוועל האָבען זיך נאָר געווען די שפיצען פֿון די העכסטע בערג. אלע האָפּנונגען צו ראַטעווען זיך זענען פּערי- שוואַנדען. — אָבער וואָס די נויט איז גרעסער, אַלץ נעהנטער איז די זילף פֿון גאָט! ראָבינזאן האָט פֿלוצלונג בעמערקט, אז דאָס שיפעל האָט אָנגעהויבען צו געהן רוהיגער. דער שטראָם האָט זיך דאָ צעטיילט אויף

צווייטן. איינער, דער שטארקערער, איז געגאנגען צו צפון; דער אנדער-
 רער, וואָס איז געגאנגען שטילער און וואָס האָט געטראָגען זייער אַרזים
 שיפעל, האָט זיך אויסגעקרימט און האָט געפלאָסן צוריק צו דרום-זייט.
 שוואַך איז די פֿעדער איבערצוגעבען די פֿרייד, מיט וועלכער ראָ-
 בינזאָן האָט גערופֿען צו זיין האַרב-אַבגע'חלש'טען חבר: „מיטג זיך,
 פֿרייטאָג, גאָט וויל, מיר זאלען לעבען בליבען!" די נייע האַפֿנונג האָט
 זיי צוגעגעבען פֿרישע פֿוחות. זיי האָבען מיט דער גרעסטער אָנשטרענג-
 גונג גענומען רודערן געגען שטראָם; דער ווינד, וואָס האָט איצט גע-
 בלאָזען און אַנ'אנדער זייט, ווי פֿרוהער, האָט זיי מיטגעהאלפֿען און
 האָט געטריבען דאָס שיפעל צו דער מזרח-זייט אינוועל. באלד האָבען זיך
 שוין אָנגעהויבען צו זעהן די בערג אויף דער אינוועל. „לעבעדיגער, פֿריי-
 טאָג, באלד איז אַסוף צו אונזערע צרות!" הָיָט ראָבינזאָן אויסגעשריען
 צו זיין חבר, וועלכער איז געוועסען ביי די רודערס, מיט'ן פֿלייצע צום
 אינוועל.

ענדליך זענען זיי אריינגעקומען אין דאָס געווענהליכע פֿאָהרוואַסער
 און האָבען מיט אלע קרעפטען אָנגעהויבען צו רודערן צום אינוועל צו,
 וואָס האָט זיך שוין אינגאנצען געזעהן. אז זיי זענען צוגעקומען צום
 ברעג, האָט די זון שוין געהאלטען ביים פֿערנעקען און האָט מיט איהרע
 לעצטע שטראַהלען בעגלדט די בערג-שפיצען. זיי זענען ארויס אויפֿן
 ברעג פֿערמאטערטע און מודע, אָבער ס'איז שווער איבערצוגעבען זייער
 פֿרייד, ווען זיי זענען ארויף אויף דער יבשה נאָך אזעלכע סכּנות, ווען
 זיי זענען שוין אזוי נאָהענט געוועזען פֿון טויט. זיי האָבען אנאנצען טאָג
 גארנישט געגעסען און, ווי נאָר זיי זענען ארויס אויפֿן ברעג, האָבען
 זיי גלייך געמאכט אַ גראָסארטיגע סעודה פֿון דער שפיז, וואָס זיי האָבען
 מיט זיך אין וועג גענומען. נאָכדעם האָבען זיי אריינגעצויגען זייער שיי-
 פעל אין אַ קליינע בוכטע און זענען אוועק צו זייער וואוינונג אויסצו-
 רהען זיך פֿון דעם שווערען טאָג, אין וועלכען זיי האָבען זיך אזוי אָב-
 געמאטערט.

אויף מאָרגען, אז זיי זענען רהיג געוועסען ביים פֿריהשטיק, האָט
 ראָבינזאָן געזאָגט צו פֿרייטאָג'ן:

— נו, פֿרייטאָג, אָפֿשר האָסטו חשק וויערער צו לאָזען זיך מיט
 מיר און ווייטען ים אריין, ווי נעכטען?

— א, נין, — האָט אויסגעשריען פֿרייטאָג, שאַקלענדיג מיט'ן קאָפּ.

— ביזטו דען גרויס דין גאנצען געבען מיט מיר דא אויפ'ן אייני-
זאמען אינזער צו פערבליבען? — האט איהם ווייטער געפרעגט ראבינאן.
— מיט'ן גרעסטען פערנגיגען, נאך מיין פאטער וואל דא מיט מיר
אויך זיין, — האט געענטפערט פרייטאג.

— ווי, האסט נאך א פאטער? — האט זיך ראבינאן געוואונדערט.
— יא, — האט פרייטאג געזאגט — אויב ער איז נאך נישט געשטאר-
בען פאר דער צייט, וואס איך בין דא.

ביי די ווערטער האבען זיך ביי איהם טרעהרען געשטעלט אין די
אייגען. ראבינאן האט זיך דערמאנט אן זיינע עלטערן, וואס ער האט
זיי אזוי לאנג פערלאזען, און האט אויך נישט געקענט איינהאלטען די
טרעהרען. און זיי זענען בירע שטיל געבליבען, און נאך א קורצען שווי-
גען האט ראבינאן געזאגט:

— זיי מיינט, פרייטאג, דיין פאטער לעבט נאך, און אז גאטס
וויילען וועט זיין, וועלען מיר אין גילען אהין אריבערפאהרען און דיין
פאטער אהער געהבען.

פאר גרויס פרייד און דאנקבארקייט האט דער ארימער פרייטאג
א ווארט נישט געקענט אויסריידען. מיט א הויכען משונה'דיגען יאמער איז
ער אויפגעשפרונגען פון זיין ארט, איז געלאפען צו ראבינאנס פיס און
האט געקוסט די ערד, וואו ער איז געשטאנען.

אז פרייטאג האט זיך אפיסעל בערוהיגט, האט איהם ראבינאן
געפרעגט, צי ער וויל גענוג גוט דעם וועג צו זיין אינזער, זיי וואלען
זיכער זיין פון אנ'אומגליק. פרייטאג האט איהם אבער פערזיכערט, אז
דער וועג איז איהם אזוי בעקאנט, דאס ער וואלט אין האלבע נאכט אהין
געטראפען, ווייל ער פלעגט זעהר אפט קומען אהער מיט זיינע לאנדס-
לייט צו פלייערן דא זייערע נצחונות.

— ביזטו טאקע געווען דערביי, ווי מען פלעגט מענשען שעכטען
און עסען? — האט געפרעגט ראבינאן.

— א, געוויס! — האט פרייטאג מיט תמימות געענטפערט.
— און דו פלעגסט אויך מיט זיי מיטשפלייען? האט איהם אלץ דא-
בינאן אויסגעפארשט.

— יא, — האט זיך פרייטאג מודה געווען מיט א טרויעריגער
מונע. — אבער איך האב נישט געוואוסט, אז מען שאר דאס נישט.

- אויף וועלכער זייט אינוועל פלעגט איהר זיך אָבשטעלען? - האָט איהם וויעדער געפֿרעגט ראָבינוואָן.

- אויף דער דרום־זייט, - האָט פֿרייטאָג געענטפֿערט, - ווייל זי איז די נעהנטסטע און דאָרט וואַקסען קאָקוסביימער.

ראָבינוואָן האָט געדאַנקט נאָט, וואָס ער איז נישט פֿערוואַרפֿען געוואָרען אויף יענעם ברעג, וואו ער וואָלט גיך אַריינגעפֿאלען צו די זיידע אין די הענד.

אויף מאָרגען, אז זיי האָבען אויסגערעהט זייער נעכטיגען שווערען טאָג, האָבען זיי זיך גענומען צו דער גאָרטען־אַרבייט. אין די שעה'ן פֿון דוה פֿלעגען זיי טראַכטען, ווי אזוי אויסצובעסערן זייערע נעצייג. ראָבינ־זאָנען איז שוין געוועזען וועגניג צו בעוואָרען נאָר זיינע נויטיגע בעדערפֿ־גישען; איצט האָט זיך שוין איהם פֿערגלויבט צו מאַלען אַלץ בעסער און שענער.

ער האָט איינגעטיילט זיין גאָרטען אין רעגעלמעסיגע פֿעלדער און האָט זיי דורכגעשניטען מיט וועגען, וואָס האָבען זיך געצויגען גלייך, ווי אַ שנור; האָט פֿערפֿלאַנצט קוסטעס, גראָז און בוימער; איין גאָרטען האָט ער בעשטימט פֿאַר בוימער, דעם אַנדערן פֿאַר גרויס. ער האָט פֿערוזיהט קארטאָפֿעל און מאַאיס אַסך, און ווייל קיין אַקער האָט דאָ די ערד נישט אָנגערויהרט אָפֿשר זינט די וועלט איז בעשאַפֿען געוואָרען, איז עס אַלץ אויפֿגעאָנגען זעהר גוט און ס'איז געווען אַ געבענשטעם גערעטעניש.

אויך האָבען זיי זיך פֿערגומען מיט פֿיש־פֿאַנגען. ווען זיי פֿלעגען חאַפֿען פֿיש, פֿלעגען זיי זיך שוין אויסבאָרען אויך, און דאָ פֿלעגט ראָבינ־בניזאָן בעוואַנדערן די אָנגעהויערע בריה'שאַפֿט, וואָס פֿרייטאָג האָט אַרויסגעוויזען אין שווימען און אין גרונטעווען. ער פֿלעגט שטענדיג אויסגעפֿינגען אַ פֿעלזיגען אָרט, וואו דאָס וואַסער פֿלעגט שלאַגען מיט אַ מוראָ־דיגער קראַפֿט, פֿלעגט פֿועלענדיג אַריינשפּרינגען אין וואַסער און פֿלעגט פֿערברייבען אזוי לאַנג אונטערן וואַסער, אז ראָבינוואָן פֿלעגט קוים דעררעבען, ער זאָל זיך שוין וויעדער ווויזען אויפֿ'ן וואַסער. אז פֿרייטאָג פֿלעגט אַרויפֿשווימען אויפֿ'ן וואַסער, פֿלעגט ער זיך רעגען אויפֿ'ן רוקען, פֿלעגט זיך לאָזען וויעגען פֿון די חוואַליעס און פֿלעגט בכלל בעוויזען פֿל'ערלי קונצען. אַנאָנדערס מאַל פֿלעגען זיי אוועקגעהן אויף יאָנד. אויסערדעם וואָס פֿרייטאָג האָט געקענט זעהר גוט מאַלען פֿילענבויגענס,

האָל ער אויך זעהר גוט געשאַסען פֿון זי. זי פֿלעגן שיסען פֿויגלעך און יונגע לעמלען.

בעזונדערס איז ראַבינאָן צופֿרעדען געווען, וואָס פֿרײַטאָג האָט געקענט קעמען פֿון די פֿירות פֿון די ברויט-בוימער טײַג, וואָס איז גע-ווען אזוי זעמיג אין האָט כמעט געהאט אזא טעם ווי אינזער ברויט. ראַבינאָן פֿלעגט עס באַקען אויף אַ הייסען שטיין און פֿלעגט עס עסען אָנשטאַט ברויט. אויך האָט ער זיך פֿון פֿרײַטאָג'ן אויסגעלערנט מאַלען אַ זעמיגען, אַנגענעהמען און זעהר געזונדען מאַכל פֿון די קאָקוס-ניסלעך, וואָס ער האָט איינמאַל געפֿונען, וואַנדערדיג איבער'ן אינזער, און מיט-גענומען מיט זיך.

אַבערפֿאַרטיגט זיך אינגאַנצען מיט דער אַרבייט און גאַרמען, האָ-בען זי בעשטימט אַ מאַג אויף אַריבערפֿאַהרען צו פֿרײַטאָג'ן אַהיים און אַראַב-ברענגען זיין פֿאַטער צו זי. זי האָבען אַראַבגעלאָזט דאָס שיפֿעל, וואָס איז ביז אַהער געלעגען אויפֿ'ן ברעג, אין וואַסער, און האָבען עס צוגעבונדען צו אַ שטאַנג, וואָס זי האָבען אַריינגעשלאָגען אין דער ערד. אין אַווענד האָבען זי זיך צוגעגרייט צו דער רײַזע: האָבען אָנגעפֿאַקט קאַרטאָפֿעל און אַנדערע שפּײַזען און האָבען זיך געלעגט שלאָפען.

אַ שעה צײַט האָבען זי אָבגעשלאָפען. מיט אַמאַל האָט זיך ראַבינאָ-זאָן אויפֿגעקאַפט פֿון אַ שרעקליכען שטורמווינד, וואָס האָט די ערד גע-ריסען. דער דונער האָט מוראָדיג געקראַכט, אַז ער האָט געמיינט, אַז די וועלט געהט אונטער. ראַבינאָן האָט אויפֿגעוועקט פֿרײַטאָג'ן:

— הערסט, וואָס טהוט זיך אין דרויסען? — האָט געפֿרעגט ראַ-בינאָן.

— אוראי הער איך, — האָט פֿרײַטאָג געזאָגט, — וואָס וואַלמען מיר עס איצער טהון, אַז מיר וואַלמען זיין אויפֿ'ן ים.

ווי ער האָט דאָס לעצטע וואָרט אויסגעזענדט, האָט זיך דערהערט אַ שרעקליכער קנאַל, גלייך ווי מען וואַלט ערנען ווייט געשאַסען פֿון האַרמאַטען. פֿרײַטאָג האָט געמיינט, אַז ס'איז אַ דונער, ראַבינאָן אָבער איז געוועזען פֿעסט איבערצייגט, אַז דאָס האָט ער געהערט שיסען פֿון האַרמאַטען. ער איז געשווינד אויפֿגעשפרונגען פֿון געלענער, אוועקגע-לאָפען אין קיך אַרײַן, געחאַפט אַ שטיק פֿייער, אַרויפֿגעקלעמערט איבער'ן היטער אויפֿ'ן שפּײַז באַרג. פֿרײַטאָג האָט אויך דאָס זעלבע געטהון. אָבער ער האָט נישט פֿערשטאַנען, וואָס זיין האַר מיינט.

אויפ'ן שפיץ בארג האָט ראָבינוואָן שנעל פֿונאַנדערנערלענט אַ פֿייער אַ צייַלען צו געבען די, וואָס זענען געווען אין ים אָפּשר אין אַ גרויסער געפֿאָרר, אַז ביי איהם וועלען זיי געפֿינען אַ זיכערן אָרט. ער האָט פֿעֿר-שטאַנען, אַז נישט ווייט אויפֿ'ן ים געפֿינט זיך אַ שיף, וואָס האָט געשטאַ-סען פֿדי געבען צו וויסען, אַז עס געפֿינט זיך אין אַ גרויסער געפֿאָרר. אָבער אין דעם אויגענפֿליק האָט אַ גאָס געטהון אַ שרעקליכער גוסרענען און האָט פֿערלאָשען דאָס פֿייער. ראָבינוואָן מיט פֿרייטאָג'ן זענען שיער נישט אוועקגעשוואַמען און האָבען זיך קיים אַריינגעהאַפט אין היהל. אָפּשר צעהן מאָל האָט ראָבינוואָן געפרובט פֿונאַנדערצולענען פֿייער, אָבער אלץ אַ בוֹוסט: דער רענען, וואָס האָט אלץ נישט אויפֿגעהערט, האָט איהם אויסגעלאָשען.

ערשט איז ס'אין טאָג געוואָרען, האָט זיך דער שטורם איינגע-שטילט. ראָבינוואָן מיט פֿרייטאָג'ן זענען גלייך אוועק צום ברעג ים. ראָבינוואָן האָט געהאַלט צו טרעפֿען אַ שיף, אָבער ער האָט געצויטערט צו קלערען, וואָס דער שטורם האָט מיט איהם צו טהון. און אָפּשר האָט זיך איהם גאָר עס אָבגעראַכט, אַז מען שיסט פֿון האַרמאַטען און ס'האָט גאָר דער דונער געקנאַלט? אין אזוינע געדאַנקען זענען זיי צוריקגעקומען צום ברעג ים. דאָס ערשטע האָבען זיי דערזעהן, אַז דער שטורמווינד האָט אָבגערויסען זייער שיפֿעל און האָט עס און ווייטען ים אַריין פֿעֿר-שלידערט. ס'איז שווער געוועזען צוצוזעהן, ווי פֿרייטאָג האָט זיך מצער געוועזען, וואָס זיין זיסע האָפֿנונג, זעהן זיך מיט'ן פֿאָטער און זיין מיט איהם צוזאַמען, האָט דער בייזער שטורם צושטערט. טויטפֿלאַס איז ער אַלאַנגע צייט געשטאַנען, האָט אפילו אַ וואָרט נישט געקענט אויסרעדען, און מיט שטאַרע בליקען האָט ער געקוקט אויף דער ערד, גלייך ווי ער וואָלט דעם זינען פֿערלאָרען. מיט אַמאָל האָט ער אויסגעבראַכען אין אַ שרעקליכען געוויין, האָט פֿערבראַכען מיט די הענד, האָט זיך גענומען רייסען די האַהר און קלאַפען אין האַרצען.

ראָבינוואָן האָט זיך אלץ נישט געקענט אָ-קעהרען פֿון ים. ער האָט געזוכט מיט זיין בליק אין דעם אונגענדליכען וועלט-מעער, אָפּשר וועט ער פֿאַרט ערגעץ אַ שיף דערזעהן; אָבער אומזיסט! און ער איז שוין גע-וועזען זיכער, אַז דער שאָס האָט איהם אָבגענאַרט און ס'האָט נישט אַנדערש ווי דער דונער געקנאַלט. און אַ בעמירעבטער, וואָס אזא זיסע האָפֿנונג האָט איהם אָבגענאַרט, איז ער אוועק אַהיים.

אָבער אין דער היים האָט ער נישט געקענט רוהען אין ראסען.
 פֿאַר די אויגען איז איהם אלץ געשטאנען אַ שיף, וואָס האָט אויף זיין
 אינוועל איהר אנקער פֿערוואַרפֿען. און ער האָט ווידער ארויפֿגעקלע-
 טערט אײַפֿין פֿאַרן, פֿון וואַנען מען האָט געקענט זעהן דעם מזרח־ברעג.

פֿון אינוועל. אָבער פֿון
 דאַנען האָט ער אויך נישט
 געזעהן, וואָס דער זיסער טרוים
 האָט איהם געמאַלט, נאָר ער האָט
 זיך אלץ נישט געקענט פֿערווואַרפֿען
 און איז אוועק אויף אַנאָדער פֿאַרן,
 אַסך אַ העכערען און האָט פֿון

דאַרמען געקוקט אין מערבֿ־זייט. און נאָט אין הימעל! ער האָט אַ שיף
 דערזעהן! פֿרויך אין שרעק האָבען אָנגעפֿילט זיין נשמה, אז ער האָט די
 דאָזיגע שיף דערזעהן: ער האָט זינע אויגען נישט גענלויבט. אָבער עס
 איז דאָך פֿאַרט געוועזען אַ שיף, און אַ גרויסע שיף, און האָט זי איז
 געוועזען זעהר ווייט פֿון איהם, האָט ער זי דאָך אזוי דימליך געזעהן.

אז ער האָט גאָרנישט געקענט צווייפֿלען אין דעם. אָהן אַנאָמעס האָט ער זיך געלאָזט לויפֿען צו זיך אהיים. ער האָט געחאפט זיין געוועהר, אָהן וועלכען ער פֿלעגט זיך נישט ריהרען פֿון אַרט, און פֿרייטאָגן, וואָס האָט איהם אָנגעקוקט מיט גרויס פֿערוואונדערונג, האָט ער מײַהר נישט געקענט זאָגען ווי: „זי זענען דאָ! נעשווינד, נעשווינד!“ ער האָט זיך אַרויפֿגעהאפט אויפֿ'ן לײַטער און האָט זיך אזוי שנעל אַלאָז געטהון פֿון היהל אַרויס, גלייך ווי ער וואָלט פֿליגלען געהאט. פֿרייטאָג האָט אויך געחאפט זיין געוועהר און האָט זיך געשווינד אַלאָז געטהון נאָך ראָבניזאָגען.

צוויי מאָל האָבען זיי דורכגעמאַכט, ביז וואַנען זיי זענען געקומען צום ברעג, וואו אנטסקעגען אין ים איז, דאכט זיך, געווען די שיף גע-אנקערט. דאָ ערשט האָט פֿרייטאָג פֿערשטאנען, וועגען וואָס דאָ איז געגאנגען. פֿאַר שמחה האָט ראָבניזאָן גאָרנישט געוואוסט וואָס צו טהון. ער האָט געשפרונגען, ער האָט געשרייען, ער איז געפֿאַלען פֿרייטאָגן אויפֿ'ן האַלד און האָט איהם געבעטען מיט טרעהרען פֿון פֿרייד, ער זאָל אויך זיין פֿרעהליך. - איצט וועט זיך פֿאַר זיי עפֿענען אַנייע וועלט. זיי וועלען פֿאַהרען קיין אייראָפּא, קיין האַמבורג! אז ער וואָלט עס וויסען, ווי מען לעבט אין האַמבורג! וואָס פֿאַר אַ הייזער די מענשען קאָען דאַרטען בײַען! און ווי גוט, ווי רודיג, ווי אַנגענעהם מען בריינגט דאַרטען צו די צייט! - און ער האָט גענומען זוכען מיטלען, ווי אזוי צו געבען וויסען די שיפֿסלייט, אז נישט ווייט פֿון זיי געפינט זיך אַ מענש, זייערער אַ ברודער. ער האָט הויך געשרייען; אָבער פֿאַרד האָט ער בעמערקט, אז ס'איז אַניאומאָסטע מיה. האָט ער געהייסען זיין פֿריינד פֿונאַנדערלעגען אַ פֿייער, און מען זאָל פֿון שיף קענען זעהן, אז דאָ גע-פֿינען זיך מענשען. ס'איז גלייך געמאַכט געוואָרען אַ גרויסער פֿייער, און ראָבניזאָן האָט נישט אַראָפֿגענומען די אויגען פֿון שיף, פֿון וואַנען, ער האָט ערוואַרט, אז אָט-אָט פֿאַהרט אָב צו זיי אַ שיפֿעל. אָבער קיין שיפֿעל האָט זיך אַלץ נישט בעוויזען.

אַ שעה נאָכאַנאַנד האָט געברענט דאָס פֿייער, אָבער פֿון שיף האָט זיך קיינער נישט בעוויזען און קיינער נישט געקומען. האָט פֿרייטאָג פֿאַרגעלענט, ער וועט צושווימען צום שיף און וועט זאָגען די שיפֿסלייט, אז זיי זאָלען אַראָפֿפֿאַהרען צו זיי אויפֿ'ן ברעג. ראָבניזאָן האָט איהם גע-קוישט פֿאַר דאַנקבאַרוקייט און האָט איהם פֿערוואָגט, ער זאָל זיין פֿאַר-

זיכטיג און זאל נישט שמעלען זיין לעבען אין סכנה. פרייטאג האָט אראָפּגעוואָרפֿען זיינע מאמענט-קליידער, האָט אָפּגערויסען אַ גרינגעם צווייג אלס צייכען פֿון שלום, האָט איהב אַריינגעשמעקט אין מויל און איז בעהארצט אַריינגעשפרונגען אין ים אַריין. ראָזנזאָנס ברכות האָבען איהם בעגלייט.

פרייטאָג איז בשלום צוגעקומען צום שיף, איז אַינגע מאל אַרום איהר אַרומגעשוואומען און האָט געשרייען: „ווער איז דאָרטען?! קומט אַרויס, אָבער קיינער האָט איהם נישט געענטפֿערט. איז ער אַרויף אויפֿן שיפֿסלייטער, וואָס איז געהאַנגען ביי אַ זייט פֿון שיף, אַריינגעק מען איינ-וועניג. אָבער דאָ איז ער זעהר דערשראָקען געוואָרען: אַ שוואַרצע קוי-לאַטע טיף, וואָס ער האָט נאָך אזא אַויף זיין לעבען נישט געזעהן, האָט איהם בעגעגענט אין פֿאַרדעק און האָט זיך אַויף איהם צושרייען מיט אזא משונה־דיגען קול, אז ער איז שיער נישט אַנדערנגעפֿאלען פֿאַר שרעק. נאָר באַלד איז זי שטיל געוואָרען, האָט אַנגעהויבען צו מאַלען מיט'ן ווידעל און האָט גענומען וויאָיען אזוי רחמנות־דיג, אז פרייטאָג האָט פֿערשטאַנען, אז מוראָ האָבען פֿאַר איהר דערפֿער געוויס נישט. זי וויל ביי איהם נאָר שוין געפֿינען. און אז זי איז צוגעקראַכען צו זיינע פֿיס, האָט פרייטאָג זי אַגלעט געטהון און ער האָט געזעהן, אז די חיה איז דערפֿון געווען זעהר צופֿריערען.

פרייטאָג איז אלץ אומגעגאַנגען איבער'ן פֿאַרדעק און האָט נישט אויפֿגעהערט צו שרייען: „ווער איז דאָ?“ אָבער קיינער האָט זיך נאָך אלץ נישט בעוויזען. מיט גרויס פֿערוואַונדערונג האָט ער דערווילע בע-טראַכט די וואַונדערליכע זאַכען, וואָס האָבען זיך געפֿונען אויפֿן פֿאַר-דעק. פֿלוצלונג האָט ער בעקומען אזא שטאַרקען שטייט פֿון הינטען, אז ער האָט זיך אויסגעצויגען אויף דער ערד. מיט גרויס שרעק האָט ער זיך אויפֿגעהויבען און דאָ איז ער געבליבען ווי פֿערשטיינערט: פֿאַר איהם איז געשטאַנען אַ גרויסע חיה מיט לאַנגע קרומע הערנער און מיט אַ שרעקליכער פֿאַרד. זי האָט זיך געשמעלט אויף די הינטערפֿיס און האָט איהם געוואָלט אַפנים וויעדער מכבד זיין מיט די הערנער. פרייטאָג האָט געגעבען אַ מוראָ־דיגען געשרי. אין אויגענבליק איז ער געוועזען הינטער'ן פֿאַרט און האָט זיך געלאָזען מיט אלע כוחות שווימען פֿון שיף.

די שוואַרצע קודלאַטע חיה, וואָס איז, ווי איהר האָט שוין אַליין

פערשטאנען, געוועזען א פודעל, האָט זיך געלאָזט שווימען נאָך פֿרייטאָגן. נאָר ער איז געשוואומען אזוי שנעל, אז דער פודעל האָט איהם קוים געקענט דעריאָנען. ווי ער איז צוגעשוואומען צום ברעג האָט ער אפילו אַ וואָרט נישט געקענט אויסרעדן, איז געפאלען צו ראַבינזאָנס פֿיס און האָט גע'חלש'ט. ראַבינזאָן האָט מיט אלע כּוחות זיך געשטאַרעט אָבצומינערן זיין איינציגען טרייען חבר אין זיין עלענדען איינזאַמען לעבען. ער האָט איהם געקושט, געגלעט, געטרייסעלט און האָט איהם הויך גערופֿען ביים נאָמען. אז פֿרייטאָג איז ענדליך געקומען צו זיך און האָט שוין געקענט רידען, האָט ער דערצעהלט ראַבינזאָנען וועגען די שרעקען, וואָס ער איז אויפֿן שיף אויסגעשטאַנען, האָט איהם אויסגעמאַלט די שיף, ווערליג זי איז אויסגעקומען נאָך זיין שכל. ער האָט זי פֿאַרגעשטעלט ווי אַ הויכען הילגע נעם באַרג, פֿון וועלכען עס זענען אַרויסגעוואַקסען דריי הויכע בוימער (דאָס האָט ער געמיינט די מאַסט-בוימער); האָט דערצעהלט ווי די שוואַרצע קינדלעך חיה האָט איהם פֿריינדליך בענגעקענט און ווי די אַנדערע מיט די גרויסע הערנער און שרעקליכער באַרד האָט איהם געוואַלט אומבריינגען. ראַבינזאָן האָט איהם צוגעהערט מיט דער גרעסטער ערשטוינונג. ער האָט גלייך פֿערשטאַנען פֿון פֿרייטאָג'ס בעשרייבונג, אז די שרעקליכע בערדיגע חיה מיט די גרויסע הערנער איז געווען אַ ציג געוועזען. אָבער פֿון זיין נאַנצער ערצעהלונג האָט ער אַרויסגעטראָגען, אז די שיף האָט זיך אויף אַ זאַמד געזעצט, און די מענשען, וואָס האָבען זיך געפֿונען אויפֿן שיף, האָבען זי פֿערלאָזען אין זיך געראַטעוועט. אויף די קליינע שיפלעך. אָבער וואו זיי האָבען זיך אָבגעשטעלט, האָט ער נישט געקענט פֿערשטעהן. ער האָט געטראַכט, אז דער שטאַרקער מורה-ווינד, וואָס האָט זיך פֿלוצלונג אויפֿגעהויבען, האָט זיי נישט געלאָזט צושווימען צו ראַבינזאָנס אינגעל. ער האָט זיי געטריבען צו מערב-זייט און זיי זענען אָדער אין אָפענעם ים אומגעקומען, אָדער צו אַנאָדער אינגעל זיך פֿערשלאָגען. "הוואי וואָלען זיי זיך צושלאָגען צו אַ ברעג ערגעץ!" האָט ער געפֿלעצט און האָט איבערגעגעבען זיינע השערות פֿרייטאָגן.

אָבער וואָס מיט זיי איז נישט געשעהן, צי זיי זענען אומגעקומען אָדער האָבען זיך צו אַ ברעג דערשלאָגען, - מיר דאַרפֿען זעהן ראַטעווען פֿון שיף די פֿיעלע זאַכען, וואָס געפֿינען זיך דאָרט, וואָס וועלען אונז זעהר גוט צוגיין קומען". האָט ראַבינזאָן געזאָגט צו פֿרייטאָגן. אָבער זיי אזוי, אז אונזער שיפלעך איז נישטאָז" און איצט האָט איהם דער

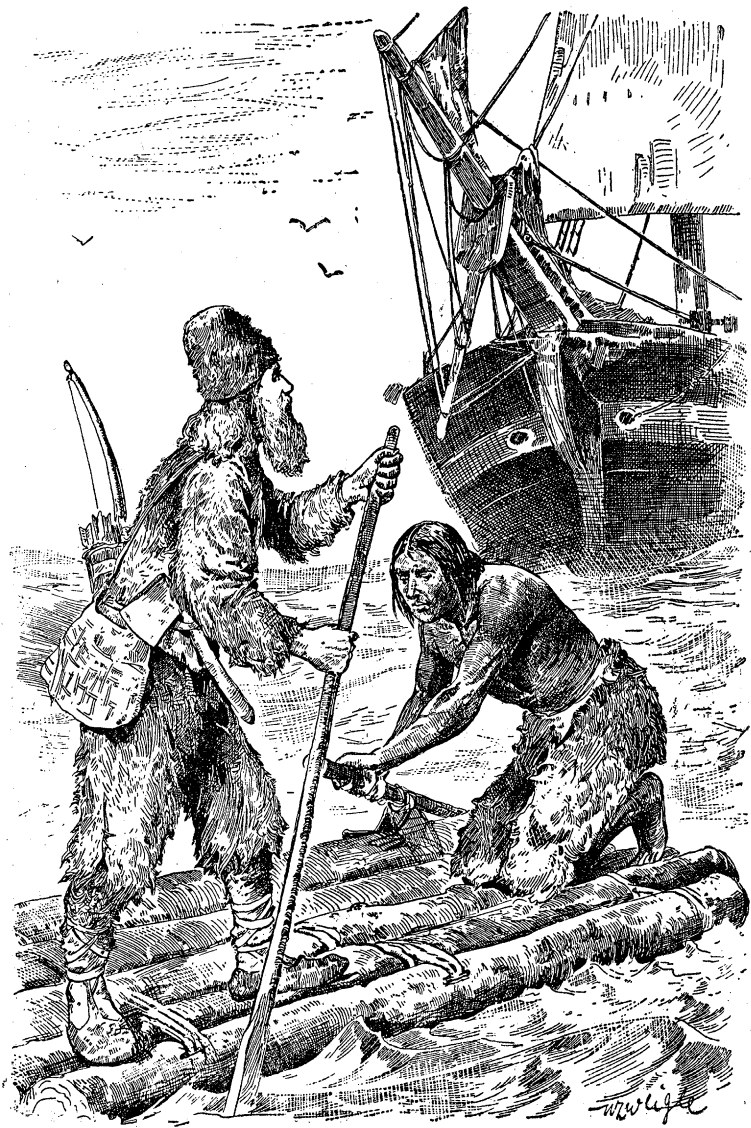
שאָרען פֿון שיפֿעל, וועלכע איז פֿערטראָגען געוואָרען, כמעט אזוי באַנג געטהון, ווי פֿרייטאָג, וועלכער האָט צוליב דעם נישט געקענט צו זיין פֿאַטער קו-מען. ער האָט געריבען דעם שמערן און האָט אַלץ געזוכט אַ מיטעל, ווי אזוי צו'ס שיקן צו צוקומען. און איהם איז איינגעפֿאלען, ער וועט זיך מאַכען אַ פֿליט, וועט צופֿאָהרען צו'ס שיקן און וועט שוין פֿון דאָרטען בריינגען וויפֿעל זאָכען ער וועט נאָר קענען. און ביי זיי איז געבליבען, איינער פֿון זיי זאָל אַהיים לויפֿען און בריינגען אויף אַ גאַנצען טאָג עסענ-וואַרג, שמריק און אנדערע געצייג, וואָס זיי האָבען אין דער היים גע-האַט. אזוי ווי פֿרייטאָג איז געגאַנגען זעהר גיך, איז ער אוועק אַהיים, דאָס אַלץ צו בריינגען, און ראָכניגאָן איז דאָ געבליבען אַנצוהאַקען דער-וויילע בוימער אויף אַ פֿליט.

ערשט פֿאַרנאַכט איז פֿרייטאָג צוריקגעקומען. צו'ס גליק איז גראָד געוועזען אַ ליכטיגע לבנה-נאַכט און זיי האָבען בודע געאַרבייט פֿון שפעט אין דער נאַכט. נאָר זיי האָט זיך אזוי שטאַרק פֿערוואַלט שלאָפֿען, אז זיי האָבען אוועקגעלעגט די אַרבייט און זיך געלעגט אָברוהען.

צעהנטעם קאפיטעל.

ראָכניגאָן און פֿרייטאָג מאַכען אַ פֿליט. זיי פֿאָהרען צו דער צובראָכענער שיק און בריינגען פֿון דאָרט גאַנצע איצרות. פֿרייטאָג'ס אַיטה ביי'ס שיסען. ראָכניגאָן איז אין אַ געפֿאהר צו ווערען דערטרוקען. זיי אָרדנען זיך איין אויפֿין בעסטען אָפֿן מיט די זאָכען, וואָס זיי האָבען געבראַכט פֿון שיק און פֿערבעסערן ווייער לאַגע. ראָכניגאָן ווערט אַ טשעסלער, אַ בעקער, אַ שטוד און אַגייער-אַרבייטער.

ווי ס'איז נאָר טאָג געוואָרען, האָט ראָכניגאָן גלייך אויפֿגעוועקט זיין חבר, מען זאָל מאַכען פֿאַרטיג די אַרבייט, וואָס זיי האָבען געמאָען אָנגעהויבען. זיי האָבען דעם גאַנצען טאָג אזוי פֿלייסג געאַרבייט, אז צו'ס אָווענד איז דער פֿליט געוועזען פֿאַרטיג. צו ווייער גליק איז גראָד אויף מאָרגען אין דער פֿריה אויסגעפֿאלען די צייט, ווען דאָס וואַסער פֿון ברעג ים פֿאַלט אָב. זיי האָבען אַ גנע נישט געדאַרפֿט וואַרטען; דאָס אָבפֿאַלענדע וואַסער האָט מיטגעשליפעט דעם פֿליט פֿון ברעג, און ווי אין אַ שטראָם האָבען זיי זיך געלאָ-זען צו דער פֿערלאָזענער שיק. די רייזע צום שיק איז צוגעגאַנגען זעהר געראָ-טען און שנעל; צייט אַ האַלב שעה זענען זיי שוין געוועזען ביי דער שיק.

עס האָט נוט געקלאַפט דאָס האַרץ ביי אונזער ראַבינזאָנען, און ער האָט פֿאַר זיינע אויגען דערזעהן די גרויסע אייראָפּעאישע שיף! זיין גרעם-טער פֿערלאַנג איז געוועזען זיך לאַזען מיט דער דאָזיגער גרויסער שיף אין פֿרייען ים אַרײַן אין דער גרויסער וועלט. אָבער אַפֿריהער האָט ער זיך געדארפֿט איבערצייגען, צי די שיף איז נישט בעשערדיגט און צי קען מען זי פֿון זאמד אַראָבנעהמען. ער איז אַרומגעפֿאָהרען אויף זײַן פֿליט אַרום און אַרום שיף, אָבער וווּ גרויס איז געוועזען זײַן וועה. און ער האָט געזעהן, און ס'איז אונטערגליך די שיף פֿון זאמד אַראָבנעהמען, ווייל דער שטורם האָט זי פֿערוואַרפֿען צווישען צוויי פֿעלדזען, זי האָט זיך אזוי פֿערהאַקט, און מען האָט זי שוין נישט געקענט ריהרען נישט אהין און נישט אַהער. און זי האָט דאָ געמוזט פֿלייבען אזוי לאַנג, ביז וואַנען די מעכטיגע הוואַליעס וועלען זי אויף שטיקלעך צושמעטערן. און אז פֿון דער האַפֿנונג צו בענוצען זיך מיט דער שיף איז גאַרנישט געוואָרען, איז ראַ-בינזאָן אַרײַן אין שיף צו בעקוקען, וואָס דאָרטען געפֿינט זיך, פֿרייטאָג איז נאָך געווען פֿון געכטען אזוי אָנגעשראַקען, און ער האָט געצויטערט מיטצוגעהן. זײַן שרעק איז נאָך גרעסער געוואָרען, און ער האָט ווידער דערזעהן די שרעקליכע היה-רעה. אָבער זי איז שוין נישט געוועזען אזוי שטאַרץ, ווי געכטען. ראַבינזאָן האָט פֿערשטאַנען, און זי איז הונגעריג און האָט זי געגעבען צו עסען, און זי האָט ווידער אָבגעלעבט.

איצטער איז ראַבינזאָן געגאנגען פֿון אײַן קאיוטע אין דער אַדערער און האָט אומגעטום געמאַכט אונטערוואַונגען, וואָס דאָרטען האָט זיך געפֿונען. זײַן פֿריינד איז געוועזען איבערשטיבלעך. טויזענד-ערליי זאַלען האָט ער געפֿונען, וואָס אין אייראָפּא זענען זײ זעהר געוועהנליך, אָבער פֿאַר זײ אויף דעם איינזאַמען אינוועל איז דאָס געוועזען אַמת'ע איצרות. ער האָט געפֿונען גאַנצע פֿעסער מיט סוכאַרעס, רייז, מעהל, קאַרן, וויין, פּוילווער, קיילען און עראָס; דאָרטען איז געוועזען האַרמאַטען, בוקסען, פּויסטאַלעטען, שווערדען און שפּויען; עס זענען געלענען העק, זענען, דאָלעטעס, ענבערס, העבעלס, האַמערס, אייזערנע שטאַנגען, צוועקעס, מעסערס, שערען, נאָדלען; ער האָט געפֿונען טעפּ, שויסלען, טעלער, לעפֿעל, פֿייער-צוואַנגען, פֿלאַז-זעק, טעצלעך און נאָך פֿערשערענע הייל-צערגע, אייזערנע, צינערנע, קופּערנע קיב-געפֿעס, אויך איז דאָ געוועזען פֿולע קאַסטענס מיט קליידער, וועש, זאַקען, שיך, שטייזעל און פֿיעל אַנדערע זאַלען, פֿאַר וואָס אונזער ענטציקטער ראַבינזאָן וואַלט גלייך

אָבנעקלעבען, ווען מען זאל ביי איהם בעטען אפילו פאר דער קלענסטער זיך, זיין גאלדנרוב, וועגען וועלכער ער האט שוין לאנג פֿערגעסען. פֿרײַטאָג איז דערביי געשטאנען מיט צוגלאַצטע אויגען און האט נישט געוואוסט, מיט וואָס מען עסט דאָס. ראָבינזאָן אָבער איז געוועזען אויסער זיך פֿאר גליק און ענטזיקונג און האט זיך מיט זיך אליין מיט געווען, וואָס ער זאל צו זיך צום ערשטען איבערפֿיהרען. נאָר לאנג האט ער נישט געקענט קומען צו אַבערשלוס, און האט נישט געוואוסט וואָס צו נעהמען פֿריהער: אלץ איז איהם, דאָרט זיך, געוועזען גלייך נויטיג און אלץ האט ער געוואלט נעהמען מיט אַמאָל. ענדליך, נאָך אַ לאנגען קליבען, האט ער בעשלאָסען צו נעהמען די פֿאַלגענדע זאַכען: 1) אַ קליין פֿעסעל פֿירלעך מיט אַ קליין פֿעסעלע שראַט; 2) בוקסען, צוויי פֿאַר פֿיס-טאַלעמען, צוויי שווערדען און צוויי שפּונען; 3) צוויי פֿאַר קליידער פֿאַר זיך און פֿאַר פֿרײַטאָג; 4) צוויי טויך העמדער; 5) צוויי העק, צוויי ועגען, צוויי העבעלס, איין פֿאַר שטאַנגען אייזען, אַ האַמער און אַ סך אַנדערע געצייג; 6) עטליכע בילדער, אַ בוסעל שרײַב-פּאַפּיער, טינג און פֿעדער; 7) דאָס גאַנצע געצייג אויף צו מאַכען פֿייער; 8) אַ פֿילע פֿאַם מיט סױ-כאַרעס; 9) לײַוואַנד אויף מאַכען זענלעך און 10) די ציג. איבערנעלעאָוט האט ער דאָס, וואָס מיר, איראַפּעער, וואַלמען צום ערשטען געהאַפּט: אַ גאַנץ פֿעסעלע מיט גאָלד און אַ קעסעלע מיט די מענטשען. ער האט עס געפונען אין דעם קאַפּיטאַנס קאָיוטע, נאָר ס'איז איהם אפילו נישט איינגעפֿאלען דאָס מיטצוגעהמען. ווייל צו וואָס האט עס איהם געקאָנט נוצען?

ביז זיי האָבען אלץ אויפגעוואַכט, אָבנעקלעבען, צונויפגעלעגט און איינגעפּאַקט, איז געבליבען אַ שעה צייט, ווען דאָס וואַסער ביי'ם ברעג ים ווערט גרעסער; דאָס הייסט די פֿלוסצייט. זיי האָבען געמוזט וואַר-טען אויף דער פֿלוסצייט, ווייל אַניט וואַלט זיי שווערליך געוועזען מיט'ן פֿליס צוצוקומען צום ברעג. פֿאַר דער שעה צייט, וואָס זיי האָבען גע-דאַרפט וואַרטען, האָבען זיי דערוויילע געמאַכט אַ סעודה אויפ'ן איראַ-פּעאַישען שטייגער.

ראָבינזאָן האט געבראַכט אַ שטיק גערוילערטען רינד-פֿלייש, אַ פֿאַר הערינג, אַ בוסעל סוכאַרעס, פּוטער, קעז, אַ פֿלאַש ווײַן, האט עס דער-לאנגט צום טיש אין דעם קאַפּיטאַנס קאָיוטע און האט זיך מיט פֿרײַטאָג'ן אוועקגעזעצט צום טיש אויף אַ פֿאַר שענע שמוהלען. און וויעדער איז

ער געזעסען ביי א שענעם טיש, אויף א שענעם שמוהל און האָט געגען-
 סען פֿון אַרעכטען טעלער, מיט אַ מעסער, מיט אַ נאָפֿעל, מעשה מענש,
 און דאָס האָט איהם אויף אזוי פֿיעל געפֿרעהט, אז ס'איז שווער צו בע-
 שרייבן. איצט האָבען איהם די דאָזיגע שפּיזען, וואָס ער האָט שוין
 כמעט זייער מעס פֿערגעסען, אזוי געשמעקט, דערהויפּט דאָס ברויט,
 נאָך וועלען ער פֿלעגט אזוי בענקען. צו פֿערשטעהן זיין פֿרייד איבער
 דעם, מוז מען עס אליין איבערלעבען און זיין אין אזאַ לאַגע, ווי ער.
 און פֿרייטאָג האָט געבויך גלאַט נישט געוואוסט, ווי מען האַלט עס
 אין האַנד אַ מעסער און אַ נאָפֿעל. ראָבּוּנאָן האָט עס איהם בעווּזען.
 אָבער אויף דעם איז זיין קאָפּ געווען גאַרנישט פֿלינג און ער איז געוואָ-
 רען אזוי מוטושטש, אז ביי איהם איז געווען רעכט צו שטעקען דעם גאָ-
 פֿעל מיט'ן שטיקעל פֿלייש דערויף אין אויער. און דעם ווײַן, מיט וועל-
 כען ראָבּוּנאָן האָט איהם מכבד געוועזען, האָט ער אויך נישט געפֿיהלט
 קיין גרויסען מעס. ער איז געוואָהנט געווען צו וואַסער, און די שטאַרקע
 משקה האָט איהם נאָר דעם גומען צוברענגט. דערפֿאַר האָבען ביי איהם
 די סוכאַרעס יאָ אויסגענומען.

דערווײַלע איז שוין די שעה פֿאַרביבער און ס'איז אָנגעקומען די
 פֿלוסצייט. זעהר געלונגען איז געווען דער וועג צוריק. דער שטראָם האָט
 זי שנעל געטריבען צוים ברעג. זיי זענען אַראָב פֿון פֿליט אין האָבען
 גלייך אָנגעהויבען אַראָבצוגעהמען די זאַלען, וואָס זיי האָבען געבראַכט
 פֿון שוף. פֿרייטאָג האָט געוואַלט זעהר וויסען, וואָס וועט מען עס טהון
 מיט די אלע וואונדערליכע זאַלען, צו וואָס וועלען זיי נוצען. צו בע-
 פֿרידיגען פֿרייטאָג'ס נייגעריגקייט, איז ראָבּוּנאָן אוועק הינטער אַ קוסט
 און האָט זיך דאָרטען אינגאַנצען איבערגעטהון. ער האָט אָנגעטחון אַ
 העמד, אַ פֿאַרמע פֿון אַנ'אַפֿיציר, לאַנגע וואַקען און שניך, האָט אַרײַנגע-
 שטעקט ביי דער זייט אַ שווערד, האָט אָנגעטהון אַ הוט מיט אַ פֿעדער
 און איז אַרויס פֿון די קוסמעס. פֿרייטאָג איז נשתומם געוואָרען: פֿאַר
 איהם איז אַ נײַער מענש געשטאַנען, גאָר נישט עהנליך אָן דעם פֿרייהער-
 דיגען ראָבּוּנאָן; אין שרעק איז ער אָבגעטראָטען אויף הינטער, גלייך ווי
 ער וואַלט אַ מענש פֿון יענער וועלט דערוועהן. ער האָט גאַרנישט גע-
 גלויבט, אז זיין האַר זאָל זיך קענען אזוי פֿערגערען. אָבער ראָבּוּנאָן,
 וועלכער האָט זיך נישט געקענט איינהאלטען פֿון געלעכטער, האָט איהם
 פֿריינדליך דערלאַנגט די האַנד און האָט איהם געשוואָרען, אז ער איז

דערעלבער ראבבנואן, זיין פריינד, נישט קוקענדיג אויף דעם, וואס ער איז און אנדערע קליידער און אין אנליקליכערע צושטאנד, ווי פריהער. דערנאך האט ער גענומען א גאנצען מאטראסקען-אנצוג, האט איהם בע-ווויען, ווי מען דארף עס אנטהון און האט איהם געהייסען זיך אויך איבער-טהון הינטער'ן קוסט. פרייטאג האט געפאלגט, אבער עס האט לאנג געדויערט. עס איז איהם געוועזען שווערליך דורכצוקומען מיט די דאזיגע קליידער. טיילען שווייס האט פון איהם גערינגען, ביז ער איז פארטיג געווארען מיט'ן אנטהון זיך; האט די ארבעט פון העמד געוואלט ארויפ-רוקען אויף די פיס, איז עס נישט געגאנגען; האט ער די הייזען געוואלט ארויפציהען אויף די הענד, האט עס וויערער נישט געטויגט. דאס רעקול איז ביי איהם אויסגעקומען, שפיליעט זיך גאר אויף הינטען - און ער האט געהאט נעכט צו זינגען און צו זאגען.

אבער דערפאר, אז ער האט זיך שוין אָנגעטהון, האט ער געטאנצט פאר שמחה. ער האט זיך אזוי גוט געפיהלט און זי, עס איז איהם געווען אזוי גוט, גרינג, אנגענעהם. הינט האט ער שוין נישט געדארפט האבען מורא פאר די אומברחמנות'דיגע מאסקיטען, וואס האבען איהם אשען פיסעל פלוצ אויסגעזויגען.

נאכדעם האט איהם ראבבנואן בעווויען, ווי אזוי צו בעגעהן זיך מיט דער האק, און דאס איז איהם אויך זעהר געפילען געווען. אין די האק איז זיי שוין טאקע פאלד ציניץ געקומען. זיי האבען צוגעמאכט צו זייער פליז א מאסטבוים און האבען גערעכענט אנטהון א זעגעל, כדי זיי זאלען נישט דארפן ווארטען אויף דער פלוסצייט. ראבבנואן האט זיך אָנגענומען די דאזיגע ארבייט צו מאכען אלעין און פרייטאג'ן האט ער אוועקגעשיקט אהיים אויסמעלקען די לעמלען, וועלכע זענען שוין צוויי טעג געוועזען נישט געמאלקען.

ביז פרייטאג איז געקומען, האט ראבבנואן גענומען א פיקס, האט זי אָנגעלאדען און האט געוואלט בעווויען פרייטאג'ן, ווי מען שויסט מיט פולווער. און גראד ווען פרייטאג איז צוריקגעקומען, האט ראבבנואן זאן דערזעהן אים-פליגעל, וועלכער איז געפליוגען מיט א פליז אין שנאָבעל. ראבבנואן האט געזאפט די פיקס, האט אנגערשרי געטהון צו פרייטאג'ן: „זעה, בארד פליז ער ארונטער!" און האט אויסגעשאסען. דער פליגעל איז ווי א שטיין אראפגעפאלען אויף דרערד. מען קען זיך שוין פארשטעלען, דעם אַרימען פרייטאג איז איינגעפאלען די ניםים!

ער האָט געגעבען אַ פּאַר אָן ררערד, און פאַר גרויס שרעק האָט זיך
 איהם געדאַכט, אז דער הימעל האָט זיך צושפּאַלען און זיין נאָט

טו פאַן האָט אָנגענו-
 מען די געשטאַלט פֿון
 ראָבינזאָנען און איז גע-
 קומען איהם בעשטראַ-
 פֿען. און אוואָרט נישט
 ריידענדיג, איז ער צוגע-
 קראַכען צו ראָבינזאָנען,
 איז געפאַלען אויף די
 קנייה, און האָט מיט צו-
 טערנדע הענד גענומען
 בעמען ביי ראָבינזאָנען,
 ער זאָל איהם מ'חל זיין.
 ראָבינזאָן האָט איהם שנעל
 אויפגעוויבען, האָט איהם
 ארומגענומען, האָט איהם
 געזאָגט, אז ס'איז נישטאָ
 פאַר וואָס זיך צו שרעקען,
 יאָט איהם דערצעהלט,

ווי אזוי די בויקס איז געמאַכט געוואָרען, ווי אזוי זי ווערט פֿערלאָרען,
 האָט איהם געלערנט, ווי צו שיסען און האָט איהם געוואָלט געבען די
 בויקס, ער זאָל אליין אויסשיסען. אָבער דער אָנגעשראָקענער פֿרייטאָג
 האָט געבעטען ראָבינזאָנען, ער זאָל עס בעסער אליין טהון. האָט ראָ-
 בינזאָן אויסגעקליבען אַ ציעל פֿאַר הונדערט טריט, האָט אוועקגעשטעלט
 פֿרייטאָג'ן געבען זיך און האָט אויסגעשיאַסען.

פֿרייטאָג איז וויעדער שיער נישט אנדערגעפאַלען, אזוי איבער-
 נאַטורליך און שרעקליך איז עס איהם אויסגעקומען, וואָס ער האָט גע-
 זעהן און געהערט. ראָבינזאָן האָט געבראַפֿען גלייך אין ציעל, און די
 גאַנצע שראַט האָט זיך טיעף אריינגעזעצט אין דאָס האַלץ. ראָבינזאָן האָט
 דערזיף אָנגעוויזען פֿרייטאָג'ן און האָט איהם געגעבען צו פֿערשטעהן, ווי
 אזוי זיי ווענען איצט זיכער פֿון די ווילדע, ווען זיי פֿערטאָגען אזא טייער
 געווער, וואָס שיסט מיט בלייז און דינער.

פֿון דעם אַרץ, וואָס פֿרײַטאָג האָט זיך אָנגעזעהן, האָט ער בעקען מען אזא אָבשיי פֿאר די אײַראָפּעער און נאָכמעהר פֿאר זײַן האַר, אז ער האָט לאַנג נישט געוואַנט צו קומען אין די פֿרײַהערדיגע חבֿר'שע בעציהונג-גען צו ראָבִינוּאָנען.

דערווייל איז אָנגעקומען די נאַכט און זײ האָבען זיך געמוזט צוועגן גענען מוט דעם גליקליכען, אונגעוועהנליכען טאָג. אויף מאַרגען זענען זײ בײַדע פֿריה אויפֿגעשטאַנען, האָבען בעהאַלטען די אלע זאַכען אין די קוסטעס און, זײ נאָר דאָס וואַסער איז אָבגעפֿאַלען האָבען זײ זיך וויעדער אוועקגעלאָזט צו דער פֿערלאָוענע שײף. זײ זענען דאָסמאָל אויך געקומען בשלום צום שײף און די ערשטע זאך האָבען זײ אַראָבגעלאָזט אויפֿ'ן פֿליט די ברעטער, וואָס האָבען זיך געפֿונען אויפֿ'ן שײף, פֿדי נישט צו פֿער-געצען זײ נעכמען די זאַכען, וואָס זײ האָבען גערעכענט מיטגעהמען.

ראָבִינוּאָן האָט נאָכאַמאָל איבערגעקוקט אַרץ, וואָס דאָרטען האָט זיך געפֿונען, און האָט וויעדער אָבגעקליבען דאָס נײַטיגסטע, ווייל אַרץ מוט איינמאָל האָט ער אויך איצט נישט געקענט מיטגעהמען. ער האָט גענומען אײַן האַרמאַט פֿון די זעקס, וואָס האָבען זיך אויפֿ'ן שײף געפֿונען. דער אַרץ, וואו זײ האָבען אָבגעלאָענט די אלע זאַכען איז געווען נישט קיין זיכערער, ווייל ער איז געווען אין דער געגענד, וואו די ווילדע פֿלעגען זיך אָבשטעלען, ער האָט זיך איצטער אפֿילו געקענט פֿערלאָוען אויף זײַנע ביקסען און פֿוסמאַלעמען, אָבער דער געדאַנק, אז ער וועט דאַמאָלס מוזען הרגענען אַמענשען און אָפֿשר נישט אײַנעם, האָט איהם געשוידערט. ווען ער האָט אָבער אַ האַרמאַט, איז איהם גענוג אויסצו-שיסען, זײ די ווילדע וועלען זיך נאָר בעווייזען, און דאָס וועט זײ פֿערשטעהט זיך, אזײ אָבשרעקען, אז זײ וועלען שוין נישט וואַגען צו צושטעהן צום אינוועל.

אויסער'ן האַרמאַט האָט ער מיטגענומען: 1) אזאק קאַרן, אַ זאַק גערשטען און אַ זאַק אַרבעס; 2) אַקאַסטען מוט צוועקעס און שרײַפֿען; 3) אַ מיץ העק; 4) אַ פֿאַם פֿולווער, קוילען און שראָט; 5) אַ זעגעל און אַ שאַרפֿ-שטיין אויף שאַרפֿען העק, מעסערס און געצייג.

פֿאַרן אָבפֿאַהרען האָט ראָבִינוּאָן וויעדער אַמאָל בעטראַכט די שײף און האָט געזעהן, אז דאָס וואַסער איז שוין גאַנץ הויך געשטאַנען אין שײף, און אז די הוואַלעיעס מיט'ן רײַכען אָן די פֿעלדען האָבען אָבגערויסען פֿון איהר אַסך ברעטער. ער האָט געזעהן פֿאַראַויס, אז דער ערשטער

שטורם וועט די שיף צו שמעטערן. און דערזיבער האט ער געוואלט וואס
גיבער איבערצופיהרען די זאכען און זיך קעהרען נאכאמאל, כדי איבער-
צולאזען וואס וועניגער אויף דער שיף, וואס האט געמוזט פערלארען
געהן. דער ווינד האט

איצט גראד געבלאזען
צום אינזער צו, און
זיי האבען מיט דער
הילף פון זענער און
רויערס זיך געלאזט
צוריק צום ברעג,
נישט ווארטענדיג ביז
די פלוסצייט וועט אנה-
קומען. אין מיטען
וועג האט זיך ראבינג-
זאן דערמאנט אן
דאס גאלד און די
דימענטען, און ס'האט
איהם פערדראסען,
וואס ער האט עס
נישט מיטגענומען.

ער אלען דארף
דאס נישט, - האט ער
געטראכט, - אבער
עס איז דאך זעהר
מעגליך, אז דער בעל-
הבית פון שיף לעבט
און ער וועט נאך קי-
מען זעהן, אפשר קען
מען נאך וואס ראמע-
ווען פון שיף. דאן
וואלט ער עס איהם

דאך געקענט אומקעהרען. און דערווייל קען דאך אַנקומען א שטורם, און
דאס גאלד מיט די דימענטען וועלען פערלארען געהן. ווי זיי זענען

צוגעקומען צום ברעג, האָבען זיי שנעל אַרָפּגעלעגט די מיטגעבראָכטע טע זאכען און זענען גלייך אוועקגעפּאָהרען צוריק צום שוף און האָבען צוגענומען דאָס פעסעלע מיט'ן גאָלד און דאָס קעסטעלע מיט די דימענט-טען. אחוץ דעם האָבען זיי שוין אויך מיטגענומען טאטשקעס, פּיעל קליידער און וועש, אַסך געצייג, געפּעס, אַלאַמטערן, אלע פּערשרי-בענגע פּאפּיערען, וואָס ער האָט געפּונען ביי'ם קאַפּיטאַן אין קאַזיטע. דערווייַל איז אונטערגעקומען די פּלוסצייט, און מיט דער הילף פּון ווינד און וואַסער זענען זיי שנעל געפּלויגען צום ברעג, וואוהיין זיי זענען אין אַ קורצער צייט אָנגעקומען.

ראַבנוואָן האָט מורא געהאַט, אַרעגען זאָל נישט פּערנעצען און קאַליע מאַכען דאָס פּולווער, זיין בעסטען אוצר. דעריבער האָט ער בע-שלאָסען צו מאַכען אַ בייידעל, אויף צו בעשיצען זיין גאַנצען אייגענס פּון אַרעגען. איצט איז עס איהם געוועזען לייכט אויסצופּיהרען: ער האָט געהאַט לייזוואַנד, גאָלדען מיט פּאַרדום און האָט זיך טאַקע גלייך גענומען צו דער אַרבייט. פּרייטאָג, וועלכער האָט גלייך איבערגענומען, ווי אזוי מען דאַרף עס מאַכען, האָט איהם אויך געהאַלפּען.

שנעל זענען זיי געוואָרען פּאַרטיג מיט דער אַרבייט, און ראַבנוואָן האָט געוואַלט פּערשאַפּען פּרייטאָג'ן אַ שטיקעל פּערנעגען -- בעווייזען איהם די רייזגע קראַפּט פּון אַ האַרמאַט. ער האָט איהם אָנגעלאָדען מיט אַ קויל, האָט איהם אָנגעשטעלט אזוי, אַז זיי זאָל טרעפּען אין וואַסער אַרײַן, כדי פּרייטאָג זאָל קענען זעהן, ווי ווייט עס פּליהט אַ האַרמאַטען-קויל, און האָט אָנגעצונדען דאָס קנױטעל.

די קויל האָט זיך צוטאַנצט איבער דער אויבערפּלעכע פּון ים און איז פּערשוואַנדען אין דער נעבעלדיגער ווייטקייט. פּרייטאָג איז געווען נתפעל און ער האָט געזאָגט, אַז די ווילדע, זיי מעגען זיין אין די טױ-זענדער, וועלען גלייך מאַכען פּליטה, ווייל זיי וועלען גאָר אַנדערש נישט קלערען, אַז דער, וואָס קען מאַכען אַזעלכע שרעקלעכע דונערס, איז דאָך געוויס מעכטיגער פּאַר זייער שטאַרקען גאָט טו פּאַן.

דערווייַל איז פּינסטער געוואָרען. ראַבנוואָן האָט אָנגעצונדען די לאַמטערן און האָט זיך גענומען איבערקוקען די פּאפּיערען, וואָס ער האָט געבראַכט פּון שוף, אָפּשר וועט ער ערפּאָהרען, ווער איז געווען דער בעל-הבית פּון שוף און וואוהיין זי האָט דעם וועג געהאַלטען. אָבער, צו זיין גרויס בעדויערן, זענען די פּאפּיערען, אזוי ווי אויך די בילדער, געווען

געשריעבען און א פֿרעמדער אונפֿערשטענדליכער שפראך, און איהם האָט שטארק באַנג געטהון, וואָס ער איז אמאָל, אין דער יוגענד נישט גענוג פֿלעסיג געוועזן צו פֿערבריינגען די צייט אויף ערלערנען פֿרעמדע שפראַכען.

ער האָט לאַנג געקליבען די פאפיערען, בון וואַנען ער האָט גע- פֿונען אַ פּאָר זאַכען, וואָס האָבען איהם עטוואָס קלאָר געמאַכט, וואוהין און צולעב וואָס די שוף האָט איהר וועג געהאַלטען. ער האָט געפֿונען אַ פּאָר ברעף, וועלכע זענען געוועזן אדרעסירט אויף איינעם פֿון די וועסט-אינדישע אינזלען באַראַדאָס, וואו ס'איז געווען זעהר שטארק פֿערשפּרעט דער שקלאַפֿען-האַנדל. און ווייטער האָט ער נאָך געפֿונען אַרעכנונג, פֿון וועלכער ס'איז געווען אַרויסצוזעהן, אז אויף דער שוף האָבען געמוזט זיין אַ מאַן הונדערט שקלאַפֿען, וועלכע מען האָט געפֿיהרט קיין באַראַדאָס. ער האָט עס אַלץ דערצעהלט פֿרייטאָג'ן און האָט געזאָגט: „ווער ווייס, אָפּשר האָבען די דאָזיגע אומגליקליכע צו פֿערדאָנ- קען דעם שטורם, וועלכער האָט די שוף צווישען די פֿעלזען פֿערוואַרפֿען, און דערוויילע זענען זיי אויסגעלייזט געוואָרען פֿון זייערע מערדערס הענד; אָפּשר זענען די שיפֿלעך, אויף וועלכע זיי האָבען זיך געראַטעוועט, צו- געשטאנען צו אַן אינזעל, וואו זיי האָבען אַ נייע היים געפֿונען און האָבען פֿרייע, צופֿריעדענע אַני גליקליך לעבען אָנגעהויבען.“

ראַבינאָן האָט בעהאַלטען די אלע פאפיערען, גלייך ווי דאָס גאָלד מוט די דימענטען און ער האָט געהאַפֿט, טאַמער וועט ער אמאָל קומען אין אַיראָפּא, וועט ער אָפּשר מוט די פאפיערען אויפֿזוכען דעם בעל- הבית פֿון דער פֿערלאָזענער שוף און וועט איהם אומקעהרען זיינע איצרות.

נאָך זעקס טעג זענען זיי אַ צוויי-דריי מאָל אין טאָג געפֿאָהרען צום שוף און האָבען געבראַכט אויפֿ'ן אינזעל, וואָס זיי האָבען נאָר געקענט אַלץ איז פֿי זיי אויסגעקומען זעהר וויכטיג און נוצליך. אויך האָבען זיי אָנגעריסען פֿון שוף זעהר אַסך ברעטער און האָבען עס מיטגענומען ווייל דאָס האָט זיי געקענט שטארק צו ניץ קומען. אפֿילו די איבערגע- בליבענע פֿינגר האַרטאָמען און בכלל דאָס גאַנצע אייזען, וואָס זיי האָבען געפֿונען אויפֿ'ן שוף, האָבען זיי אויך צוגענומען. אויפֿ'ן אַלצהענטען מאָל פֿון זייער קומען אויפֿ'ן שוף האָבען זיי פֿלוצלונג בעמערקט. אז עס קומט אַן אַ שטורם, זיי האָבען אויף דער-ניד:

אָנגעלאָרען דעם פּליט און זענען אָבגעשוואומען פֿון שוף אין דער האַפּ-
 גונג, אז זיי וועט זיך נאָך איינגעבען צו דערנאָכען דעם ברעג, ביז דער
 שטורם וועט אויסברעכען. און מיט אלע כוחות האָבען זיי געטרעבען דעם
 פּליט. אָבער ווער מיה איז געווען אומזיסט, אירער זיי האָבען נאָך
 בעוויזען אָבצופּאָהרען אַ העלפט וועג, און אויסגעבראַכען אַ שרעקליכער
 שטורם מיט דונערן און בליצען און מיט אַ מוראָ'דיגען גוסרעגען. די
 חוואַליעס האָבען זיך געקוקעלט איבערן פּליט און האָבען אַראָבגעשווענקט
 אלע זאַכען, וואָס האָבען זיך אויף איהם געפונען. זיי אלעין האָבען זיך
 אָבער אזוי פֿעסט אָנגעהאַלטען אָן דעם מאַסמכּוים פֿון פּליט, אז די
 שווימענדע חוואַליעס, וואָס האָבען אלע ווילע געיאַנט אַנאָרל הייך איבער
 זייערע קעפּ, האָבען זיי דאָך נישט געקענט מיטשלעפען אין תּהום ארעין.
 ענדליך אָבער האָבען די בייזע חוואַליעס מנצח געוועזען. זיי האָבען פֿאַג-
 אנדערגעבונדען און פֿונאָנדערגעריסען דעם פּליט, אז ער איז צופֿאלען
 אויף איינציגע ברוסקעס.

פֿרײַטאָג האָט זיך געלאָזען שווימען. ראַבינוואָן האָט זיך אָנגעהאַפּט
 אָן אַ ברום, און די מעכטיגע חוואַליעס האָבען איהם דאָ טרעפּן אין אַב-
 גרונד געשלידערט און דאָ הייך אויף זייערע שווימענע שפּיצען אויפגערוי-
 בען. אָבער מעהר איז ער געוועזען אינטערין וואַסער, ווי אויבען, און
 איז געווען אזוי פֿערטייבט, אז ער האָט נישט געקענט הערען און נישט
 געקענט זעהן. ער איז געוואָרען אזוי אָבגעשוואַכט, אז ער איז געפֿלי-
 בען אין חלשות. ער האָט נאָך אַ הויכען געשרי געטהון, און אין דעם
 אויגענבליק האָט איהם אַן אונגעהויער גרויסע חוואַליע אוועקגעריסען
 מיט זיך.

צו'ס גליק אָבער האָט דער געטרעיער פֿרײַטאָג זיך די גאַנצע צייט
 געהאַלטען געבען ראַבינוואָנען, האָטש ער וואָלט זיך אַסך גיכער געקענט
 ראַטעווען, ווען ער וואָלט עס נישט טהון. ווי נאָר ער האָט דערזעהן,
 אז ראַבינוואָן בעווייזט זיך נישט אויפֿין וואַסער, האָט ער זיך גלייך אַראָב-
 געלאָזען אינטערין וואַסער, האָט אָנגעהאַפּט ראַבינוואָנען מיט דער לינג-
 קער האַנד און מיט דער רעכטער האַט ער ווידער אָנגעהויבען צו אַר-
 בייטען צום איינזעל צו. מיט אלע כוחות האָט ער געקעמפּט מיט די
 רוישענדע חוואַליעס און איז געשוואומען מיט אַזאָ אונגעוועהרליכער אָנ-
 שטרענגונג, אז עס האָט נאָר מינוטען געדויערט, און ער איז שוין גע-
 וועזען מיט זיין אינגאָצען אָבגע'חלשטען האַר בײַם ברעג.

פרייטאג האָט געבראַכט דעם טויט-בלאַסען, אָהן סמנים פֿון לעבען, ראָבינזאָנען אויפֿ'ן ברעג. אַפֿערווייפֿעלטער איז ער געפֿאלען אויף דר'ערד, האָט איהם געטרייסעלט און גערובֿען דעם לייב און האָט איהם מיט אַלע כוחות געמינטערט. ענדליך האָט ער צו זיין גרויסע פֿרייד בע-מערקט, אז ראָבינזאָן הויבט אָן צו זיך קומען. „וואו בון איך?“ האָט ער געפֿרעגט מיט אַשוואַכער ציטערנדער שטים, אז ער האָט אייפֿגעפֿענט דן אויגען. — „מיט מיר זענט איהר, מיין לעבער האר!“ — האָט איהם פֿרייטאָג געקענטפֿערט מיט טרעהרען פֿון הייסער פֿרייד, וואָס זיין האר איז ווידער צו זיך געקומען. און איצט איז פֿאַרגעקומען צווישען זיי א ריהרענדע סצענע פֿון גרויס פֿרייד. וואָס זיי זעהן זיך ווידער צוזאַמען און לעבען, און ס'איז אוועק די געפֿאהר. און ראָבינזאָנס דאנקבאַרקייט צו פֿרייטאָג'ן איז געוועזען אזוי גרויס, ווי פֿרייטאָגס שמחה, וואָס ער האָט געראטעוועט זיין געליעבטען האר.

דער שטורם האָט געווירלעוועט די גאַנצע נאַכט. אויף מאָרגען, אז די זון איז אויפֿגעגאַנגען, האָט ראָבינזאָן, צו זיין גרויס לייד, דער-זעהן, אז פֿון דער שיף איז קיין זכר נישט געבליבען. איינצעלנע ברעטער און ברוסקס, וואָס דאָס וואסער האָט זיי צום ברעג געטרובֿען, האָבען בעוויזען, אז דער שטורם האָט די שיף אויף שטיקלעך צושמעטערט, ראָבינזאָן מיט פֿרייטאָג'ן האָבען אַרייסגעצויגען אויפֿ'ן ברעג יעדעס ברעט, יעדען ברום, ווייל זיי האָבען פֿאַראַויס געזעהן, אז עס קען זיי שטאַרק צו ניץ קומען. נאָכדעם האָבען זיי געמאַכט אַ פֿלאַן פֿון דער אַרבייט, פֿאַר וועלכער זיי האָבען זיך גלייך געוואַלט געהמען און וועלכע איז בע-שטאַנען אין דעם, ווי אזוי צו פֿעהרטיגען די אלע זאַכען, וואָס זיי האָבען פֿון שיף געבראַכט, פֿון קאַליע ווערען און ווי אז עס אהיים צו בריינגען. קודם-בל האָט ער אָנגעלאָדען אַ טאַטשקע מיט עטליכע פֿעסלעך פּוילווער און אנדערע זאַכען, וואָס האָבען גילער געקענט קאַליע ווערען פֿון נאַסקייט. און זיי האָבען דאָס אָבגעפֿיהרט. דער פּוידעל, וואָס איז די גאַנצע צייט נישט אָבגעטראָמען, האָט זעהר גוט געדיענט. ראָבינזאָן האָט איהם ווי עס איז איינגעשפּאַנט אין טאַטשקע, ער זאל איהם העל-פֿען זי שלעפען. דער הונד האָט אזוי גיך פֿערשטאַנען זיין נייע אַרבייט, אז ער האָט זי אויסגעפֿיהרט ווי אַ גוט פֿעהר. דערצו האָט מען איהם גאָך געגעבען צו טראָגען אַפֿעקעל אין די ציטהן, וואָס ער האָט עס גאָך געקענט פֿון פֿריהער.

צוריק אויפ'ן ברעג האָט זיך שוין ראַבוביאן אומגעקערט מיט אלע זיינע לעמלעך, וואָס זענען געווען געלערנט אויף משה צו שלעפּען. אזוי ווי ער האָט זיי געהאט זעבען שטיק און יעדערע פֿון זיי האָט געקענט שלעפּען א פּור פֿויער משה, קען מען זיך שוין פֿאַרשטעלען, וויפֿיעל זאָלען זיי האָבען געקענט איבערפֿיהרען פֿאַר איינמאָל אפֿילו. אין קעלער און אין היהל איז געוועזען צו וועניג אָרט פֿאַר די אלע זאָלען אין זיי האָבען געמוזט מאַכען נאָך אַ גרויס בידעל. אין אלט טעג האָבען זיי שוין אלץ איבערגעפֿיהרט צו זיך, אפֿילו די ברעטער.

און איצט האָט ראַבוביאן מיט פֿרייטאָג'ן געהאט אזוי פֿיעל אנגע-
 געהמע ארבייטען, אז זיי האָבען נישט געוואוסט, צו וועלכער זיך צו
 געהמען פֿריהער. איינע פֿון די נויטיגסטע ארבייטען איז געווען אויסצו-
 בויען אַ גערוימע שטוב. זיי זענען אפֿילו געווען נישט אזעלכע גענומע
 טשעסלערס, פֿון דעסטוועגען איז ביי זיי דאָס צוגעגאנגען גאנץ שנעל.
 ווייל וואָס האָט איצטער געקענט צו שווער זיין אונזער פֿרייטיגען און
 אונזערמירליכען ראַבוביאנען, ווען ער האָט נאָך ביי זיך געהאט אלע נוי-
 טיגע געצייג? זיי האָבען זיך פֿלינק אנעהם געטהון צו דער ארבייט, און
 ס'איז פֿאַרטיג געוואָרען אַ הייזער, אויפֿ'ן שטייגער פֿון די דאָרפֿישע
 הייזער.

אז ער האָט אלץ שוין געהאט איבערגעטראָגען אין שטוב ארזין,
 האָט ער אָנגעהויבען צו טראַכטען, ווי אזוי צו מאַכען אַ בעסערן, אָבער
 נישט וועניגער זיכערן ארבייטאנג צו זיך אין שלאָס. דאָס זיכערסטע מו-
 טעל, איז ביי איהם אויסגעקומען, וועט זיין, אז ער וועט מאַכען אַ
 רעכטען טויער און אַ צוגבריק. און אזוי ווי ער האָט אלץ, וואָס מען
 האָט נאָר דערצו בעדארפֿט, - ווי למשל, משוועקעס, קייטען, קרוקעס,
 שלעסער א. א. ו. - געהאט רוב, איז ער גלייך צוגעטראָמען אויסצופֿיה-
 רען זיין פֿלאַן. אז דאָס טויער מיט דער צוגבריק איז פֿאַרטיג געוואָרען
 און איז איינגעשטעלט געוואָרען, האָט ער בעפֿעסטיגט אויפֿ'ן וואַל אלע
 זעקס האַרמאטען, צו צוויי ביי די זייטען און צוויי פֿאַרענט. איצט האָ-
 בען זיי שוין מעהר נישט געדארפֿט מורא האָבען פֿאַר אַנאָפֿאל פֿון די
 ווילדע און אויסער דעם האָבען זיי זיך זעהר גוט איינגעאָרדענט מיט
 זייער וואוינונג.

דער ווייל איז אָנגעקומען די שניטצייט, אָנשטאָט אַ סערפֿ האָט ער
 דעם מאַאָט געשניטען מיט אַנאַלטען שווערד און די קארטאָפֿעל האָט

ער ארייסגעגראָבען מיט אַ גרויסער האַק, וואָס ער האָט געפֿונען אויף דער שיף. באַלד האָבען זיי אַראָבגענומען פֿון די פֿעלדער און האָבען זיך גענומען דרעשען דעם מאַאיס. זיי האָבען אָנגעשאַטען פֿויער זעקס. אונזערע אינוועל-איינוואוינער האָבען אַפֿילו געהאַט אויף חדשים לאַנג סו-כאַרעס, האָך האָט ראָבינזאָן געוואַלט פֿערוואַכען אַ שטיקעל פֿריש ברויט און ער האָט זיך געוואַלט פֿרוכען אָבבאַקען אַ געבעק ברויט.

אַ קליין האַנדמיהלעל האָט ער געהאַט, ער האָט עס געבראַכט פֿון שיף. ס'האָט איהם נאָר אויסגעפֿעהלט אַ זויפֿ און אַ באַק-אוינווען. נאָר ער האָט זיך אַנעצה געגעבען, אָנשאַט אַ זויפֿ האָט ער גענומען אַדין קיס-טיכעל (צווישען די זאַכען, וואָס ער האָט פֿון שיף געבראַכט, און געוועזען אַנאַצעס שטיק קיס). אויך מוטן באַק-אוינווען און ער גיך פֿאַרטיג געוואָרען, אידער ס'האָט זיך נאָך אָנגעהויבען די רעגענס-צייט, וועלכע קומט געווענהייך נאָך דער שניט-צייט.

איצט האָט ער זיך געפֿרוכט באַקען ברויט פֿון קאָרן-מעהל און פֿון מאַאיס-מעהל, דאָס קאָרענע ברויט איז געוועזען אַסך געשמאַקער. דערנעבן האָט ראָבינזאָן בעשלאָסען דעם גהעסטען פֿון זיין פֿעלד צו פֿערוויזען אָנשאַט מאַאיס מיט קאָרן, ווייל אויף ראָבינזאָנס אינוועל האָט מען געקענט צוויי מאָל אַיאָהר זייען און שניידען, אזוי וואָרים איז דאָרטען געוועזען.

אין זאך דאָס זיי נאָך געפֿעהלט, וואָס זיי האָבען אויף דער שיף גישט געפֿונען - גראָבאייזענס, און אזוי ווי ראָבינזאָן האָט גערעכענט זיך איבערהויפט צו פֿערגעהמען מיט ערד-אַרבייט, האָט ער בעשלאָסען צו שמעלען אַ קונויע, וואו ער וועט שוין קענען אויסשמיערען גראָב-אייזענס און נאָך אַנדערע נוצליכע געצייג.

דאָס איז איהם געוועזען ליכט אויסצופֿיהרען, ווייל אַליץ, וואָס איז נאָר נויטיג צו שמידערען, האָט ער אויפֿן שיף געפֿונען. אזוי, למשל, האָט ער געהאַט אַ קליינעם אַמבאָס, פֿערשיעדענע צוואַנגען, אַ גרויסען בלאָז-זאַק און אזוי פֿיעל איזען, טיילווייז אַלטעס און טיילווייז נאָך גישט בעאַרבייטעס, אַז עס וואַלט איהם קלעקען אויף זיין נאַנץ לעבען. און גלייך טאַקע איז געוואָרען געמאַכט אַ קונויע.

אזוי ווי ביי זיי איז געוועזען זעהר אַסך ברעטער, האָבען זיי אויף אזוי פֿיעל פֿערגרעסערט די קיך, אַז זיי האָט געקענט דייענען אויך פֿאַר אַ קונויע, וואו מען האָט געקענט אַרבייטען אַפֿילו בעת די גרויסע רעגענס.

א טייל פֿון דער רענענס-צייט האָבען זיי פֿערבראַכט אויף שמיר-אַרבייט. צוים ערשטען איז ביי זיי די אַרבייט ארויסגעקומען נישט אמבסטען, אָבער דערנאָך האָבען זיי זיך איינגעאַרבייט גאָר נישקשה'דיג. אז די גראַפֿ-אייזענס זענען פֿאַרטיג געוואָרען, האָט זיך ראָבינוואָן געפרובט מאַכען אַנאַקער, פֿדי צו פֿערבעסערן די פֿעלד-אַרבייט. דאָס האָט זיך איהם אויך איינגעגעבען, און זיין פֿריינד איז געוועזען ניט צו בעשרייבען. פֿערשטעהט זיך, אז דער ראָויגער אַקער איז נאָך געוועזען ווייט פֿון אינווערן אַנאַקער. דאָך האָט ער זיי געדיענט זעהר ניט, נאָך בעסער

ווי געוואוינשען. ער האָט איינגעשפּאַנט אין דעם אַקער זיינע לעמלען, וועלכע האָבען זיך וואָס ווייטער אַליץ מעהר צוגעוואָהנט צו דער גייער אַרבייט און האָבען זיי אויסגעפֿיהרט אזוי גלענצענד, גלייך ווי די לעמלען זאָלען זיין געבאָרען אויף דער אַרבייט, און וועלכער ראָבינוואָן מיט פֿריי-טאָג'ן האָבען זיך געפֿיהלט, ווי געבאָרענע דאָרפֿס-לייט. און נאָך זעהר אַנייטיגע זאך האָט זיי געפֿעהלט צו זייער פֿעלד-אַרבייט - אַבראָגע. ראָבינוואָן האָט אויסגעשמירט פֿילע אייזערנע ציטהער.

נאָר דערמיט איז נאָך די ארבייט נישט געוועזען געענדיגט: מען האָט נאָך די צוהנער געדארפט אָנוועצען אויף אַ הילצערנער ראַהם, און נאָך אַ סך מיה, און איהם עס ענדליך געלונגען, און די בראַנע איז געוועזען פֿאַרטיג.

אז ס'האָט זיך געענדיגט די רענענס-צייט, האָבען זיי פֿערווייזט קאָרן, גערשמען, אַ ביסעל אַרבעס, און צו זייער גרויסער שמחה האָבען זיי אין פֿינף חדשים אַרום אַראָבענומען צוועלף מאָל אזוי פֿיעל, אַ סך מעהר, וויפֿיעל זיי האָבען בעדארפט האָבען אויף אַ האַלב יאָהר לעבען. דערווייז האָט זיך אָבגעצויגעלט די ציעג. פֿודעל איז געווען דער נאַכטוועכטער, און פֿאַר, דער פֿאַפּונאי, האָט זיי פֿרעהליך געמאַכט ביי'ם טיש. די לעמלען זענען זיי איצט געוועזען אַ סך ניצלעכער, זיי פֿרויהער, ווייל אויסער מיך, קען און פֿוטער, האָבען זיי נאָך געהאַלפֿען בעארבייטען דאָס פֿעלד. אזוי האָבען זיי זיך געלעבט אונגעשטערט און צופֿריעדען.

עלפטעם קאפוטער.

אַ צוואַנציגסטן טאָג ווידער. - ראָבינאָן ראַטעוועט אַ שפּאַניער. - אַ צוויינדיגער יום-טוב. - פֿרייטאָג'ס פֿאַטער גיט טען אַ נאָמען דאָ- גערשטאָג. - דער שפּאַניער פֿאַהרט מיט דאָנערשטאָג'ן צו איהם אַ היום ברוינגען נאָך שפּאַניער, וואָס זענען דאָרט אויבערגעבליבען. - ראָבינאָן זאָן שרעבט פֿאַר זיי אַ געזעץ.

אזוי איז פֿערלאָפֿען אַ האַלב יאָהר אין אַנגענעהמער אַרבייט. און פֿאַר דער גאַנצער צייט האָט פֿרייטאָג נישט געוואַנט צו דערמאָנען זיין האַר וועגען מאַכען אַרייזע צו זיין פֿאַטער. ראָבינאָן האָט פֿון זיין זייט קבינן נישט געוואַלט דערפֿון ריידען, ווייל ער האָט זיך געוואַלט אַפֿר-הער איינאַרדנען מיט זיין האָב און גוטס און מיט אלץ, וואָס ער האָט אָנגעהויבען צו מאַכען.

איצט אָבער, אז ער איז מיט אלץ פֿאַרטיג געוואָרען, האָט ער דער ערשמער דערמאָנהט פֿרייטאָג'ן וועגען אַריבערפֿאַהרען צו זיין פֿאַ- מער און אַראָבבריינגען איהם. ער האָט איהם פֿאַרנעלעגט מען זאָל זיך גלייך געהען בויען אַ שוּף. פֿרייטאָג איז געוועזען פֿון ראָבינאָנ'ס פֿלאַן מלאַ שמחה אין האָט גאַרנישט געוואוסט, וון אזוי אויסצודריקען זיין

דאנקבארקייט ראָבנינאָנען. גלייך אויף מאַרגען האָבען זיי זיך גענומען
צו דער ארבייט, וועלכע איז צוגעגאנגען אין צעהן מאָל גלייכער, ווי
פרייהער, ווייל איצט האָבען זיי דאָך געהאט אלע נויטונגען געצויגן.

אינמיטל אין דער-פרייה, ווען ראָבנינאָן איז געוועזען פֿערנומען
מיט שטובארבייט, האָט ער אוועקגעשיקט פֿרייטאָג'ן אויפֿן פֿרעג האַפען
א שילדקראַט, צו מאַכען פֿון איהם אַ געשמאקען מאכל. נאָר גלייך איז
פֿרייטאָג געקומען צולויפֿען צוריק און האָט קוים געקענט אַבחהפען דעם
אַטעם פֿון לויפֿען און שרעק. „זיי זענען דאָ! זיי זענען דאָ!“ האָט
ער קוים געקענט אַרויסשטאַמלען. ראָבנינאָן האָט זיך אויך שטאַרק דער-
שראָקען און האָט געפֿרענט: „ווער איז דאָס די „זיי“?“, אָ, מיין האַר!
מיין האַר!“ – האָט געענטפֿערט פֿרייטאָג, „אינס, צוויי, דריי, זעקס
שפֿלעך!“ ער האָט קוים געקענט אויסרירען די צאָהל זעקס.

ראָבנינאָן איז געשווינד אַרויפֿגעקלעמערט אויפֿן בערגעל און האָט
זיך נישט אָדן שרעק איבערצייגט, אַז פֿרייטאָג האָט קיין טעות נישט
געהאַט. ער האָט דערזעהן זעקס שפֿלעך מיט ווילדע, און זיי האָבען
שוין געוואָלט צושטעהן צוים ברעג. ווי אַ פֿייל פֿון בויגען איז ער אַראָב-
געפֿלויגען פֿון באַרג צו פֿרייטאָג'ן, האָט איהם צוגעגעבען מוטה און האָט
איהם געפֿרענט, צי ער איז גרייט צו שטעלען זיך געגען די ווילדע,
אויב ס'וועט קומען צו אַגעפֿעכט מיט זיי.

„מיט לייב און לעבען! האָט געענטפֿערט פֿרייטאָג, וואָס איז שוין
געקומען צו זיך פֿון זיין ערשטען שרעק. „נו, געשווינד!“ האָט געזאָגט
ראָבנינאָן: „מען דאַרף זעהן נישט צו דערלאָזען, אַז די ווילדע מענשענ-
פֿרעסערס זאָלען אויספֿיהרען זייער אַבשיינליכע ארבייט. נו, איצט איז
געגאנגען! אין וועג וועלען מיר שוין ווענען אלץ איבעררירען.“

ביי די ווערטער האָט ער אַראָבגעפֿיהרט פֿון וואַל אַ האַרמאַט, וואָס
איז געשטאַנען אויף רעדער, האָט גענומען זעקס פֿיל אַנגעלאָדענע ביק-
סען, פֿיער פֿיסטאַלעטען און צוויי שווערדען. יעדערער פֿון זיי האָט גענו-
מען צו דריי ביקסען אויף די אַקסען, צו צוויי פֿיסטאַלעטען און צו איין
שווערד, האָבען זיך פֿערזאָרגט מיט קוילען, שראָט און פֿולווער, האָבען
זיך אינגעשפּאַנט אין דעם האַרמאַט און האָבען איהם אַרויסגעפֿיהרט פֿון
טויער.

איצט האָט ראָבנינאָן איבערגעגעבען פֿרייטאָג'ן זיין פֿלאַן. זיי וועלען
אַרומגען דעם באַרג דורך דעם געדריכטען וואַלד, וואָס ציהט זיך כמעט

ביז'ן ברעגן. די ווילדע זאלען זיי נישט דערוועהן. מיט דעם געדילטען ווארד וועלען זיי געהן אלץ ווייטער און ווייטער צוים ברעגן. אז זיי וועלען קומען נאָר נאָהענט, וועלען זיי איבער די קעפּ פֿון די ווילדע אויס-שיסען פֿון אַ האַרמאט. דאָס וועט די ווילדע געוויס דערשרעקען, זיי וועלען לאָזען זייער רויב און וועלען מאַכען פֿליטה אויף זייערע שיפלעך. דערוויילע זענען זיי צוגעקומען צו די קוסטעס, וואָס האָבען גע-וואקסען נישט ווייט פֿונ'ם ברעגן אין האָבען זיך אָפּגעשטעלט. דאָ האָט ראַבינאָן שטייל געזאָגט פֿרייטאָג'ן, ער זאל זיך ווי ווייט מעגליך פֿאַר-זיכטיג פֿער'נב'ענען אונטער אַ בוים, אויף וועלען ער האָט איהם אָנגע-ווינען, און זאל פֿון דאָרטען אַ קוק טהון, צי מען זעהט פֿון דאָרטען די ווילדע. פֿרייטאָג איז גלויב געקומען צוריק און האָט איבערגעגעבען ראָ-בינאָנען, אז דעם שונא זעהט מען פֿון דאָרטען זעהר גוט. די ווילדע זענען אַרום אַ פֿיער און פֿראווען שוין זייער שרעקליכען מאַהלצייט; זיי בייסען די געבראָטענע ביינער פֿון אַנ'אומגליקליכען געפֿאָנגענעם, וואָס זיי האָבען געשאַכטען. אַ צווייטער געפֿאָנגענער לענט נישט ווייט אויף דער ערד אַגעבונדענער און דעם וועלען זיי אויך פֿאַרד קוילענען. און דער וואָס לענט געבונדען איז נאָרנישט פֿון זייערע, נאָר אַ „ווייטער“.

אויף ראַבינאָנען האָט פֿרייטאָגס ידיעות געמאַכט אַנ'אונגעווערן איינדרוק, בעזונדערס ווען ער האָט דערהערט ווענען דעם ווייטען גע-פֿאָנגענעם. ער האָט ביי זיך געהאט אַ לאַרנעט, וואָס ער האָט נאָך אויפֿ'ן שוף געפֿונען. ער האָט זיך אונטערגע'נב'עט אונטערן בוים און האָט מיט דער הילף פֿון לאַרנעט זיך איבערצייגט, אז אלץ, וואָס פֿרייטאָג האָט געזאָגט, איז ריכטיג. ער האָט נישט געקענט איינשטעהן אויפֿ'ן אָרט. דאָס פֿלוט האָט און איהם אָנגעהויבען קאָכען, דאָס האַרץ האָט מוראָ-דיג געקלאַפט, אָבער ער האָט געוואוסט, אז פֿדי מנצח צו זיין זיינע פֿינד, מוז ער זיין צאָרן דערווייל איינהאלטען.

ער האָט אויסגעקליבען אַ גוטען אָרט פֿאַר'ן האַרמאט, האָט איהם אָנגעשטעלט אויף, אז די קויל זאל פֿליהען הויך איבער די קעפּ פֿון די ווילדע, ווייל הרג'ענען זיי האָט ער אפילו איצט נישט געוואלט, ער האָט זיי נאָר געוואלט צו שרעקען און פֿעריאָגען. דערנאָך האָט ער שטייל גע-הייסען פֿרייטאָג'ן, ער זאל אַכטונג געבען וואָס ער טהוט און זאל איהם אלץ נאָכטהון. ער האָט אוועקגעלעגט צוויי ביקסען אויף דער ערד און די דריטע האָט ער גענומען און האַנד. פֿרייטאָג האָט איהם נאָכגעטהון.

דערנאך האט ער צוגעטראָגן אַ ברענגענדיגען קנייש צום האַרמאַט, און גלייך האט די לופט אַ ציטער געטהון פֿון דעם שרעקליכען שאַם. דערקערט אזא שרעקליכען קנאַל, זענען די ווילדע צופאַלען פֿון שרעק, גלייך ווי זיי וואָלטען אלע פֿון דעם איין שאַם דער'הרג'עט גע- וואָרען. אָבער זיי האָבען זיך באַלד אויפֿגעהויבען. די שרעקענדיגע האַ- בען זיך אַלאַז געטהון צו די שוילדער, די מעהר דרייַסטערע האָבען זיך געחאָפּט צוים געוועהר.

צוים אומגליק האַט זיי דער שאַם פֿון האַרמאַט נישט אזוי איבער- ראַשט, ווי ראַבינזאָן האַט ערוואַרט: דעם בלייז האָבען זיי נישט געזעהן, די קייל אויך נישט, — זיי האָבען נאָר געהערט דעם קנאַל, און זענען דערויבער נישט געוואָרען שטאַרק דערשראָקען, און אז זיי האָבען זיך אַרומגעקוקט און האָבען קיין נאָך נישט בעמערקט, פֿאַרוואָס זיי זאָלען דאַרפֿען מוראָ האָבען, זענען זיי ווידער געקומען צו זיך. און די וואָס זענען זיך אין שרעק צולאָפֿען, האָבען זיך אויך אומגעקעהרט. זיי האָבען אָנגעהויבען שרעקליך צו וואָיען און מיט די משונה'דיגסטע תנועות, פֿאַ- לענדיג און דער לופט מיט זייער געוועהר, האָבען זיי זיך אוועקגעלאָזט און זייער ווילדען קריעניס-טאַנץ.

ראַבינזאָן האַט זיך נישט גערוהרט פֿון אַרט, ביז דער טאַג פֿון די ווילדע האַט אויפֿגעהערט. אָבער אז ער האַט דערוועהן, אז די ווילדע צוועצען זיך ווידער אין צוויי האַט מען אוועקגעשיקט צו ברענגען דעם אַרומען אַמראָפעער, האַט ער שוין נישט געקענט מעהר בלייבען רוהיג. ער האַט אַ קוק געטהון אויף פֿרייטאַגן און האַט איהם אַ זאָג געטהון נאָר די ווערטער: „איך — רעכטס, דו לינקס, און נאָם זאָל אונז ביישטעהן!“ מיט די ווערטער האַט ער אויסגעשאַסען פֿון זיין ביקס, און פֿרייטאַג האַט איהם נאָכגעטהון.

פֿרייטאַג האַט געטראָפֿען בעסער פֿאַר ראַבינזאָנען אלעין, ווייל אויף דער זייט, וואוהין ער האַט געציעלט, זענען געפֿאלען פֿינף, אויף ראַ- בינזאָנס אָבער — נאָר דרייַ. דרייַ פֿון די אלע זענען דערשאַסען געוואָרען אויף מיט, און די איבריגע פֿינף זענען נאָר פֿערוואַנדעט געוואָרען. די אימה פֿון די ווילדע, וועלכע האָבען זיך איצט געלאָזט לויפֿען מיט אַ שרעקליכען וואָיען, איז נישט צו בעשריבען. ראַבינזאָן האַט איצט גע- וואָלט אַרויסשפּרינגען פֿון זיין בעהעלטעניש צו בעפֿרייען דעם געבונדע- נעם אַמראָפעער, ער האַט זיך אָבער אָבגעהאַלטען: ער האַט דערוועהן,

אז א טחנה ווירדע האָבען זיך אימנעקעהרט, האָבען זיך צוזאמענגעקליפֿט
 בען, אין ס'איז געווען קענטיג, אז זיי זענען גרייט צו שטעלען זיך אנט-
 קעגען. האָט ער נאָך שנעלער געחאפט א צווייטע אָנגעלאָדענע בוקס,
 און פֿרייטאָג האָט איהם גלייך נאָכגעטהון. „בוטו גרייט?" האָט איהם
 געפֿרעגט ראָבינוואָן. און ווען ער האָט געענטפֿערט, אז ער איז גרייט,
 האָט זיך גלייך דערהערט א קנאָפֿ פֿון בוקסען. דאָסמאָל זענען טייט גע-
 פֿאלען נאָר צוויי; עטליכע אָבער, וואָס זענען געוואָרען פֿערוואונדעט,
 זענען אַרומגעלאָפֿען ווי וואַהנונגע אין האָבען קיין אָרט נישט געפֿונען;
 אייניגע זענען געווען פֿערוואונדעט לייכט, אנדערע - זעהר שווער. פֿון
 די שווער פֿערוואונדעטע זענען דריי באלד אַנדערגעפֿאלען כמעט טייט.
 ראָבינוואָן האָט אוועקגעוואָרפֿען די פּוסטע בוקס, האָט געחאפט די
 דריטע, די אָנגעלאָדענע און איז מיט פֿרייטאָג'ן אַרויסגעלאָפֿען פֿון זייער
 בעהעלטעניש. זיי זענען אַרויס אויפֿ'ן פֿרייען פֿעלד. ראָבינוואָן איז די
 ערשטע זאָך אוועק זעהן, וואָס טהוט זיך מיט דעם געבונדענעם, וועל-
 כען ער האָט געוואַלט בעפֿרייען. אז ער איז צו איהם צוגעקומען נאָ-
 הענט, האָט ער בעמערקט, אז אייניגע פֿון די אַנטלאָפֿענע ווירדע, דער-
 זעהענדיג ראָבינוואָנען מיט פֿרייטאָג'ן, זענען איבערראשט געוואָרען, האָ-
 בען זיך גלייך וויעדער צוזאמענגעקליפֿען אין האָבען זיך צוגעגרייט צום
 קאמפֿ. דאָ האָט ראָבינוואָן גלייך געגעבען אַ וואונק פֿרייטאָג'ן, ער זאָל
 זיי מכבד זיין מיט א קייל. פֿרייטאָג האָט גלייך אויסגעשאַסען און האָט
 אוועקגעלאָפֿען אַ ווירדען און ראָבינוואָן האָט דערווילע פֿונאָדערנעשנטען
 מיט אַ מעסער די שטריק, וועלכע האָבען זיך דעם געפֿאנגענעם איינגע-
 שניטען אין לייב, און האָט איהם בעפֿרייט. ער האָט איהם געפֿרעגט
 אויף דייטש און אויף ענגליש, ווער ער איז. דער געפֿאנגענער האָט גע-
 ענטפֿערט אויף לאַטייניש: „א שפּאניער". מער האָט ער אַ וואָרט נישט
 געקענט אויסרירען, אזוי איז ער געוועזען אָבערשוואַכט. צום גליק האָט
 ראָבינוואָן מיטגענומען אַ פֿלאַש ווײַן אויפֿ'ן פֿאַר, טאָמער ווערט ווער פֿון
 זיי פֿערוואונדעט. האָט ער דעם שפּאניער געגעבען אַ בויסעל ווײַן, צו
 דערקערפֿטיגען איהם, און אז ער איז אַ בויסעל געקומען צו די פּוּחות,
 האָט איהם ראָבינוואָן געגעבען אַ פּויסטאַלעט און אַ שווערד, עס זאָל זיך
 גיכער ענדיגען דאָס געפֿעכט מיט די ווירדע. פֿרייטאָג האָט דערווילע
 געמוזט לויפֿען נאָך די פּוסטע בוקסען און אַנלאָדען זיי איבער אַ נייעס.
 זיי נאָר דער שפּאניער האָט גענומען דעם פּויסטאַלעט מיט דעם שווערד

אין האנד, האָט ער זיך אַ לאָז געטהון צו זיינע מערדער מיט אַ וואוט פֿון אַ לייב און האָט צוויי פֿון זיי אוועקגעלעגט אויפֿ'ן אָרט. פֿרייטאָג איז איהם געקומען צו הילף מיט דער זעקסלער אָנגעלאָדענער בוקס. און ראָבינאָן האָט אָנגעלאָדען די איבריגע. דערוויילע האָט דער שפּאַנ-יער אויסגעשאַסען אלע קוילען פֿון פּיסטאָלעט און האָט זיך מיט בלויע הענד געמוזט וועהרען נעגען אַוויילדען. פֿרייטאָג האָט אויך אויסגעשאַסען די קוילען פֿון זיין בוקס, נאָר מיט'ן שווערר אין האנד האָט ער זיך אזאַ לאָז געטהון אויף אַ מחנה ווילדע, אַז זיי זענען זיך אין שרעק צולאָפֿען - אייניגע זענען אַריינגעשפרונגען אין וואַסער און האָבען אָנגע-הויבען צו שווימען צו די שיפֿלעך, אַנדערע האָבען זיך געראַטעוועט אין וואַלד אַרצן און נאָך אַנדערע זענען געפֿאלען אונטער פֿרייטאָג'ס קלעפֿ. דער שפּאַניער האָט געמוזט אויסשטעהן אַ שווערען קאַמפֿ. האָטש ער איז געוועזען שטאַרק פֿערמאַטערט, האָט ער זיך דאָך געשראָגען מיט אַזאַ העלד'שקייט, אַז ער האָט שוין געמאַכט זיין געגנער אַ פּאַר טיעפֿע וואונדען אין קאַפֿ. אָבער דער ווילדער איז אויך געוואָרען אַזוי צורויצט, אַז ער האָט אַ שלידער געטהון דעם שפּאַניער אויף דר'ערד, האָט ביי איהם אַרויסגעריסען דאָס שווערר און האָט איהם שוין געוואַלט אַראָפהאַקען דעם קאַפֿ. צום גליק איז אין דעמוועלען אויגענבלוק ראַ-בינאָן צוגעלאָפֿען און מיט אַ בוקסענ-קויל האָט ער דעם ווילדען דורכ-געשאַסען דעם קאַפֿ.

ווי נאָר דער שפּאַניער האָט זיך אויפֿגעהויבען, האָט ער געהאַפט אַנאָנגעלאָדענע בוקס און האָט זיך אַ לאָז געטהון אין וואַלד אַרצן נאָך די אַנטלאָפֿענע. פֿרייטאָג איז איהם נאָכגעלאָפֿען. ראָבינאָן אָבער איז געבליבען אויפֿ'ן שלאַכט-פֿעלד, וואו עס זענען נאָר געוועזען פֿערוואונג-דעמע, פֿדי נאָכצוקוקען, וואָס די איבערגעבליבענע פֿינד, וועלכע האָ-בען זיך געראַטעוועט אין די שיפֿלעך, וועלען ווייטער טהון. עס האָט לאַנג נישט געדויערט, און דער שפּאַניער מיט פֿרייטאָג'ן האָבען זיך צו-ריקגעקעהרט מיט דער נאַכריכט, אַז פֿון די ווילדע איז קיין שריר ופֿליט נישט געבליבען.

דער נוסער ראָבינאָן האָט זיך איצט געלאָזען געהן איבערן שלאַכט-פֿעלד צו זעהן, אָפּשר קען מען נאָך וועמען פֿון די ווילדע אָבראַטעווען. אָבער דער גרעסטער טייל פֿון זיי איז שוין געוועזען מיט און די איבריגע האָבען גענוסעט, פֿינדעסטוועגען האָט ראָבינאָן זיי געמינטערט, געגעבען

וויין און האָט זיך געשטארעט מיט אלע פּוּחִית ווי אָבצוראמעווען. הרונים
 איז געוועזען איין און צוואנציג. פֿון ווי אָבער האָט קיניער נישט געליטען,
 אויסער דער שפּאניער, וואָס האָט זיך שטארק צו קלאַפּט, בעת דער וויל-
 דער האָט איהם אַ וואָרף געטהון אויף דר'ערד. ראָבינאָן איז געוועזען
 אַ בעלז צו בעקיקעו די צוויי איבערגעבליבענע שיפּלעך. ער איז צוגעגאנגען
 צו אַ שיפּעל, און וואָס האָט ער דארטען
 דערוועהן? אַ געפונדענעם ווילדען. ער איז
 געווען אינגעפענטעוועט מיט שטרוק, אזוי ווי
 דער שפּאניער, און ער איז געווען מעהר עהנליך
 אויף אַ טויטען קערפּער, ווי אויף אַ לעבעדיגען
 מענשען. ראָבינאָן איז געוואָ-
 רען נשחטום. ער האָט גלייך
 ארום געטהון פֿרייטאָג, אַז

יענער
 זאל זיך
 דורכריי-
 דען מיטן
 ווילדען
 אויף ווי-
 ער לשון.
 אָבער ווי
 פֿרייטאָג
 האָט אַ-
 ייִן גע-
 קומט

דעם ווילדען אין די אויגען,
 האָט זיך פֿאַרגעשטעלט אַ
 סצענע, וועלכע ראָבינאָן
 מוט'ן שפּאניער האָבען אָהן
 טרעהרען נישט געקענט צוועהן.
 פֿאַנגענעם אויפֿן האַרץ, האָט איהם געקוישט, געדריקט; פֿון גרויס שמחה
 האָט ער גאַרנישט געוואוסט, וואָס צו טהון; ער האָט געלאַכט און גע-
 ווינט, געשאַנצט און געשפרונגען, האָט געשריען, זיך געשלאָגען אין

הארצען און איז אין גאנצען ווי צודולט געווארען. עס האט געדויערט א גוטע ווילע בני ראיבונאן האט זיך פון איהם דערשלאגען א פאר ווער-טער: „מין פאטער!“

ס'איז שווער איך צו בעשרייבען. ליעבע קינדער, די ענטזיקונג פון דעם גוטען פרייטאג. ער האט זיך א זעין געטהון אנדער אויף דר'ערד, האט זיך פונאנאנדערשפיריקט און האט אוועקגעלעגט דעם פאטערס קאפ צו זיך אויפ'ן הארצען צו דערווארעמען איהם; ער האט איהם גערובען די הענד און די קניה, וועלכע זענען פון די שטריק געוועזען ווי אבגע-חלש'ט. אימליכע ווילע איז ער איהם געפאלען אויפ'ן האלד, האט איהם היים געקויפט און האט זיך נישט געקענט אברייסען פון איהם. נאך האט נאך ראיבונאן געהאט אביסעל ווין אין פלאש און ער האט געהיסען פרייטאג'ן, ער זאל אויסרייבען מיט דעם ווין זיין פאטער די אבגע-חלש'טע גלעדער. אלזין איז ער אבגעגאנגען אן א זיט, זי זאלען קענען פריי אויסדריקען זייער פרייד איבער דעם ווידערוועהן.

דערנאך איז ראיבונאן צוגעגאנגען און האט געהיסען פרייטאג'ן, ער זאל געבען דעם פאטער א שטיקעל ברויט.

„דער קינדעס האט אלץ אלזין אויפגעפרעסען!“ האט געענטפערט פרייטאג, אנוויזענדיג אויף זיך אלזין. האט איהם ראיבונאן אבגעגעבען זיין אייגענעם פריהשטיק, וואס ער האט נאך געהאט ביי זיך. פרייטאג האט עס דערלאנגט זיין פאטער און אין דעמוועלען אויגעבליק איז ער ארויסגעשפרונגען פון שילעל און האט זיך געלאזט לויפען ווי א פיל פון בויגען. — בארד איז ער צוריקגעקומען מיט א ליהמענעם קרוג אין איין האנד און ברויט מיט קעז אין דער אנדערער. ראיבונאן האט גלייך פער-שמאנען, וואו פרייטאג איז געווען, און איז שטארק איבעראשט געוואן-רען פון זיין שנעלען צוריקקומען. דאס וואסער האט פרייטאג דערלאנגט זיין פאטער, דאס ברויט מיט קעז אבער האט ער געגעבען ראיבונאנען, ביי וועמען ער האט צוגענומען דאס פריהשטיק. דאס פרישע וואסער האט קענטיג דעם אלטען גאר דערקויקט, וויל ער האט שיער נישט גע'חלש'ט פון דארשט.

איצט איז ראיבונאן צוגעגאנגען צום שפאניער, וועלכער איז אויך אהן פוחות געלעגען אויסגעצויגען אין גראז. ער האט איהם דערלאנגט א טרונק און האט איהם געגעבען ברויט מיט קעז. דער שפאניער האט עס מיט דאנקבארקייט צוגענומען. ער האט געוואלט אויפשטעהן, אבער

ער האָט זיך נישט געקענט אריהר טהון. אזוי זענען ביי איהם געוועזען געשוואַלען פֿון די שטריק די הענד מיט די פֿיס און האָבען איהם שרעק-ליך וועה געטהון. פֿרייטאָג האָט זיך געזעצט נעבען איהם און האָט איהם איינגעריבען דעם לייב מיט ווין. ראַבֿינאָן האָט געוואַלט מיט פֿרייטאָגן איבערטראַגען דעם שפּאַניער אין שיפּעל אַרײַן, אָבער פֿרייטאָג, וועלכער איז געוועזען אינגער גבור, האָט איהם גרינג ווי אַפּערער גענומען אויפֿ'ן פֿלייצ און האָט איהם אַלײַן איבערגעטראַגען אין שיפּעל אַרײַן. דעם האַרמאט און די בוקסען, ווי אויך דאָס געוועהר פֿון די גע'הרג'עטע זווילדע האָבען זיי אַרײַנגעלעגט אין דאָס צווייטע שיפּעל. אין דעמועלעכען אייגענבליק איז פֿרייטאָג געשווינד אַרײַנגעשפרונגען אין דאָס שיפּעל, וואו דער שפּאַניער מיט פֿרייטאָג'ס פּאָטער זענען געלעגען, אין האָט זיך אזוי שנעל אוועקגעשליפּט, אז ראַבֿינאָן האָט איהם קוים געקענט דעריאָנען, לויפּענדיג מיט'ן ברעג. ראַבֿינאָן איז נאָך נישט געוועזען אויף האַלב וועג, האָט זיך שוין פֿרייטאָג צוריקגעקעהרט געהמען דאָס אַנדערע שיפּעל, און אידער ראַבֿינאָן האָט דערגרייכט דעם אָרט, וואו דאָס ערשטע שו-פּעל מיט די קראַנקע האָט זיך אָבגעשטעלט, האָט זיך שוין פֿרייטאָג צום צווייטען מאָל געקעהרט מיט דעם אַנדער שיפּעל.

איצט זענען זיי געוועזען אַנטקעגען זייער וואוינונג. עס זאָל זיין לייכטער איבערצוטראַגען די קראַנקע, האָבען זיי געמאַכט פֿון צווייגען אַטראַג-בנינקעל און האָבען איבערגעטראַגען אין שלאָס אַרײַן איינעם נאָך דעם אַנדערן דעם שפּאַניער מיט פֿרייטאָג'ס פּאָטער. אין דער צייט ווען פֿרייטאָג האָט געמאַכט פֿאַר זיי אַ געלעגער, האָט ראַבֿינאָן אָנגעוואַרימט אַבוסעל ווין נאָכאַמאָל אויסצורייבען זיי די געשוואַלענע גליעדער. נאָכ-דעם זענען זיי איינגעשלאָפּען, און ראַבֿינאָן מיט פֿרייטאָג'ן האָבען זיך גענומען מאַכען אָבענדבויט. ראַבֿינאָן האָט אוועקגעשיקט פֿרייטאָג'ן נאָך אַ לעמעל און אַלײַן האָט ער זיך פֿערנומען מיט צוגרימען דעם מאָהל-צייט. ער האָט זיך נישט געקענט איינהאַלטען פֿון אַ שמייעל; ער האָט אַקלער געטהון, אז עס קומט טאַקע אויס, דאָס ער ווערט דאָ טאַקע אַ מין קליינער קיסר. דער אינגעל געהערט צו איהם און די אונטערטאָנען האָבען איהם צו פֿערראַנקען זייער לעבען און זיי וועלען געוויס פֿאַר איהם אָבגעבען זייער לעבען, ווען מען וואַלט עס דאַרפֿען.

פֿרייטאָג איז צוריקגעקומען, אין מען האָט זיך גענומען צום קאָ-לעז און פֿראַטען. ראַבֿינאָן האָט געזאָגט פֿרייטאָג'ן, מען זאָל עפּעס

היינט מאכען א גראסארטיגען מאהלצייט, ווייל היינטיגער טאג איז בני זיי א צווייטער יום-טוב: ערשטענס האבען זיי צוויי מענשען-ברידער אב-געראטעוועט פון די שארפע ציידן פון די ווילדע מענשען-פארעסער, און צווייטענס, האבען זיי אזא גאס - פרייטאגס פאטער, און פרייטאג איז טאקע געווען דעם גאנצען טאג ווי אויפ'ן זעבעטען הימעל; ער האט גארנישט אויפגעהערט צו זינגען און צו שפרינגען און צו קוועלען.

אז די צוויי געסט האבען זיך אויפגעחאפט, האבען זיי זיך שוין געפיהלט אביסעל אויסגערוהט און געקרעפטיגט. און ראָבּינאָן מיט פרייטאָג האָבן זיי געהאלפֿען זיך זעצען צום טיש. דער אלטער ווילדער איז נישט וועגנער געווען פֿערוואונדערט און ערשטיגט, ווי זיין זון, בעת ער האט צום ערשטען מאל דערזעהן די איראפעאישע פֿיהרונג. פֿרייטאָג איז געווען דער דאָלמעטשער צווישען ראָבּינאָנען פֿון איין זייט און זיין פֿאָטער מיט'ן שפּאַניער - פֿון דער אַנדערער. דער שפּאַנער יער, וואָס האָט שוין אַ האַלב יאָהר פֿערבראַכט בני דין ווילדע, האָט שוין אַביסעל פֿערשטאַנען די שפּראַך פֿון פֿרייטאָגס לאַנד, און האָט דערנעבן געקענט זיך אַביסעל צונויפֿרײַדען אויף איהר, אָט וואָס ער האָט דערזעהלט.

„אונזער שיף האָט געפֿיהרט אַ האַנדעל מיט שקלאַפֿען. זיי איז געגאנגען פֿון אַפֿריקאַנישען ברעג, וואו מיר האָבען פֿערשיעדענע אַוואָ-פּעאַישע זאַכען אויסגעבויטען אויף גאָלד, העלפֿאַנד-בײַן און שוואַרצע מענשען, די דאָזיגע שוואַרצע, וועלכע מיר האָבען געהאַט אויפֿ'ן שיף אַ מאָן הונדערט, האָבען מיר געפֿיהרט קיין באַרבאַדאָס ווי דאָרטען צו פֿערקויפֿען. צוואַנציג פֿון זיי זענען אָבער דערשיקט געוואָרען, ווייל זיי זענען געווען איינגעפּאַקט ווי הערינג. אַ גוואַלדיגער שטורם האָט אונז פֿערשראָגען פֿון אונזער וועג צום ברעג פֿון באַרזאָליען. אזוי ווי אונזער שיף איז אַביסעל צושערדיגט געוואָרען, האָבען מיר געהאַט מוראָ זיך צו לאָזען אין אָפֿענעם ים אַרײַן אין האָבען זיך געהאַלטען בײַם ברעג. דאָ איז אָבער פֿלוצלונג אַנגעקומען אַ גייער שטורם וויינד, וואָס האָט געבליאָזען פֿון מערבֿ-זייט. ער האָט אונז פֿערטריבען פֿון ברעג בני וועלכען מיר האָבען זיך געהאַלטען, און האָט אונז בײַנאַכט פֿערשראָגען צווישען פֿעלדען, נישט ווייט פֿון אַנאָניעל. מיר האָבען אויסגעשאָסען פֿון האַרטמאַטען און געעבען צו וויסען, אז מיר געפֿינען זיך אין געפֿאַהר. דאָך האָבען מיר בעשלאָסען צו בלייבען אויף דער שיף, בני וואָסן מען

וועט נאָר קענען אויסהאַלטען. מיר האָבען פֿונדערנעבונדען די שוואַרצע זיי זאָלען אויב העלפֿען אויספֿאַטפֿען דאָס וואַסער פֿון שוף. אָבער ווי נאָר זיי האָבען זיך געשטעלט אויף די פֿיס, האָבען זיי פֿערהאַפּט די שיפֿלעך, צו ראַטעווען זייער פֿרייהייט און לעבען.

וואָס האָבען מיר דאָן געזאָלט טהון? זיך שטעלען געגען זיי האָ- בען מיר נישט געקענט - אונזערע איז געוועזען פֿופֿצעהן מאָן, זייערע - אַכציג, בפרט נאָך, אז אַסך פֿון זיי האָבען פֿערהאַפּט אונזער געוועהר. בלויבן אָהן אַ שיפֿלעך אין מיטען ים אויף אַ צושערניטער שוף - איז גע- וועזען אַ זיכערער טויט, האָבען מיר זיך געווענדט צו די ווילדע, וואָס זענען מיט אַ ווילדע פֿרייהער געוועזען אונזערע קנעכט, מיט תּחנונים און געבעט, אז זיי זאָלען אָדער מיט אונז בלויבן און העלפֿען אויספֿומפֿען דאָס וואַסער פֿון שוף אָדער זיי זאָלען אונז האַטש מיטגעהמען. און דאָ מוז איך אײַך זאָגען, אז מען מוז בעוואַנדערן זייער גוטגעזיגקייט און מענשליכקייט. נישט קוקענדיג אויף דעם, וואָס מיר זענען זיך מיט זיי בענאָנגען אַכזוויה'דיג, האָבען זיי דאָך אויף אונז געהאַט רחמנות און האָבען אונז ערלויבט מיטצופֿאָהרען מיט זיי, מיט'ן תּנאי, אז מיר זאָלען נישט מיטגעהמען קיין געוועהר. מיר האָבען דאָך געמוזט איינשטימען, און מיר האָבען איינגעשטימט און אַריינגעשפרונגען אין די שיפֿלעך, וועל- כע זענען געוועזען אזוי אָנגעפֿאַקט, אז יעדע רגע האָבען זיי געקענט אונטערנעהן.

מיר האָבען מיט אַלע כּוחות געטריבען די שיפֿלעך צום אינזלע, וואָס האָט זיך געוועהן פֿון דער-ווייטענס. אָבער פֿלוצלונג האָט דער ווינד גענומען וועהען אין אַנאָנדער זייט און האָט אונז פֿערטריבען אין אָפֿע- געם ים אַריין, נישט קוקענדיג אויף דעם, וואָס מיר האָבען גערודערט מיט אַלע כּוחות. מיר זענען שוין געוועזען אויף אַ האַר פֿון טויט. אָבער גאָט האָט אונז געהאַלפֿען. האַטש די פֿול געפֿאַקטע שיפֿלעך האָבען זיך געשאַקעלט און געווענט פֿון די מוראָ'דיגע חוואַלעס און האָבען אונז שיער אין אָברונד נישט פֿערשליידערט, זענען מיר דאָך אַלע בשלום צו- געשטאַנען צו אַ ברעג פֿון אַנאָנבעקאַנטען אינזלע. די אָרומע איינזואוי- גער פֿון דעם דאָזיגען אינזלע האָבען אונז אויפֿגענומען זעהר פֿריינדליך. מיר האָבען דאָרט אָנגעלעבט בײַ אַ האַלב יאָהר צייט, גלייך מיט די איינזואויגער, וועלכע לעבען דאָרט אויך זעהר אַריים, ווייל זייער

גאנצעם לעבענסמיטעל בעשטעהט פֿון פֿיש, וואָס זיי האַפֿען, און פֿון בויסעל פֿרוכט, וואָס וואַקסט אויפֿ'ן אינזעל.

מיט אַפֿאַר טעג צוריק איז דעם אינזעל בעפֿאלען אַ ווילדער שבט פֿון אַנאָהענטען אינזעל און ס'האָט זיך אָנגעהויבען אַ מלחמה. אַלע האָבן בען זיך גענומען צום געוועהר. אין דאָ האַבען מיר נישט געקענט בלייבן אָן אַ זויט און נישט העלפֿען אונזערע גאסטפֿריינדליכע רעטער. איך האָב זיך געשלאָגען נעבען דעם דאָזיגען עהרליכען אַלטען מאַן, וואָס האָט געקעמפֿט ווי אַ לייב, ביי וועלכען מען רויבט אוועק זינע יונגע לייבען, און איז געשטאנען אין רעכטען פֿייער פֿון שלאַכט. ווען איך האָב דערזעהן, אַז דער פֿיינד האָט איהם אַרומגערינגעלט פֿון אַלע זייטען, האָב איך זיך אַלאָז געטהון איהם צו הילף אין בון מיט איהם צוזאמען אַריינגעפֿאלען צום שינא אין די הענד.

צוויי טעג און צוויי נעכט האַבען מיר זיך געמאטערט ביי די ווילדע מערדער אין געפֿאנגענשאַפט, מיט געבונדענע הענד און פֿיס. צום עסען האָט מען אונז צוגעוואַרפֿען פֿוילע פֿיש, וואָס דער ים האָט אויסגעשפינען, און פֿאַר די נאנצע צוויי טעג האַבען מיר גאַרנישט אין מויל געהאט.

היינט אין דערפֿריה, ווי ס'איז נאָר טאָג געוואָרען, האָט מען אונז אַריינגעוואַרפֿען אין די שיפֿלעך און געבראַכט אַהער אויפֿ'ן אינזעל צו קוילענען אונז און מאַכען פֿון אונזער פֿלייש זייער שרעקליכען מאַהלצייט. אין דאָ האָט גאָט אונז געוויזען זיין גרויסען חסד און ער האָט איך געשיקט אונז צו ראַטעווען. און דאָס וועלען מיר קיינמאָל, קיינמאָל נישט פֿערנעסען.

דער שפּאַניער איז אַנטשוויגען געוואָרען. הייסע טרעהרען האַבען זיך געקייקלט איבער זינע באַקען, ראַבנינאָן, וועלכער האָט אַז אָרט נישט דורכגעלאָזט פֿון דעם שפּאַניערס ערצעהלונג, האָט אויך מיט טרעהרען אין די אויגען געדאַנקט דעם אויבערשטען פֿאַר דאָס גרויסע וואונדער, וואָס ער האָט מיט זיי געוויזען. איך האָט ער פֿערשטאַנען פֿון דעם שפּאַניערס ערצעהלונג, אַז זיין השׁערה וועגען דער פֿערלאָרענער גער-שיף איז געוועזען ריכטיג. ער האָט איהם געפֿרעגט, ווער איז אייגענטליך געוועזען דער בעל-הבית פֿון דער שיף. דער שפּאַניער האָט געענטפֿערט, אַז די שיף האָט געהערט צו צוויי סוחרים, און איז אָנגעפֿאַרען געוואָרען אין קאַריקס, אָבער איינער פֿון זיי האָט געפֿיהרט דעם

שקלאפענהאנדערל; דער אנדערער איז געוועזן געגען דעם דאזיגען אונ-
מענשליכען האנדערל און האט געהאנדערלט מיט גאלד.

ביי די לעצטע ווערטער פון דעם שפאניער, האט איהם ראבנוואן
אנגענומען פאר'ן האנד און אוועקגעפיהרט, וואו ס'איז געלעגען דאס
נייטגסטע און טייערסטע, וואס זיי האבען געבראכט פון שוף. פרייטאג
האט דערצהלט דעם שפאניער די נאנצע געשוכטע פון ראבנוואן,
וואס האט מיט איהם פאסירט, און דער שפאניער האט פון גרויס פער-
וואנדערונג א ווארט נישט געקענט אויסריידען.

ראבנוואן האט זיך אויך דערוואוסט פון דעם שפאניער, אז די די-
מענטען מיט די אפיצירענע-קליידער, וואס ער האט געפונען אויפ'ן שוף,
האבען געהערט אנגעגלישען אפיציר, וועלכער האט לאנג פערבראכט
אין אסטאנידען. אז ער איז צוריק געפאהרען קיין ענגלאנד, איז ער אויפ'ן
שוף קראנק געווארען און ער האט געבעטען, מען זאל איהם אראבזעצען
אויפ'ן אפריקאנישען ברעג, דארט איז ער געשטארבען. די שפאנישע
שוף האט מיטגענומען זיינע זאכען און די דימענטען קיין בארבראס,
בדי עס בריינגען קיין ענגלאנד, אז זי וועט זיך צוריקקעהרען. ראבנוואן
האט בעוויזען דעם שפאניער אלע פאפיערען, וואס ער האט פון שוף
געראטעוועט, און דער שפאניער האט גלייך געפונען דעם נאמען פון
דעם פערשטארבענעם אפיציר און אויך דעם נאמען פון זיין אלמנה,
וועלכער מען האט די זאכען מיט די דימענטען געדארפט אָבגעבען.
פון איצט אָן האט ראבנוואן אָנגעהויבען צו היטען די דימענטען מיט
דעם גאלד און די פאפיערען, ווי א הייליגטום.

אויף מארגען אין דער פריה האט ראבנוואן געמאכט אנאסינה,
אויף וועלכער ס'איז בעשלאסען געווארען גלייך צו געהען זיך מיט פער-
איניגסטע קרעפטען צו אנארבייט, וואס מען האט נישט געקענט אָבלע-
גען. די טייטע קערפער פון די געהרגעטע זענען נאך געלעגען אויפ'ן
שלאכט-פערל און האבען געקענט פערדארבען די לופט, ווען מען זאל
זיי ווייטער לאזען ליעגען. זיי האבען גענומען העק און זענען אוועק
אויפ'ן שלאכט-פערל, האבען אָנגעהאקט האלץ און האבען פונדערנע-
לעגט א גרויס פלייך, אויף וועלכען זיי האבען פערברענט די טייטע
קערפער.

פרייטאג האט דערווילע דערצהלט זיין פאטער, אז אזוינע מענ-
שען, ווי ראבנוואן, עסען נישט קיין מענשליך פלייש, און ווי שענדליך

דאָס איז צו טהון, ווען אפילו דער מענש זאָל דער גרעסטער שונא זיין. ער האָט עס איהם אזוי גוט אייפגעגעבען, אז ביי זיין אלטען פאָטער איז אויסגעקומען גאר אוואונדער, וואָס ער האָט עס פרייהער נישט פֿערשטאנען און געטהון. אזוי ווי דער פאָטער איז דאָך עלטער פֿאר'ן זוהן, האָט ראָבּינאָן אנאָמען געגעבען פֿרייטאָג'ס פאָטער, דאָנער-שטאָג, און אזוי וועלען מיר איהם אויך רופֿען.

דערנאָך האָט ראָבּינאָן וויעדער צונויפגערוּפֿען אנאָסיפה, אויף וועלכער פֿרייטאָג האָט ווייטער געמוזט זיין אדאָלמעטשער. ראָבּינאָן אליין, אלס דער הויפטמאן פֿון אינוועל, האָט געעפֿענט די ווצונג מיט פֿאלגענדע רעדע: „מינע גוטע פֿריינד! מיר האָבען איצט אלץ, וואָס עס איז גאר נויטיג אויף צו פֿיהרען ארוהיגען צופֿרידענעם לעבען. איך אָבער פֿון מיין זיט קען נישט געניסען מיט ארוהיגען הארצען פֿון די אלע זאָלען, וויסענדיג, אז די מענשען, וואָס האָבען אויף זיי מעהר רעכט, זענען אין עלענד און אין נויט. דאָס מיין איך, - האָט ער זיך געווענדט צום שפּאניער - אינערע לאַנדסלייט, וועלכע זענען צו די ווילע-דע פֿערוואַרפֿען געוואָרען. דערײַבער פֿערלאַנג איך, אז מיר זאָלען אלע צוזאמען געפֿינען עפעס אַגוט מיטעל, ווי אזוי מען זאָל קענען אהער אריבערגעהמען די ליידענדע, וואָס וואַלגען זיך ביי די ווילדע.“

ער איז אנטשוויגען געוואָרען און האָט אויפֿמערקזאם אויסגעהערט דערערנס מיינונג. דער שפּאניער האָט פֿאַרגעלענט, אז ער וועט אליין אריבערפֿאהרען אויף אַ שיפֿעל, וואָס איז געבליבען פֿון די ווילדע, צו זינע אַרומע ברודער און וועט זיי אראָפֿבריינגען. דאָנערשטאָג איז אויך געווען דערפֿאר. און ס'איז געבליבען, אז זיי זאָלען ביידע אהן אריבער-פֿאהרען. פֿרייהער אָבער האָט מען בעדאַרףט פֿערווהיגען מעהר פֿעלד מיט קאַרן, עס זאָל גענוג זיין ברויט פֿאר די אלע, וואָס וועלען קומען.

איינדער דער שפּאניער איז אָפֿגעפֿאהרען, האָט ער אויפֿמערקזאם געמאַכט ראָבּינאָנען, אז די, וואָס ער פֿאַהרט אראָפֿבריינגען, זענען מענשען פֿראַסמע, נישט קיין געבילדעטע, נישט קיין ערצויגענע, און ער קען זיי נישט אויף אזוי פֿיעל, ער זאָל אַרוב זיין פֿאַר זייער עהר-ליכקייט, הנם ער איז אויך געוועזען מיט זיי צוזאמען אַ מאַטראָם אויף דער שיף. דערײַבער איז זיין עצה, אז ראָבּינאָן, אלס בעל-בית פֿון

אינועל, זאל זיי שטעלען געוויסע בעדינגונגען, אויף וועלכע ער איז גרייט זיי צוזוגעהמען צו זיך אויפ'ן אינועל.

ראָבּינזאָן האָט דערזעהן, וואָס פֿאַר אַנ'עהרליכער מאַן דער שפּאַנ-יער איז, וואָס פֿאַר אַטרייער פֿרײַנד, און האָט איהם זעהר געדאַנקט פֿאַר זײַן קלונע עצה. ער האָט איהם געפֿאַלגט און האָט אױעקגעשטעלט פֿאַלגענדע בעדינגונגען:

„ווער עס וויל וואוינען אויף ראָבּינזאָנס אינועל און גענוסען פֿון אַרץ, וואָס ער פֿערמאָגט, מוז:

1. ערפֿילען דעם ווילען פֿון דעם געזעצליכען בעל-הבית פֿון אינועל און אַלע געזעצען און בעפֿעהלען, וואָס ער וועט געפֿינען פֿאַר נויטיג ארויסצוגעבען פֿאַר דער בעפֿעלקערונג פֿון אינועל;

2. פֿלײסיג אַרבייטען און גוט זיך אויפֿהערען, ווײל פֿאַר קײן פֿאַלער, לײדזוגעהער און בכלל פֿאַר מענשען, וואָס האָ-בען ליעב צו זיצען אויף יענעמ'ס קאַרק וועט נישט זײַן קײן אַרט אויפֿן אינועל;

3. לעבען אין שלום, זיך נישט קריגען צווישען זיך און טאָ-מער בעלזדיגט ווער זײַן חבר, זאל ער איהם אַלײן נישט משפּט'ן, נאָר דער האר פֿון אינועל;

4. געהאָרזאָם אויספֿיהרען אַלע אַרבייטען, וואָס זענען נויטיג פֿאַר דער געזעלשאַפֿט, און אין אַנ'נױט אײַנשטעלען דאָס לעבען פֿאַר'ן האר פֿון אינועל און פֿאַר דער געזעלשאַפֿט;

5. טאָמער וועט ווער וואַגען איבערצוטראַגען די געזעצען, וועט מען איהם אַפֿריהער מתרה זײַן, און אז ער וועט פֿאַרט נישט פֿאַלגען, וועט ער ארויסגעשיקט ווערען פֿון אינועל.

זאל זיך יעדערער גוט איבערלעגען אַפֿריהער און זיך ערשט דאן

אונטערשרייבען אונטער די דאָזיגע פונקטען, ווען ער וועט אינג-
נאכען מסכים זיין אויף זיי.

ראָבינזאָן.

דער שפאניער האט אפריהער געמוזט עס איבערזעצן אין זיין לאנדס-
שפראך, און ס'איז געווען בעשלאָסען, ער זאל מיט זיך נעהמען טונט
און פֿעדער, זינע לאנדסלייט זאלען זיך אונטערשרייבען, אז זיי זענען
מסכים.

באלד דערנאך האָבען אונזערע רייזענדער זיך זעהר הערצליך צו-
זעגענט מיט ראָבינזאָנען און פֿרייטאָג'ן, זענען אריין אין דאָס בעסערע
שיפֿעל און האָבען אָנגעשטעלט דעם זענערל. ביי אַ גוטען ווינד איז דאָס
שיפֿעל אָפגעשוואומען פֿון ברעג. לאנג איז פֿרייטאָג געשטאנען אויפֿ'ן
ברעג און האָט מיט אומעטיגע בליקען בעגלייט זיין געלעבטען פֿאָטער.
א גליקליכע רייזע!

צוועלפטעם קאפוטעל.

עס איז אונגעקומען אן אייראפעאישע שיף. ראב:נואן קומט צו הילף דעם קאפוטען פון שיף און שטימט אים דעם בונט. צוויי שפאניער מאכט ער פאר די בעל-הבתים פון אינוועל. ראב:נואן פֿאָהרט צוריק קיין אייראָפּאָ.

אכט טעג זענען שוין אריבער און דער שפאניער מיט דאָנערשטאָן זענען נאָך נישט צוריקגעקומען. צוואַנציג מאָל אַטאָג פֿלעגט פֿרײַטאָג לױפֿען אויף די בערג זעהן. אָפּשר ווייזט זיך אויפֿ'ן ים אַ שיפֿעל. ער האָט אויסגעקוקט זײַנע אויגען, און אַנטלײכט מאָל אַז ער מיט גרויס עגמת-נפש אהיים געגאנגען. אינמאָל אין דערפֿריה איז ראב:נואן געווען פֿערנימען און שטוב. פֿרײַטאָג איז זײַ געוועהנליך אַוועק זעהן, אָפּשר קומט אָן דאָס שיפֿעל מיט זײַן פֿאָטער. פֿלוצלונג איז ער געקומען צוויפֿען מיט אַוועלדער שמחה אין מיט אַ געשרײַ: זײַ פֿאָהרען, זײַ פֿאָהרען!

ראַבּינאָנען האָט די דאָזיגע בשורה אויך וערר דערפֿרעהט. ער האָט גלייך געהאפט די שפּאַקטיווע און איז אוועקגעלאָפֿען אויפֿ'ן ברעג. דאָ האָט ער פֿון דערווייטענס טאַקע דערוועהן, אז עפֿעס אַ שוּפֿעל געהט אויף אַנגעשטעלטע זענלעך צו'ם ברעג. אָבער אז ער האָט אַ קוק געטהון דורך דער שפּאַקטיווע, האָט ער מיט צווייפֿעל אַ שאַקעל געטהון מיט'ן קאַפּ און האָט געזאָגט: „איך האָב מוראָ, פֿרייטאָג, אז דאָס איז נישט אינזער שיפֿעל“. פֿרייטאָג איז בלאַס געוואָרען. ראַבּינאָן האָט נאָכאַמאָל אַ קוק געטהון און שפּאַקטיווע און איז געוואָרען נאָך אומרוהיגער. איצט האָט ער שוין געוועהן אויף זיכער, אז דאָס איז נישט זייער שוּפֿעל, נאָך עפֿעס אַ גרויסע ענגלישע שלופּקע. ער האָט ווייטער אַ קוק געטהון דורך דער שפּאַקטיווע און האָט געזאָגט פֿרייטאָג'ן, אז אויפֿ'ן שיפֿעל פֿאַהרען בעוואָפֿענטע מענשען און, דאַכט זיך, ענגלענדער. פֿרייטאָג איז געשטאַנען און האָט זיך געטרױסעלט מיט אַלע גליעדער. „קום!“ האָט איהם דאַבּינאָן אוועקגערופֿען פֿרייטאָג'ן אויף אַנאַנדער באַרג, פֿון וואַנען מען האָט געקענט זעהן דעם צפֿון-ברעג. ווי נאָר זיי זענען אַרױף אויפֿ'ן באַרג, האָבען זיי דערוועהן נישט ווייט פֿון ברעג אַ גאַנצן גרויסען שיק, וואָס איז געוועזען פֿעראַנקערט.

מיט אַ געפֿיהל פֿון פֿערוואַנדערונג, מוראָ און פֿרויד, האָט ער געקוקט אויף די פֿון ווייט אַנגעקומענע שיק. אַ פֿרויד, אָפּשר וועט איהם די דאָזיגע שיק אויסלױזען און איהם בריינגען צו זיין אזוי לאַנג פֿעלרלאָ-זענער היים, צו זיינע עלטערן, וואָס ער האָט זיי קיינמאָל נישט געקענט זענען. אַ געפֿיהל פֿון פֿערוואַנדערונג און מוראָ – וואָס טהוט דאָ און דאַרף דאָ די דאָזיגע שיק, ווי קומט זי אַהער? קיין שמורם האָט זי נישט פֿערוואַרפֿען – שוין לאַנגע וואָכען האָט קיין שמורם נישט געברויזט. דער וועג פֿון דער שיק האָט אויך נישט געקענט פֿיהרען פֿאַרביי דעם אינזעל, זייער וואָס קען דאָ טהון אַנענגלישע שיק? קיין קאַלאָניעס איז דאָ נישטאָ און מיט וועמען צו פֿיהרען אַ האַנדעל אויך נישט – און ער האָט מוראָ, אז דאָס מווען אַרדאָי זיין ים-גולנים.

זיי זענען געוועזען געקלירט ווי ענגלענדער, אָבער ווער ווייס, אָפּשר האָבען זיי בע'גול'ט אַנענגלישע שיק און זיך אַנגעטהון אין די קליידער פֿון די בערויבטע. ווענען זיינע השערות האָט ער דערזעהלט פֿרייטאָג'ן און איז מיט איהם אוועק ווייטער זעהן, וואָס די אַנקומענדע וועלען טהון.

ווי זענען ארויף אויף אבארג, האָבען זיך בעהאלטען צווישען די בוימער, פֿון וואָנען זיי האָבען אַרץ געקענט זעהן. דאָ האָבען זיי דער־זעהן, אז די שלופקע, אין וועלכער עס זענען געוועזען ערף מאָן, איז נישט ווייט פֿון זיי צוגעשטאַנען צו'ם ברעג און פֿון איהר זענען אַרויס אַכט בעוואָפֿענטע מענשען. די איבריגע דריי זענען געווען געבונדען. נאָר אַרויסגעהענדיג אויפֿ'ן ברעג, האָט מען זיי גלייך פֿונאַנדער געבונדען. דאָ איז איינער פֿון די דריי אנדערעפֿאלען פֿאַר די בעוואָפֿענטע און נאָך זיינע בעוועגונגען האָט מען געקענט פֿערשטעהן, אז ער בעט וועגען ערבאַרימען. די אנדערע צוויי האָבען אויפֿגעהויבען די הענד צום הימל, גלייך ווי זיי וואָלטען בעטען נאָט, ער זאָל זיי ווייזען אַנס און זיי מציל זיין.

מיט אימה האָט ראַבינזאָן געקוקט, ווי עטליכע מאָל האָט איינער פֿון די בעוואָפֿענטע זיך פֿערמאַסטען אויף דעם, וואָס איז אויף דר'ערד געלעגען און האָט געבעטען וועגען ערבאַרימען. מיט אַמאָל האָט ער דערזעהן, אז די דריי געפֿאַנגענע האָט מען אָבגעלאָזען און די בעוואָפֿענטע האָבען זיך צווייטה איבער'ן וואַלד.

די אַלע דריי מענשען האָבען זיך אנדערגעזעצט אויף דר'ערד. אויף זייערע פֿונדען האָט מען געקענט לעזען די העכסטע מדרגה פֿון פֿערצווייפֿלינג. ראַבינזאָן האָט בעשלאָסען, עס מעג זיין וואָס עס וויל, וועט ער דערנעהן, ווער די אומגליקליכע זענען אין וועט זיי זעהן מיט אַלע בוחות צו ראַטעווען. פֿרייטאָג האָט ער גלייך אוועקגעשקט אַהיים, ער זאָל בריינגען בוקסען, פֿיסטאַלעמען, שווערדען, פֿולווער און קוילען, וויפֿעל ער וועט נאָר קענען פֿערטראָגען.

ראַבינזאָן אַליין איז געבליבען אַכטונג געבען, וואָס דאָ וועט ווייט מער זיין. אז פֿרייטאָג איז צוריקגעקומען מיט'ן געוועהר, האָט ראַבינזאָן דערזעהן, אז די בעוואָפֿענטע שיפֿסלייט, אַרומדריעהנדיג זיך אַ צייט אין וואַלד, האָבען אויסגעזוכט אַ שאַטען און האָבען זיך צולעגט, דער דאָ, דער דאָרטען, אונטער די בוימער צו בעהאלטען זיך פֿון דער בייטאַגיגער היץ. עס האָט געדויערט אַפֿאַר מינוט און זיי זענען אַלע איינגעשלאָפען. פֿאַר ראַבינזאָנען איז דאָס געוועזען ווי געוואונשען; ער האָט אָבגעוואַרט ביי אַפֿיערטעל שעה, האָט זיך געמאַכט מוטה און איז צוגעגאַנגען צו די דריי, וואָס זענען נאָך אַרץ געוועסען אויפֿ'ן זעפֿינגען אַרט. זיי זענען געוועסען מיט'ן פֿלעזע צו ראַבינזאָנען, אין אז ראַבינזאָן האָט זיי געפֿרעגט:

„ווער זייט איהר?“ זענען זיי געווארען אזוי צו שראקען, גלייך ווי א דוי-
גער וואלט זיי געטראפען.

זיי זענען אויפגעשפרונגען מיט אזא אימפעט, אזוי ווי זיי וואלטען
וועלען אלע צופליהען. ראבינזאן האט זיי אבער בערוהונט, האט זיי גע-
בעטען, זיי זאלען זיך פאר איהם נישט שרעקען און האט זיי פערזיכערט,
אז ער איז געקומען זיי ראטעווען.

— זענט איהר דאך פון גאט געשיקט! — האט געזאגט איינער און
האט זיך מיט רעספעקט פאר איהם פערניגט.

— יעדע הילף שיקט צו גאט — האט געענטפערט ראבינזאן, — אבער
זאגט מיר, איך בעט אייך, אין וואס בעשטעהט אייער נויט און מיט וואס
קען איך אייך העלפען?

— איך בין דער קאפיטאן פון דער שיף, — האט געזאגט דער זעל-
בער, — גאט דער, — האט ער אנגעוויזען אויף איינעם, וואס איז געשטאנען
געבען איהם, — איז געוועזען מיין זעגעלמיסטער און דער — ער האט אנגע-
וויזען אויפ'ן דריטען — איז ארייגענדער. האבען זיך די מאטראסען צובונ-
טעוועט און האבען פערחאפט די שיף. מיך און די צוויי עהרליכע לייט,
וואס האבען זיך פאר מיר אנגענומען, האבען זיי געוואלט דער'הרגענען.
דערנאך איז ביי זיי געברייבען, אז זיי וועלען אונז לאזען לעבען. אבער
דער דאזיגער חסד איז פאר אונז נאך ערגער ווי דער טויט, ווייל זיי
האבען אונז אראפגעזעצט אויף דעם דאזיגען וויסטען אינוועל, וואו מיר
וועלען מוזען אויסגעדן פאר עלענד און נויט.

— צוויי זאלען פאדער איך פון אייך, — האט געזאגט ראבינזאן, —
וועט איהר איינשטימען, וועל איך אייך רעטען.

— וואס פאר א בעדינגונגען, גוטער מענש, פערלאנגט איהר פון
אונז, — האט געפרעגט דער קאפיטאן.

— פל-זמן איהר פערבלייבט אויפ'ן אינוועל, מוזט איהר אינגאנצען
ערפליען מיין ווילען, און טאמער וועל איך אייך העלפען אפצונעהמען
די שיף צוריק, מוזט איהר מיך מיט מיין חבר אייך בריינגען קיין ענג-
לאנד, — האט געענטפערט ראבינזאן.

— מיר, די שיף און אלץ, וואס אויף איהר געפליגט זיך — האט גע-
זאגט דער קאפיטאן — איז אין אייער רשות.

— נו, — האט געזאגט ראבינזאן, — זאל יעדערער פון אייך נעהמען
א ביקס מיט א שווערד. דערווייל טהוט דערמיט גארנישט. אייערע

פרינגער ליעגען איצט צעוואַרפען אין וואַלד אין שלאָפֿען געשמאק. גע-
שווינד! אַפּריהער וועלען מיר פּרובען זיי אַרעסטירען נישט פֿערינסענדיג
קען בלויז.

זיי זענען אלע אויפק. פֿרייטאָג האָט געמוזט מיטגעהטען די שטריק,
מיט וועלכע די דריי זענען געוועזען געבונדען. זיי זענען צוגעגאנגען צו
דעם ערשטען, וואָס איז געלעגען מיט'ן פנים אראָב און שטארק געחרט-
פעט. זיי האָבען איהם געבונדען הענד און פֿיס, אַיידער ער האָט זיך
נאָך אויפֿגעחאפט, דאָס מויל האָבען זיי איהם פֿערשטאַפט מיט אַ טיכלעל
אן איהם אָנגעזאָגט, אז ער זאָל זיך נישט ריהרען פֿון אָרט, אַניט וועט מען
איהם גלייך דערשיסען. אזוי האָט מען געטהון דעם אַנדערן, דעם דריי-
טען, דעם פֿיערטען, - קורץ, מען האָט זעקס פֿון זיי געבונדען און גע-
לאָזט ליעגען אויף דער ערד.

נאָר פֿלוצלונג האָבען זיך די לעצטע צוויי אויפֿגעחאפט און, דער-
זעהענדיג, וואָס דאָ טהוט זיך, זיך גלייך אַ חאפּ געטהון צום געוועהר.
- נידערטרעכטיגע! - האָט אַדונער געטהון ראָפּינזאָנס שטים, -
איהר זעהט נישט, אז מיר זענען שטארקער פֿון אייך? נישט נאָר אַ קוק
זיי איינערע חברים ליעגען געבונדען אויף דער ערד. שנעל וואַרפט אוועק
דאָס געוועהר, אייב נישט בעצאָהלט איהר מיט איינערע קעפּ.

זיי האָבען שנעל אוועקגעוואַרפען דאָס געוועהר, זענען געפֿאלען
דעם קאָפּטאָן צו די פֿיס און האָבען איהם אָנגעהויבען בעטען, ער זאָל
זיך איבער זיי דערבאָרימען. מען האָט זיי געבונדען, ווי די איבריגע און
מען האָט זיי אַלעמען אוועקגעפֿירט אין אַ ניי-ענטדעקטע הייל, וואו
מען האָט זיי אַלעמען פֿערוועצט. דערביי האָט מען זיי מתרה געוועזען,
אז דער ערשטער, וואָס וועט זיך פּרובען אַנטלויפֿען, וועט דערשאַסען
ווערען אויפֿ'ן אָרט. די מעסערס האָט מען ביי זיי פֿון זיכערקייט וועגען,
אויך צוגענומען. ביי דער הילצערנער טיר פֿון דער הייל האָט מען גע-
לאָזען אַ שומר.

דערנאָך זענען אלע אויפק צו דער שלופּקע. מען האָט זיי אַרויס-
געשלעפט אויפֿ'ן ברעג און געמאַכט אין איהר אַ לאַך כּדי די אַכט גע-
פּאָנגענע זאלען אויף איהר נישט קענען אַנטלויפֿען, אייב זיי וועט זיך
אויפֿ'ן טויערנדיגסטען פּאַל איינגעבען צו בעפֿרייען זיך פֿון זייער געפֿענגעניש.
אַ זויגער דריי בייטאָג האָט מען פֿון שוף געשאַסען פֿון אַ האַרמאַט.
כּדי צו לאָזען וויסען די מאַטראַסען, וואָס האָבען זיך געפּונען אויפֿ'ן

אינוועל, אז ס'איז שוין צייט, זיי זאלען זיך צוריקקעהרען. און אז נאך דריי סיגנאלען האט זי נישט בעקומען קיין ענטפער, איז פון שוף אָב געשוואומען נאך אַ שיפּעל צום אינוועל. ראָבינאָן מיט זינע חברים זענען וועדער ארויף אויפ'ן באַרג, צו זעהן, וואָס די שיפּסלייט וועלען פֿאַר- נעהמען, און זיך צו מישב זיין, וואָס צו טהון ווייטער.

דאָס צווייטע שיפּעל מיט צעהן מאַטראָסען איז דערוויילע צוגע- שוואומען צום אינוועל. אז זיי האָבען בעמערקט די צולעכערטע שלופּקע, זענען זיי געוואָרען זעהר צו שראַקען. זיי האָבען זיך אַרומגעקוקט אויף אלע זייטען, האָבען גערופּען זייערע חברים ביי די געמען, אָבער קיינער האָט זיך נישט אָבעררופּען.

ראָבינאָן, וואָס האָט זיך דערוואוסט פֿונ'ם קאפיטאַן, אז צווישען די אַכט געפֿאַנגענע געפֿינגען זיך דריי עהרליכע, וואָס זענען צוגעשטא- נען צום בונט פֿלויז פֿאַר מורא, האָט אוועקגעשיקט פֿרייטאָג'ן מיט'ן זענע מיסטער, זיי וואָס גליכער צו פֿריינגען. אז זיי זענען געקומען, האָט דער קאפיטאַן, לויט ווי ראָבינאָן האָט איהם געהייסען, זיי אַפֿריהער גוט דורכגע'מוסר'ט און דערנאָך האָט ער זיי געפֿרעגט, צו ווילען זיי איהם שווערען טרייהייט, אויב ער וועט זיי מוחל זיין. — טרייהייט, בױן מיט! — האָבען זיי און איהן קול אויסגעשרייען און איהם געפֿאלען צו די פֿיס. האָט דער קאפיטאַן צו זיי ווייטער געזאָגט: איך האָב איהך שטענדיג געהאלטען פֿאַר גוטע פֿרוים; דעריבער וועל איך איצט אויך גלויב- בען, אז איהר האָט איהן דעם בונט קיין שום אַנטייל נישט גענומען; נאָר אייער שולד וועט איהר קענען אויסקויפֿען מיט גרעסערע טרייהייט צו מיר. די דריי מאַטראָסען האָבען געוויינט אויפֿ'ן קול מיט פֿינטערע טרעהרען פֿון חרטה, האָבען געקוישט דעם קאפיטאַן און געבעטען מחילה. דאן האָט מען זיי געגעבען געוועהר, און דער קאפיטאַן האָט זיי פֿער- זאָגט, אז זיי זאלען אין אלץ פֿאַלגען זייער הויפט-פֿיהרער ראָבינאָנען. די מאַטראָסען פֿון דעם צווייטען שיפּעל האָבען אלץ נישט אויפֿ- געהערט צו רופּען זייערע חברים. פֿון צייט צו צייט האָבען זיי געשאַסען פֿון פֿיסקען, אָפּשר האָבען די חברים זייערע פֿערבלאָנזשעט ווייט אין אינוועל און הערען נישט זייער רופּען.

דערווייל איז שוין געוואָרען פֿאַרנאַכט. ראָבינאָנען און דעם קא- פיטאַן איז פֿלוצלונג איינגעפֿאלען, אז די מאַטראָסען, נישט דערוואַרטענדיג די זיך אויף זייערע חברים, וועלען אָבפֿאַהרען מיט'ן שוף. דער דאָזיגער

געדאנק האָט זי דערשראָקען, און ראָבוביאָן האָט גענומען זיכען אַ מיטעל, ווי אזוי דאָס נישט צו דערלאָזען.

ענדליך איז ער געפאלען אויף אַ גליקליכען איינפאל, ווי אזוי צו פערנארען די מאטראַסען אין זאק אַרײַן. ס׳איז געבליבען, מען זאָל אוועקשיקען פֿרײַטאָג'ן מיט איינעם פֿון די דרייַ מאטראַסען אין וואַלד אַרײַן און אז זי וועלען זײַן אויף אַפֿאַר טײַזענד טרוט פֿון שיפֿל, זאָלען זי זיך דאמאָלס אָברופֿען. אז די מאטראַסען וועלען געהן נאָך דעם קול זי זיכען, וועט זיך פֿרײַטאָג מיט דעם צווייטען אלץ טיעפֿער רוקען אין וואַלד אַרײַן, אזוי אַרום פֿערנארען זי אלץ ווייטער און ווייטער אין אינע זעל, און אלײַן וועלען זי זיך דערנאָך אומקעהרען מיט אַנאַנדער וועג צוריק.

דער דאָזיגער איינפאל האָט זיך זעלטען גוט איינגעגעבען. די מענשען פֿון שײַף, דערהערענדיג, אז מען רופֿט זיך אָב, האָבען גע-שווינד געהאפט זייערע ביקסען און האָבען זיך געלאָזט לויפֿען אין וואַלד אַרײַן. צוויי זענען געבליבען היטען דאָס שיפֿעל. און פֿרײַטאָג מיט זײַן בעגלייטער האָבען זיך געטהון זייער זאך: טיעפֿער אין וואַלד זיך גערקט און נישט אויפֿגעהערט זיך אָבצורופֿען. אזוי האָבען זי פֿער-שלעפט די מאטראַסען אַ מייל ווייט אין וואַלד אַרײַן. דאמאָלס האָט זיך פֿרײַטאָג מיט זײַן בעגלייטער אומגעקעהרט געשווינד צוריק צו ראָבוביאָן-גען מיט אַנאַנדער וועג, זי זאָלען זיך נישט טרעפֿען מיט די מאַטראַסען.

דערווייט איז שוין געוואָרען גוט פֿינסטער. שטיל האָט זיך גע-גנבֿעט ראָבוביאָן מיט זײַן נייער משפּחה צום שיפֿעל, בײַ וועלכען עס זענען געשטאנען און געהיט צוויי מאטראַסען. זי זענען שוין געווען צוואַנציג טרוט פֿון שיפֿעל, און די מאטראַסען האָבען זי נישט בעמערקט. דאָ האָט ראָבוביאָן און נאָך איהם אלע אויפֿגעוויכען אין דער הייך דאָס געוועהר, וואָס האָט פֿערקלונגען אין דער לופֿטען... ראָבוביאָן האָט מתרה געווען די מאטראַסען, אז אויב זי וועלען זיך אַרורד טהון פֿון אָרט אין זיך פֿרובען שטעלען אנטקעגען, דאן בעצאהלען זי מיט'ן לע-בען. די בידע היטער זענען פֿאַר שרעק געפאלען זי צו די פֿוס און געבעטען אום ערבאַרמונג. האָט מען זי גלייך געבונדען און געלאָזען ליעגען.

נאָכדעם האָט מען דאָס צווייטע שיפֿעל אויך אַרויסגעצויגען אויפֿן

ברעג; די צוויי געבונדענע מאטראַסען האָט מען אַריבערגעטראָגען אין וואַלד און מען האָט געוואַרט, ביז וואַנען די מאטראַסען וועלען זיך אומקעהרען נאָך זייער לאַנגען אומזיסטען וועקען. זיי זענען געקומען נישט אלע מיט אַמאָל. עס איז אונגעגלויבליך צו בעשרייבען זייער שרעק און וועהגעשרייען, אז זיי האָבען נישט געפונען דאָס שיפֿעל און די היטער פֿון איהם. אז עס זענען זיך צוגיפֿגעקומען פֿינף פֿון זייערע, האָט מען צו זיי געשיקט איינעם פֿון די דריי בענגערניטע מאטראַסען, פֿרעגען ביי זיי, אייב זיי ווילען זיך אונטערגעבען מיט גוטען. ווייל אייב נישט, האָט דער פֿערוואַלטער פֿון אינוועל געשיקט פֿופֿציג מאַן, וועלכע געפֿינען זיך נישט ווייט פֿון זיי און וואַלד און וואַרמען. און ווען זיי גיבען זיך נישט אונטער, דאן צושיקט מען זיי ווי די האַזען. דאָס שיפֿעל האָבען זיי שוין צוגענימען, אלע חברים זייערע געפֿאנגען, אַלזאָ בלייבט זיי אויסצוקלוי- בען: טויט אָדער געפֿענגעניש.

ר א ב ג ד ה ו ז ח ט י
 ר אַבנינאָן האָט בעפֿוילען זיינע חברים, זיי זאלען קלינגען מיט די בוקסען, כדי די ווערטער פֿון זייער שליח זאלען מעהר ווירקען.
 - אָבער קענען מיר האַפֿען, אז מען וועט אונז מוחל זיין? - האָט ענדליך געזאָגט איינער פֿון די מאטראַסען.
 דער קאפיטאַן, וועלכען זיי האָבען נישט געוועהן, האָט צו זיי א געשרי געטוהן:

- טאָם שמיט! איך זאָג דיר - קענסט דאָך מיין וואַרט - לענט אלע גלייך אוועק דאָס געוועהר, דאן וועט אייך געשענקט ווערען דאָס לעבען. נאָר אַט קינסט מוז בעצאָהלען מיט'ן לעבען, ווייל ער האָט אייך צוגעקערט צום בונט און איז געווען דער גאַנצער רעדעלפֿיהרער.
 אלע האָבען אוועקגעוואַרפֿען די בוקסען. אַטקינס, אז ער האָט דערהערט זיין אורטייל, איז געפֿאלען דעם קאפיטאַן צו די פֿיס און האָט זיך צעוויינט הייך אויפֿ'ן קור, מיט אַ ווילדען יאָמער: קאפיטאַן, קאפיטאַן פֿאַן! שענקט מיר מיין לעבען, זיי זענען אלע נישט בעסער פֿון מיר. אָ, קאפיטאַן, דערבאַרעמט זיך, דערבאַרעמט זיך! דער קאפיטאַן האָט איהם געזאָגט, אז דאָס ווענדט זיך אָן דעם פֿערוואַלטער פֿון אינוועל און ער קען מעהר נישט בעטען ביי איהם פֿון זיינעמווענען. דאן האָט פֿרייטאָג מיט די פֿריהער בענגערניטע מאטראַסען זיי אלעמען געבונדען די הענד. דערווייז זענען אָנגעקומען די לעצטע דריי מאטראַסען און, אז זיי האָבען דערוועהן, וואָס דאָ טוהט זיך, איז ביי זיי קיין אַנדער ברירה נישט

געבליבען, ווי אינטערצוגעבען זיך, און זיי האָבען זיך אויך געלאָזט
בינדען.

איצט איז דער קאפיטאן מיט ראָבינזאָנען, וואָס האָט זיך אַרויס-
געגעבען פֿאַר דעם אינוועל-פֿערוואַרטערס אַנאַפֿיציר, צוגענאַנגען צו זיי
נעהנטער. דו, וואָס דער קאפיטאן האָט געזעהן, אז זיי האָבען באַמח
חרטה אויף זייער פֿערברעכען, האָט מען גענומען צו ראָבינזאָנען אין
שלאָס אַרײַן, און די איבריגע האָט מען אָבערפֿיהרט און היילט און דאָר-
טען זיי פֿערשפּאַרט. פֿון די ערשטע געפֿאַנגענע האָט מען אויסער די
פֿרוהערדיגע דריי אַרויסגעלאָזען נאָך צוויי, און וועלכע דער קאפיטאן איז
געווען זיכער, אז זיי האָבען אויך חרטה.

אַלע בענגערדיגע שיפֿסלייט האָבען זיך פֿערוואַמעלט פֿאַר ראָבינ-
זאָנס שלאָס. זיי זענען געוועזען זאַלבעצעהנט. ראָבינזאָן האָט זיי ער-
קלערט און נאָמען פֿון דעם אינוועל-פֿערוואַרטער, אז מען וועט זיי מוחל
זיין נאָר מיט דעם תנאי, אויב זיי וועלען העלפֿען זייער קאפיטאן, אז די
שיף זאָל איהם ווידער אינגאַנצען געהערען. אַלע האָבען און אַיין קול
געשוואָרען, אז זיי וועלען פינקטליך ערפֿילען דעם וואונט פֿון קאפיטאן
און וועלען איהם פֿון איצט אָן טריי דיענען. האָט זיי ראָבינזאָן ווייטער
ערקלערט, אז דערמיט ראַטעווען זיי נישט בלויז זייער אייגענעם, נאָר
אויך דאָס לעבען פֿון זייערע איבעריגע געפֿאַנגענע חברים, ווייל אויב בין
מאָרגען פֿריה וועט די שיף נישט געהערען דעם קאפיטאן, וועלען זייערע
חברים געהאַנגען ווערען.

פֿון דעם דאָזיגען אורטייל האָט מען אויך מודיע געווען די געפֿאַנ-

גענע.

דערווייל האָט מען געהייסען דעם שיפֿסמייסטער שניצל צו פֿער-
דיכטען דאָס צולעכערטע שיפֿעל. אז עס איז פֿאַרטיג געוואָרען, האָט
מען בודע שיפֿלעך אַראָבגעלאָזט אויפֿן וואַסער. דער קאפיטאן האָט אָנ-
געפֿיהרט אַיין שיפֿעל, דער זענעל-מייסטער - דאָס אַנדערע, און די מאַט-
ראַסען האָט מען אויך צוועצט אויף בודע שיפֿלעך. אַלע האָבען מיטגע-
נומען ביקסען, קוילען, פּוילווער. מען איז שוין געווען גרייט אָבצופֿאַה-
רען צום שיף. ראָבינזאָן האָט זיי געוואונשען גליק און ערפֿאַנג, און די
שיפֿלעך האָבען אָבגעווענקלט פֿון ברעג.

אז די שיפֿלעך זענען אוועק, האָט זיך ראָבינזאָן נישט געקענט קיין
אָרט געפֿינען. דער געדאַנק, אז אַט-אַט וועט אָפֿשר אָנקומען זיין אויס-

ליוונג, האָט איהם נישט געלאָזען רוהען. דאָ פֿלעגט ער אַרײַן אין הייז, דאָ פֿלעגט ער אַרויס, האָט אַלע ווײַלע געקלעמערט אויפֿן שפּײַן באַרג זעהן די שײַף, האָט זיך צוגעהערט צו דער שטילער נאַכט, אָפּשר וועט זי איהם ברוינגען פֿון דארטען אַ קלאַנג. און האָט ער האָט אַ גאַנצען טאָג און זײַן מויל נישט געהאַט, האָט ער דאָך אויך איצמער נישט געקענט אפֿילו טראַכטען פֿון עסען. וואָס ווייטער איז ער אָבער געוואָרען אַלץ אומרוהיגער. די דריי האַרמאַטען=שאַסען, וואָס האָבען איהם געדאַרפֿט אַנזאָגען, אַז אויפֿן שײַף איז אַלץ פֿאַרײַבער בשלום, האָבען זיך אַלץ נישט געלאָזט הערען, האָט ס'איז שוין געווען נאָך האַלבע נאַכט.

ראַבײַנאָן האָט שוין אָנגעהויבען צו פֿערלירען די האַפֿנונג. אָבער פֿלוצלונג האָט זיך דערהערט פֿון דערווייטענס אַ האַרמאַטען=שאַס, באַלד נאָך איהם אַ צווייטער און דערנאָך אַ דריטער. ראַבײַנאָן איז שיער נישט משוגע געוואָרען פֿאַר פֿרוי. מעהר האָט ער שוין נישט געצווייפֿעלט. אַז די גליקליכע לאַנג=ערוואַרטעטע שעה פֿון ערליוונג האָט ענדליך גע=שלאָגען.

פֿון משוגע'נער שמחה איז ראַבײַנאָן געוואָרען נאָך אונרוהיגער ווי פֿרוהער. ער איז געפֿאַלען אויף די קניה אונטערן פֿרויען אויסגעשטערענע טען הימעל און מיט הייסע טרעהרען פֿון פֿרוי האָט ער געלויבט און געדאַנקט גאָט, וואָס האָט איהם אויסגעלויזט פֿון זײַן ערענד און נײַט. דערנאָך איז ער אַראָב פֿון באַרג, איז צוגעגאַנגען צו זײַן גוטען פֿרייטאָג און האָט איהם שטאַרק אַרומגענומען. זײַן איינציגער געדאַנק איז געווען האַמבורג, און ער האָט זיך גענומען פּאַקען זײַנע זאַכען. אזוי איז אַריבער די נאַכט, און ער האָט אפֿילו מיט אַנ'אויג נישט געפרובט צומאַלען.

אַז עס האָט גענומען טאָגען, האָט ער אַ קיך געגעבען אין דער זײַט, וואו די שײַף איז געשטאַנען. ער האָט זיך שוין נישט געקענט דער=וואַרטען אויף דער גליקליכער מינוט, ווען ער וועט זי דערוועהן. די טײַערע, וואָס וועט איהם אויסלויזען פֿון אינזעל אין און זײַן לעבע היים ברוינגען. ער האָט קײַן אויג נישט אַראַבגענומען פֿון ברענג ים און וואָס געוואַרט, עס זאָל ליכטיגער ווערען. און אַז עס איז טאָג געוואָרען, האָט זיך אַ שרעקליכער האַרצרייסענדער געשרײַ אַרויסגעריסען פֿון ראַבײַנאָ=זאַנס ברוסט—די שײַף איז פֿערשוואַנדען געוואָרען! אין דער גרעסטער פֿערצווייפֿלונג האָט ער זיך אָנגעלעהנט אָן אַ בוים און האָט געוואָרפֿען ווילדע שטאַרע בליקען אויפֿן אָרט, וואו זײַן ליכטיגע האַפֿנונג איז אין

אָבנרונד געוונקען. אומזיסט האָט איהם פֿרײַטאָג געװױט צו בערוהיגען. — ראָבײַנאָן האָט זיך נישט געלאָזט טרײַסטען און האָט זיך אין גרויסער פֿערצװײפֿלונג פֿון אָרט נישט גערוהרט. פֿלוצלונג האָבען זיי דערהערט פֿון דער אַנדערער זײַט באַרג אַ גערויש. ווי אונטערנעשאַסענע זענען זיי פֿון די ערטער אײַפֿלגעשפרונגען: אײַפֿן שפּײַץ באַרג האָבען זיי דערוועהן דעם קאָפיטאַן מיט דעם זענעלמײַסטער, און אין מערבֿ=זײַט האָבען געפֿלאַמערט די זענעלען פֿון דער שוף, וואָס איז געוועזען פֿעראַנקערט אין אַ קלײַנער בוכטע. ראָבײַנאָן האָט שיער נישט גע'חלש'ט פֿאַר פֿרײַד. ער האָט זיך אַװאַרף געטהון צו זײַ, איז דעם קאָפיטאַן אײַפֿן האַלד געפֿאַלען און האָט פֿון ענטזיקונג אַװאַרט נישט געקענט אײַסטרײַדען.

דער קאָפיטאַן האָט זיך אײַך שטאַרק דערפֿרעהט און האָט איהם דערצעהלט, ווי אזוי איהם האָט זיך אײַנגעגעבען אײַבערנעהמען די שוף נישט פֿערגײַסענדיג קײַן טראָפען בלוט. צולעב דער פֿײַנסטערער נאַכט האָט מען איהם אפילו נישט בעמערקט און קײַנעם אײַפֿן שוף איז נאָר נישט אײַנגעפֿאַלען, אַז מיט זײַערע חברים איז עפֿעם=װאַס געשעהן. די רעכטע רעדעפֿיהרער האָבען זיך אפילו געפרובט שטעלען אַנטקעגען מיט געוועהר אין די הענד, אָבער מען האָט זײַער װײַדערשטאַנד גלײַך אײַנגעבראַכען און זיי געבונדען. אַז ער האָט געענדיגט דערצעהלען, האָט ער אַרומגענומען ראָבײַנאָנען און מיט טרעהרען פֿון דאַנקבאַרקײַט האָט ער געזאָגט: „אײַך, איהר קלונער און גוטער מאַן, האָב איך עס צו פֿעראַנקען, וואָס מײַן לעבען און מײַן שוף איז גערעטעט. איך מיט מײַנע מענשען און די שוף מיט אַלץ, וואָס אײַך איהר געפֿינט זיך, געפֿערט צו אײַך.“ אין אַלע זענען געווען טױף גערוהרט.

באַלד האָט מען געמאַכט אַסעודה פֿון די גוטע זאַכען, וואָס דער קאָפיטאַן האָט פֿון שוף געבראַכט, און מיט אַ פֿרעהלעכען האַרצען האָבען זיי אָבגעגעסען דעם פֿרויהשטיק.

דערנאָך האָט ראָבײַנאָן דערצעהלט דעם קאָפיטאַן זײַן נאַנצע לעפֿע=בענס=געשײַכטע. זיי אזוי ער איז פֿערוואַרפֿען געוואָרען אײַף דער דאָזיגער אינזעל, ווי אזוי ער האָט זיך דאָ אײַנגעלעבט. דער קאָפיטאַן איז געוועזען ערשטײַנט פֿון דער דאָזיגער ערצעהלונג. האָט ער געפֿרעגט בײַ ראָבײַנאָנען, מיט וואָס קען ער איהם דיענען. אײַף דעם האָט איהם ראָבײַנאָן געענטפֿערט: אײַסער די בעדינגונגען, וואָס איך האָב אײַך געפֿאַמען געשמעלט, װײַל איך בײַ אײַך בעטען װענען נאָך דרײַ זאַכען.

ערשטענס וויל איך בעטען, איהר זאלט דא פֿערברייבען, ביז מיין פֿריי-
טאָגס פֿאָטער וועט קומען צוריק מיט די שפּאניער; די צווייטע זאך איז,
איהר זאלט אויסער מיר מיט מיניע חברים אויך מיטגעהמען די שפּאניער
אין אראָבנעצען זיי אין קאָדיקס. אין דריטענס בעט איך אייך, אז די
רעדעלפיהרערס פֿון בונט זאל אויך געשענקט ווערען דאָס לעבען און
אלס שטראַף וועט מען זיי לאָזען אויף מיין אינוועל; איך בין איבערצייגט,
אז דאָס וועט זיין דאָס בעסטע מיטעל אויסצובעסערן זיי.

דער קאָפיטאָן האָט איהם צוגעזאָגט, אז אלע זיינע פֿערלאַנגען
וועלען פינקטליך ערפֿילט ווערען. ער האָט געהייסען בריינגען די גע-
פֿאָנגענע, האָט אויסגעקליבען די שולדיגסטע און געפֿעהרליכסטע פֿון זיי
און האָט זיי געלאָזט וויסען געבען זייער אורטייל. דאָס האָט זיי זעהר
דערפֿרעגט, ווייל זיי האָבען זיך גערליכט אויף טויט-שטראַף, וואָס האָט
זיי געקומט לויטן געזעץ. דער מענשענ-פֿריינד ראָבינזאָן האָט זיי גע-
לערנט, ווי אזוי זיי זאלען זיך איינארדנען אויף דער אינוועל, האָט זיי
צוגעזאָגט איבערלאָזען זיין גאנצע עשירות, די געצייג, די הויזוירטשאַפֿט
און די פֿיה זיינע. און האָט זיי צום טויענדסטען מאל פֿערזאָגט, זיי
זאלען זיך פֿערלאָזען אויף גאָט, פֿלויסיג אַרבייטען און לעבען צווישען זיך
בשלוס.

אין דעם איז אָנגעקומען צולויפֿען פֿרייטאָג, קוים אַבחהפֿענדיג דעם
אַטעם, מיט דער בשורה, אז זיין פֿאָטער און די שפּאניער קומען אָן.
ס'איז געוואָרען אַ גרויסע שמחה און אלע זענען זיי אַנטקעגען געגאָנגען.
ראָבינזאָן איז געוואָרען זעהר איבערראַשט, ווען ער האָט דערזעהן, אז
צווישען די אָנקומענדע געפֿינען זיך אויך צוויי פֿרויען. האָט ער געפֿרעגט
וועגען דעם דאָנערשטאָגן, און יענער האָט איהם דערצעהלט, אז דאָס
האָבען צוויי שפּאניער גענומען זיך ווייבער פֿון זיין פֿאָלק, ווי נאָר די
דאָזיגע צוויי שפּאניער האָבען דערהערט, אז ראָבינזאָן פֿערלאָזט דעם
אינוועל און אז דאָ בליבען עטליכע שיפּסלייט, האָבען זיי זיך גענומען
בעטען, מען זאל זיי מיט זייערע ווייבער אויך ערלויבען צו פֿערברייבען
אויף דעם דאָזיגען אינוועל, ווייל זיי האָבען זיך פֿון איהם אזוי פֿועל אָג-
געהערט, אז קיין בעסערן אָרט דארפֿען זיי נאָרניט.

ראָבינזאָן, דערהערענדיג די בקשה פֿון די צוויי שפּאניער, האָט זי
גלייך מיט פֿערינגען ערפֿילט. ער איז געוועזען זעהר צופֿרידען, וואָס
אויפֿן אינוועל פֿערברייבען אויך צוויי עהרליכע מענשען, פֿון וועלכע

ווערען חברים האָבען זיך גארניט געקענט אַבלייבען, און ער האָט גע-
האַפּט, אז די דאָזיגע צוויי וועלען ווירקען אויף די שלעכטע יונגען און
זיי וועלען זיי אויסבעסערן. און דעריבער האָט ער בעשלאָסען אָבצוגעבען
די מאַכט צו די צוויי שפּאַניער און פֿון זיי מאַכען אָבגענגיג די
אויברגע.

ער האָט זיי אַלעמען צונויפֿגערוּפֿען און האָט זיי מודיע געוועזען
וועגען דעם. דערנאָך האָט ער זיך געווענדט צו זיי מיט די ווערטער:
„געוויס וועט איהר מיר מ'זען מודה זיין, אז דער אינוועל מיט אַלץ
וואָס אויף איהם געפֿונט זיך, איז מיינער און איך מעג מיט איהם טהון,
וואָס איך וויל אַליין. און אַט וואָס איך וויל איך זאָגען אַלעמען, ווער
עס וועט נאָר אויף דעם אינוועל פֿערבליבען. איך ערקלער אייך, אז
אויף מיין אָרט לאָז איך איבער די האָזיגע צוויי שפּאַניער, און זיי ווע-
לען זיין די פֿיהרער פֿון אינוועל. זיי וועלען פֿערנעהמען מיין שלאָס; ביי
זיי וועט זיך געפֿינען דאָס גאַנצע געוועהר, די קוילען און פּוילוער, די
געצינג. אָבער פֿון זייער זיסט וועלען זיי מוזען אייך אַלץ געבען אין יעדער
ציט, ווען איהר וועט עס נאָר דארפֿען; אין דער צייט פֿון אַנויט זאָלט
איהר אַלע אויפֿשטעהן, ווי איין מענש; די אַרבעט אויפֿ'ן פֿעלד און אין
גארטען זאָלט איהר אַלע גלייך אויספֿיהרען און די תּבוּאה זאָלט איהר
צווישען זיך גלייך צוטיילען. אָפּשר וועל איך נאָך אמאָל אהער צוריק-
קומען, דאן וועל איך זיך דאָך דערוויסען, ווי אזוי איהר האָט זיך דאָ
אויפֿגעפֿיהרט. עס קען זעהר זיין, אז איך וועל צוריק אהער קומען און
וועל דאָ פֿערבריינגען די לעצטע טעג פֿון מיין לעבען אויף דעם דאָזיגען
אינוועל, וואָס איז מיר איצט אזוי לייעב און טייער געוואָרען. און וועה
וועט זיין צו דעם, ווער עס וועט נישט פֿאַלגען מינע פֿעראַרדנונגען!
קען מיטלייד וועט ער דאן נישט געפֿינען. מען וועט איהם אַריינגעציען
אין אַ קליין שיפֿעלע, און אין דעם גרעסטען שטורם וועט מען איהם אין
גרויסען וועלטיים שיקען, און דאָרט וועט ער געפֿינען זיין סוף.“

אַלע זענען געווען צופֿריעדען מיט ראָבינזאָנס פֿעראַרדנונג און
האָבען צוגעזאָגט זיי שטרענג צו ערפֿולען.

איצט האָט ער אָנגעקליבען די זאַכען, וואָס ער האָט געוואָלט
מיטנעהמען: (1) די קליידער, וואָס ער האָט אַליין פֿון פֿעל געמאַכט,
דעם שרם און די מאַסקע; (2) דעם שפּין, דעם פֿילענבויען און די
שטיינערנע האַק, וואָס ער האָט עס אַלץ אַליין געמאַכט; (3) דעם פּאַפּונאי,

דעם פודעל און צוויי לעמלען; 4) אלערליי געצייג און געפעס, וואָס ער האָט מיט זינע אייגענע הענד געמאַכט, בעת ער איז נאָך אלטן געוועזן, און 5) דאָס גאָלד מיט די דימענטען, וואָס ער האָט פֿון דער פֿערלאַ- זענער שיף אַראָבענומען, ווי אויך דאָס גאָלד, וואָס ער האָט אויפֿן אינזל געפֿונען. מען האָט עס אַלץ געבראַכט אויפֿן שיף, און אזוי ווי דער ווינד איז געוועזן אַנגעטויגער, האָט מען בעשלאָסען אויף מאַרגען אָבצופֿאַהרען פֿון אינזל.

פֿאַרנאַכט איז ראָבנינאָן אוועק פֿון דער פֿרעהליכער געזעלשאַפֿט און האָט געוואָלט האַטש אַ שעה פֿערבלייבען אלטן. ער איז אַרויף אין דער היך אויפֿן באַ ג. כּדי נאָכאַמאָל פֿון אָנהויב בײַן סוף צו דערמאָהנען זיך דאָס גאַנצע לע-

בן זינס דאָ אויפֿן אינזל. ער האָט זיך געזענעט מיט יעדען ווינקלעך בעזונדער, מיט יעדען בליטעלע און גרעזעלע און זיין האַרץ איז געווען פֿול דאַנקבאַרקייט און ליעבע צו גאָט, וואָס האָט אזוי פֿיעל חסד פֿעוויזען. צו שוואַך זענען ווערטער אויס- צודריקען זינע הייסע גוטגעפֿיהלען אָבער

ווער עס האָט אזאַ הויך, ווי ער, דער דאַרף קיין ווערטער נישט: ער וועט דאָס אין זיין אייגענעם האַרצען פֿיהלען.

ענדליך איז געקומען די צייט פֿון אָבפֿאַהרען. מיט טרעהרען אין די אויגען האָט ראָבנינאָן זיך נאָכאַמאָל געווענדט צו די איבערבלייבענדע און האָט זיי געבעטען זיי זאָלען לעבען אין אַהדות, און שלום, זאָלען פֿלעיסן אַרבעטען און גוט און פֿרום זיין; ער האָט זיי הערצליך געוואונ- שען אַלדאָס גליק און גוטס פֿון גאָט, ער זאָל זיי אַרויסוויזען אזוי פֿיעל חסד, ווי צו איהם. דאָ האָט ער זיך נאָך אַמאָל געזענעט מיט'ן אינזל,

האָט נאָכאמאָל געדאַנקט גאָט דין גרויס וואונדער, וואָס ער האָט איהם געטוהן, פֿאַר זיין איצטערדיגע ערלויבונג, האָט זיך געווענענט מיט די איבריגע מיט טרעהרען און די אויגען און מיט אַפֿערקלעהמטער שטום, האָט זי געזאָגט דאָס לעצטע „זי-געוונד“, און מיט פֿרייטאָגן און דאַנערשטאָגן איז ער אַרויף אויפֿ'ן שיף.

דער פֿרוישער ווינד האָט אזוי שנעל געטריבען דין שיף, אז עס האָט זיך געדאַכט, דאָס דער אינוועל לויפֿט פֿון שיף. לאַנג איז ראָבין-זאָן געשטאַנען און האָט מיט אומעטיגע בליקען געקוקט אויפֿ'ן אינוועל, וואו ער האָט פֿערבראַכט צוועלף יאָהר, איז זיך אזוי פֿיעל אויסגעשטאַ-גען, האָט אזוי פֿיעל פֿח און מיה אוועקגעלעגט, און וואָס איז איהם דערביער אזוי נאָהנט און טייער געוואָרען, ווי זיין אייגענע היים.

דער וועג איז געוועזען זעהר אַנגליקלעך. אין פֿיער און צוואַנ-ציג טעג ווענען זיי געקומען אין קאַדזקס, וואו זיי דאָבען אַראָבגעזעצט די שפּאַניער. ראָביןזאָן איז אַראָב פֿון שיף אין איז אוועק אויפֿוועקען דעם סוחר און אָבגעבען איהם זיין גאָלד. ער האָט נאָכגעפֿרעגט אויף איהם און האָט איהם ענדליך געפֿונען. זיין פֿריינד איז געוועזען נישט צו בע-שרייבען: דער סוחר האָט זיך געפֿונען אין אַזעהר טרויעריגער לאַגע. איבערלאָזנדיג דאָס גאָלד אויפֿ'ן שיף, האָט ער געמוזט באַנקראַטירען, ווען נישט ראָביןזאָן, וואָס איז געווען זיין אַמת'ער רעטער.

דאָס פֿעסערע גאָלד איז געוועזען נאָך צו פֿיעל אויף צו בייצאָה-לען די חובות, האָט דער סוחר געוואָלט דאָס איבריגע גאָלד אָבגעבען זיין רעטער. אָבער ראָביןזאָן האָט דאָס גאָלד נישט גענומען און דאָס געזאָגט, אז ער איז שוין גענוג בעלוינט געוואָרען דורכדעם, וואָס ער האָט אַנ'עהרליכען מענשען נישט געלאָזען פֿאַרען.

דערנאָך איז די שיף אוועק קיין ענגלאַנד. אויפֿ'ן וועג האָט זיך געטראָפֿען אַ טרויעריגער צופֿאַל: פֿרייטאָג'ס פֿאַמער, דער אלטער דאָ-גערשטאָג, איז פֿלוצלונג קראַנק געוואָרען, עס האָט קיין זאך נישט גע-האַלפֿען—ער איז געשטאַרבֿען. ווי טיעף פֿרייטאָג האָט געלימען און ווי ביטער ער האָט בעוויינט זיין געליעבטען פֿאַטערס טויט, קענט איהר אייך שוין פֿאַרשטעלען. אויך די צוויי לעמלען האָבען נישט געקענט אַריבערטראַגען דעם לאַנגען וועג און האָבען אויך נישט דערלעבט צו קומען צו ראָביןזאָנס היים. ראָביןזאָנען האָט עס פֿערשאַמט גרויס עגמת-נפשׁ.

ענדליך איז די שיף אָנגעקומען אין דעם גרויסען האַפֿען פֿון פֿאַר ט ס מוט. דאָ האָט ראָבינאָן אויפֿגעזוכט די אַלמנה פֿונ'ם פֿער- שטאַרבענעם אָפֿיציר, פֿאַר וועלכער ער האָט געפֿיהרט די דימענטען. ער האָט זי געפֿונען אין אַ שרעקליכען צושטאַנד. צוויי יאָהר צייט האָט זי פֿון איהר מאַן קיין שום שמוצע נישט בעקומען, און- וואָס ווייטער איז איהר גויט אלץ גרעסער געוואָרען. זי איז געווען מיט די אַרומע קונדער איהרע אָנגעטהון און אלטע שטאַמעס, און זייערע טויט-בלאַסע געזוכטער האָבען דערצעהלט פֿון הונגער און גויט. ראָבינאָן האָט זי אָבגעגעבען די דימענטען און איז געווען גליקליך צו זעהן, ווי די פֿער- אַרומטע פֿאַמיליע איז צו זיך געקומען און ווידער אויף די פֿיס גע- שטעלט. מיט זייער פֿערמעגען זענען זיי שוין געווען פֿערזוכערט אויף זייער גאַנצען לעבען.

גראָד איז אין האַפֿען אָנגעקומען אַ שיף, וואָס איז געגאַנגען קיין האַמבורג. ראָבינאָן האָט פֿערלאָזען די ענגלישע שיף, ווייל ער האָט מערער נישט געוואָלט בעמוהען זיין ערלויבער, און איז מיט פֿרייטאָגן אַרויף אויף דער האַמבורגער שיף, וועלכע האָט זיך טאַקע באַלד אַראָב- גענומען פֿון אַנקער. געשווינד איז געגאַנגען די שיף צו האַמבורג. אָט איז שוין פֿאַר זייערע אויגען העל גאַל אַ נד אַרויסגעשוואַמען; עס האָט זיך שוין פֿערווען אויפֿ'ן האַריוואַנט ראָבינאָנס געלעבעטע היימלאַט און פֿאַר פֿרייד איז איהם שיער דאָס האַרץ נישט אַרויסגעפֿאַלען; פֿון דער- ווייטענס האָט זיך שוין געזעהן דאָס שפּיגעל-וואַסער פֿון ע ל ב א. פֿלוצ- לונג איז אויסגעבראַכען אַ מוראָ'דיגער שטורם, און די שיף איז מיט אַ שרעקליכער קראַפט געטריבען געוואָרען צו'ם ברעג. אלע האָבען זיך גענומען מיט אלע כּוחות, די שיף זאָל אוועקגעהן מיט איהר פֿרייהערדי- גען כּרעג, אָבער אוימויס! דער שרעקליכער שטורמווינד האָט אַרױס געגעבען די שיף און- אַ שלײַדער געטהון אַרויף אויף אַ זאַמד מיט אַזאַ קראַפט, אַז די דעק איז צובראַכען געוואָרען אויף שטױקלעך.

דאָס וואַסער האָט אַ זעץ געטהון אין שיף מיט אַזאַ שנעלקייט, אַז פֿון ראַטעווען זי האָט מען אַפּילו נישט געקענט טראַכטען, און די מעג- שען פֿון שיף האָבען קיים צייט געהאַט צו ראַטעווען זיך אין די שיפ- לעך. און אזוי איז ראָבינאָן מיט זײַנע חברים אָנגעקומען אין קוקס- האַפֿען; פֿון זײַן גאַנצען פֿערמעגען האָט ער גאַרנישט געראַטעוועט, אויסער דעם טרייען פּודעל, וואָס איז איהם אין שיפֿעל נאָכגעשפּרונגען.

און דעם פאפאנאי, וואָס האָט זיך געראטעוועט אויף זיין אַקסעל. אין אַ צײַט אַרום האָט ער זיך דערוואוסט, און צווישען די זאַלען, וואָס מען האָט געראטעוועט פֿון דער פֿערוונקענער שיף, איז אויך געוועזן זיין שירם און זײַנע פֿעלצקליידער. וואָס ער האָט אַלײַן געמאַכט. דאָס האָט ער בעקומען צוריק, אָבער דאָס נאָרד זײַנס איז אויף אײַביג געגאַנגען פֿערלאָרען.

איצט איז ער געוועזן דערזעלבער נביר, ווי ווען ער איז אָנגעפֿאַה-רען פֿון האַמבורג. נאָר עס האָט איהם וועניג געאַרט, ווייל ער האָט פֿעסט בעשלאָסען, אין דערהיים אויך צו פֿיהרען אזא אַרבייטזאמען און מעסיגען אַרט לעבען, ווי אויפֿ'ן אינוועל. און ער האָט זיך דערזענער אויך איצט, אָהן זײַן נאָרד, נישט געשראַקען פֿאַר דער צוקונפֿט.

אין קוקסהאַלען האָט ער זיך וויעדער געוועזט אויף אַ שיף, וואָס איז געגאַנגען קיין האַמבורג. אָט האָט זיך שוין בעוויזען דער טהורם פֿון זײַן געבורטסשטאָרט, און ראַבינזאָן האָט נישט געקענט איינהאַלטען די טרעהרען פֿון פֿרייד און ענטזיקונג. נאָך אין פֿיער שעה אַרום וועט ער שוין דאָ זײַן, נאָך אין פֿיער שעה אַרום וועט ער זײַן טײַערן הייסע-לעבעמען פֿאַטער אויפֿ'ן האַלד פֿאַלען! און זײַן מוטער איז שוין מײַט, — דאָס האָט ער זיך נאָך דערוואוסט אין קוקס-האַלען, און האָט זי מײַט ביטערע טרעהרען בעוויינט.

די שיף איז שנעל געפֿלויגען, געטרײַבען פֿון ווינד און שטראָם, און איז ענדליך צום ברעג פֿון האַמבורג געקומען. מײַט אַקלאַפענדען האַרצען איז ראַבינזאָן אַרויסגעשפרונגען פֿון שיף, און ווען ער וואָלט זיך נישט שעמען פֿאַר די דורכגעהער, וואָלט ער די שטיינער פֿון ברוק געקושט.

געשווינד איז ער געגאַנגען דורך דער געדולטער מענגע מענשען און האָט זיך אַפֿרוהער אָנגעשטעלט אין אַגאיינפֿאַהר-הויז. פֿון דאָסען האָט ער געשיקט אַ מענשען, וועלכעס זאָל צוגרייטען זײַן פֿאַטער צו דער אונגערווארטעטער בשורה, ווייל ער האָט געהאַט מורא, און מײַט זײַן פֿלוצלונגען אָנקומען זאָל ער נישט דערשרעקען זײַן אַלטען פֿאַטער.

און איצט איז ראַבינזאָן אַלײַן אוועקגעפֿלויגען איבער די גוט-בע-קאַנטע נאַסען צו זײַן פֿאַטערס הויז, זײַער ענטזיקונג איז שווער צו בעשרײַבען, ווען פֿאַטער און זעהן האָבען זיך דערזעהן און דערקענט.

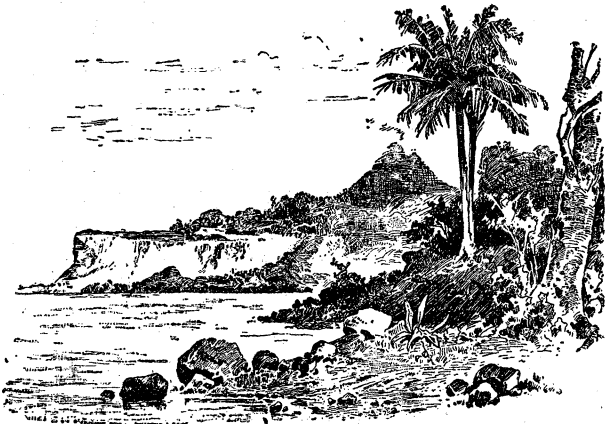
זי זענען איינע די אנדערע געפאלען אויפ'ן האלד, און מעהר האט מען
 נישט געהערט: „מין פאטער!“ - „מין זוהן!“ - „מין פאטער!“ - „מין
 זוהן!“ ביי דע האבען פון גרויס שמחה געוויינט, ווי קליינע קינדער, אין
 דער שטראם פון ווארימע טרעהרען האט זיי אפוסעל בערוהיגט. פריי-
 טאג איז שוין נאך געווען ווי צוטומעלט, פון די אלע וואונדערליכע זא-
 כען, וואס ער האט געטראפען. זיין אויג האט זיך גארניט געקענט זאמ
 אַנקוקען אויף זיי.

מיט ראבינזאנס קומען האט פערקלונגען די גאנצע שטאדט. מען
 האט נאך גערעדט וועגען איהם. יעדערער איז געווען גייעריג איהם צו
 זעהן. איטליכער האט געוואלט הערען פון איהם אלען זיין וואונדערליכע
 לעבענסגעשיכטע. זיין פאטערס שטיב איז געווען בעלאגערט פון מענ-
 שען. און ס'האט גארנישט געהאלפען: ראבינזאן האט געמוזט פון פרייה
 ביז נאכט דערצעהלען. ביי די דאזיגע ערצעהלונגען האט ער זיך גע-
 ווענדט צו די עלטערן און האט צו זיי אזוי געוואגט: „פאטערס און מו-
 טערס! אז איהר האט לייעב אייערע קינדער, טא לערנט זיי מלאכות,
 שפראכען, גוטע מדות“. און צו די קינדער פלעגט ער שטענדיג זאגען:
 „ליעבע קינדער! פאלגט אייערע עלטערן, לערנט פלייסיג אלע, וואס
 מען לערנט אייך, זייט פרום און גוט און היט זיך פאר לידיג געהן“.

ראבינזאן, וואס האט זיך אויפ'ן אינגעל אינגעוואהנט צו האנד-
 ארבייט, האט געבעטען ביי זיין פאטער, ער זאל איהם לאזען ווערען א
 בעל-מלאכה. דער פאטער האט עס איהם ערלויבט, און ער האט זיך
 מיט זיין טרייען חבר פרייטאג'ן פערדונגען צו אסטאליער. זיי האבען
 אזוי גוט אז פלייסיג געארבייט, אז אין איהר ארום זענען זיי שוין גע-
 ווארען מיטטערס פאר זיך און האבען ביי דע געעפענט א ווארשטאט.
 אויך איצט זענען זיי אמינוט נישט געוועסען לידיג, נאך שטענדיג גע-
 ארבייט מיט פלייס און מיט חשק, ווייל דאס איז שוין געווארען זייער
 צווייטע נאטור.

אין עטליכע יאהר ארום זענען זיי געווארען אזוי תקיף, אז זיי
 האבען זיך געקענט קייפען אין דארף א קליינעם הויף מיט פערד. אטייל
 פון דעם פערד האבען זיי אנאמען געגעבען, ראבינזאנס אינגעל,
 ווייל זיי האבען דא געמאכט א קליינעם שלאס, מיט א הייחל, מיט א
 בוימוואנד, מיט א וואל, און איין מאל אין וואך פלעגען זיי דארטען צו-
 ברענגען און דערמאהנען זייער לעבען אויפ'ן אינגעל.

אין נאָט האָט זי מצליח געוועזען אין זייער גאנצען לעבען, זי
 האָבען אויסגעלעבט זייערע יאָהרען אין געזונד און אין פֿריעדען.
 און לאנג נאָך וועט מען דערמאָהנען די דאָזיגע צוויי געשעצטע
 מענשען, וועלכע דאָבען בעוווּזען, וואָס מען קען אויפֿטוֹן מיט אַינגע-
 נער קראַפט און מידה, מיט אַ מעסיגער אַרט לעבען און ווען מען פֿער-
 עָזט זיך אויף נאָט.

ספרי למוד.

המחיר	
ק'	ר'
30	—
50	—
50	—
70	—
10	1
60	1
60	—
90	—
40	—
50	—
6	—

ראשית דעת. — למוד הקריאה והכתיבה העברית עפ"י השיטה הקולית. מהדורא העשרים ושתים. ערך ע"י מ. קרינסקי. . . . .

שיחות טבעיות. חלק א'. — קורס אֶלמנטרי מלא ושלם לקריאה, לכתיבה ולראשית הדבור העברי לשנת הלמודים הראשונה. חובר ע"י מ. קרינסקי. .

הדבור העברי. חלק א' — הספר הראשון אחר האלף-בית. ספר למוד שפת עבר למתחילים על פי השיטה הטבעית. מאת הנ"ל. . . . .

הדבור העברי. חלק ב' — ספר למוד שפת עבר למתחילים על פי השיטה הטבעית. מאת הנ"ל. . . . .

הדבור העברי. חלק ג' — מאת הנ"ל. . . . .

הסגנון העברי. חלק א' — קורס גבוה ללמוד השפה העברית וספרותה. מאת הנ"ל. . . . .

תורה לתינוקות. ספר בראשית — מאת הנ"ל. . . . .

דת ישראל. — ספר למוד הדת והמוסר ליילדי ישראל. חלק ראשון הוא ספר המבין להבין ולהשיג את יסודי הדת. מהדורא שלישית. מאת הנ"ל. . . . .

אור תורה. — ספר למוד הדת והמוסר על פי פניני המקרא, התלמוד והמרש, מתורגמים ומבוארים בשפת עבר קלה ומסבירה, עם שיחות בשביל המורה והתלמידים. מאת הנ"ל. . . . .

שפת התלמוד ודקדוקה. — ספר למוד לשפת התלמוד ודרכי סגנונו רב הגונים. מאת יהודה שטיינברג. .

בית הספר לתורת הכתיבה העברית. מאת מ. קרינסקי. הוצאה חמישית מעובדת ומתוקנת יצא עתה בשתי סריות: (א) סכנית, להעברת הקולמוס על גבי הכתוב (נועדה ליודים קטנים המתחילים לכתוב). (ב) לכתובה על פי דוגמאות. כל סריה מכילה ארבע מחברות, מחיר כל מחברת. .

המחיר	
ק' ר'	
	בית הספר לתורת הכתיבה הרוסית. - כתב אלכסוני, בשתי סריות כהנ"ל, מאת הנ"ל, 5.
	הסריה הראשונה מכילה 6 מחברות והשניה 7 מחברות.
6	מחיר כל מחברת . . . . .
	בית הספר לתורת הכתיבה הרוסית. - כתב ישר, בשתי סריות כהנ"ל, מאת הנ"ל, 5.
6	מכילות 10 מחברות, מחיר כל מחברת . . . . .
ביבליותיקה „שעשועים“.	
(ספרי מקרא מנוקדים לילדים).	
עד עתה יצאו הספרים האלה:	
5	א) בן הפריץ. (אגדת עם) על פי מ. ז. פיאברג. . . . .
5	ב) הגאון מוילנה. (תולדותיו וחיייו) ערוך בעד הילדים בידי י. שף . . . . .
5	ג) השבועה. (ספור) מאת מ. בן-אליעזר. . . . .
5	ד) הגליונות האדומים. (ספור) מאת יעקב שמיניברג . . . . .
5	ה) המלך הגאה. (אגדה) דרושביטש. תרגום ל. סקולוב. . . . .
5	ו) הנשיקה. (ספור). הנער הגנב. (פואמה) מאת יעקב שמיניברג . . . . .
10	ז-ח) שירי ילדים. מאת ז. שניאור . . . . .
ספרי מקרא לבני הנעורים.	
30	פילמוני הרצל. תרגום דוד פרישמאן . . . . .
35	קבץ ספורים. - מאת שלום אש . . . . .
30	קבץ ספורים. - מאת ה. ד. נומברג . . . . .
35	קבץ ספורים. - מאת א. רייזען . . . . .
3 00	הדור. שנה שניה בהוצאת המחיר מן 8 ר' רק . . . . .
1 00	באורים והערות. לתורה נביאים וכתובים. מאת מ. ליפשיץ. . . . .